

contents obsah

Editorial	Úvodník	2
	Radek Lienerth	
Diff & Rence	Roz & Díl	2
	Vojtěch Dvořák	
Cesta na sever	Cesta na sever	4
Vojta Dvořák describes how climb the people in Scotland. Report from meeting of word's famous climbers.	Vojtěch Dvořák	
Filip Šilhan	Filip Šilhan	12
One of the most famous Czech climbers died. Our readres still write to us their perceptions.	Honza, V. Kreissl, R. Teplý	
Prodloužený víkend	Prodloužený víkend	14
Skialpinism in High Tatra mountains.	Hulda	
Brňáci vylezli z podzemí	Brňáci vylezli z podzemí	16
New mix routes in Moravský kras.	Vojtěch Dvořák	
Údolí děr	Údolí děr	20
The "Valley of holes" is an exact translation of german term Holenthal. Info about this Austria's climbing area.	V. Pavelka	
Osp ve znamení draka	Osp ve znamení draka	22
In the auspice of dragon. Tomáš Mrázek made 8c in Osp.	Rostislav Tomanec	
Miniportréty - Koyamada, Go, Lagni	Jerry Moffatt a Peter Habeler na festivale „Hory a mesto“	24
Miniportrets of some famous climbers.	A. Formánek	
Labák jako lék	Miniportréty - Koyamada, Go, Lagni	26
Valley of the Elbe river is probably the first place on the Earth, where man started climb on sandstone.	Rostislav Tomanec	
Jak to vidí Hemonty	Labák jako lék	28
Crossing of the highest points of Wend mountais. How saw it an draft dog.	Prcas	
Kdo za koho kope?	Jak to vidí Hemonty	35
Sponsors in climbing. Discussion.	Petr Štěpán	
Tramtária Seven Summits	Kdo za koho kope?	36
They want reach the highest point on each continent on the Earth. Slovak project.	R. Ivaničová, P. Hámor	
Zprávy z Base Campu	Tramtária Seven Summits	38
New products from Singingrock and Warmepease were introduced to our best climbers.	R. Ivaničová, P. Hámor	
Uzel	Zprávy z Base Campu	40
Story about one knot.	Vojtěch Dvořák	
ČHS	Uzel	41
News from Czech mountaineers association.	Moták	
	ČHS	42
	J. Novák, P. Pařízek, J. Bloudek	
	Mix	44
	S. Koutná, Franta Moštěk	
	Jak a s čím?	44
	Vladimír Procházka	
	Kýbl	45
	P. Sklenář, T. Novotný	
	Knihy	46
	Vladimír Procházka	
	Sítoviny	48
	Radan Kuchař - legenda minulého století	49
	Jiří Růžička	
	Chata pod Rysmi opět pod lavinou	49
	Galerie	50
	Jiří Novák	
	A jdi...	52
	R. Tomanec, Moták	
	Závody	53
	R. Tomanec, Houmles, J. Bouček	
	Hovory z Montany	60
	Jiří Růžička	

Titulní strana
Skialpinistický výlet na Wildspitze
v Ötztalských alpách
Foto: Filip Šilhan

Zoban

Tak vám jdu jednou zjara po ulici, slunko svítí, jární větrík zlehka fouká a hlavou se honí ty správný lezecký chutě jak bude v Krasu odpoledne hezky. Prostě idylka.

„Prásk!“ Rána jako z děla a na zemi půl metru ode mě přistál květináč. Tak tomu se říká blbá smrt. Zafoukal vítr a muškát na okně šel do kytek. Třicet centáků a mohl jsem ho následovat. Náhoda? Nebylo to taky tak trochu na hraně?

Co je to vlastně třicet centáků? Co může znamenat zdrbanýho malýho půl metru? Vlastně co může někdy znamenat i pět centimetrů!

Nemůžeš dosáhnout do chytu a nýt se ti směje do očí, ten předešlý je někde dvacet metrů pod nohama na standu a mezi tím jakési pořádné konstrukce, co možná udrží tvoji levitaci u stěny. Zoufalý pokus a následuje pád. Najednou cosi zabere a visíš půl metru nad polici, o kterou by sis rozlámal všechny kosti. Náhoda? Pochvě jistě! Cha, cha! Vždyť tě zachytila jemně doklepnutá jednička! Může si kdokoli říkat co chce, ale to, že ses o tu polici nerozmlátil, je jediné štěstí, náhoda a nic víc.

Kráčel jsem po sněhovém hřebeni plném převěj, jistěni prostě nešlo. Najednou ta celá převěj čtyři metry od hrany rupla. Ztratil jsem rovnováhu a hlavou mi ani nestihlo proběhnout, že je to – víte kde. Nevím jak, ale vnímat jsem začal v pozici s jednou rukou a cepínem zaseklým na té správné straně, pod nohama bylo devět set metrů někam do údolí. Tehdy jsem říkal, že to snad byl nějaký instinkt, podvědomě jsem udělal jedinou správnou věc. Blbost. Prostě pánbů nebyl doma a to že tady ještě sedím... Nebyla by to taky tak trochu blbá smrt?

Filek tohle štěstí neměl, stejně jako ten kluk v únoru v Kežmaráku, Ladá Žákovský na Lognanu nebo Biba na Nanda Devi. Každý z nás už tolikrát lyžoval po ledovci bez jistěni a mnohdy i nebezpečnějším než je ten pod Wildspitze, stejně jako každý slaňoval ve strachu z nastávající noci ze starých smyček nechovaných ve stěně. Ta sněhová deska, co jsme po ní minulý víkend traverzovali, to taky vydržela. Přehli jsme a ani si neuvědomovali jak blízko průšvihů. Bohužel někteří z našich kamarádů už tohle zpětně ohlédnutí nemají.

Honza Šimon krátce před svou smrtí na Dhaulágirí v roce 1984 vyslovil jednu větu. O tom kdo, jak a co přežije, rozhoduje bohužel jenom přirozené výběr. Tehdy to vyšlo na něj. Myslí, že tak nějak to vnímal i Filek a vnímá to každý z nás.

Říká se, že nehoda není náhoda a neštěstí nechodí po horách, ale po lidech. Vlastně ani nevím, jak vám mám říct to, co cítím a co bych ze sebe chtěl vypotit. Snad jen ze se dost často pohybujeme na hraně, někdy i za ní a je jedno jestli se jedná o extrémistu na nezajištěném „Duro Alpinismo“, nebo klasika na stokrát přežité cestě na skalkách. K té ne zrovna populární návštěvě kamarádů u pozůstalých je totiž někdy opravdu jen pár centimetrů a někdy i méně.

Ten kousek štěstí, který zatím vždycky převážil moje mísky vah na stranu života, přeji z celého srdce všem, ale prosím vás, nepokoušejte ho zbytečně často – mohli by se totiž unavit. A ono pak sedne sice i na vola, ale co když jste náhodou inteligentní? To by bylo asi hodně blbý překvapko, že?

Zoban

P.S.: Pojem „blbá smrt“ je relativní. Není totiž blbá každá smrt?

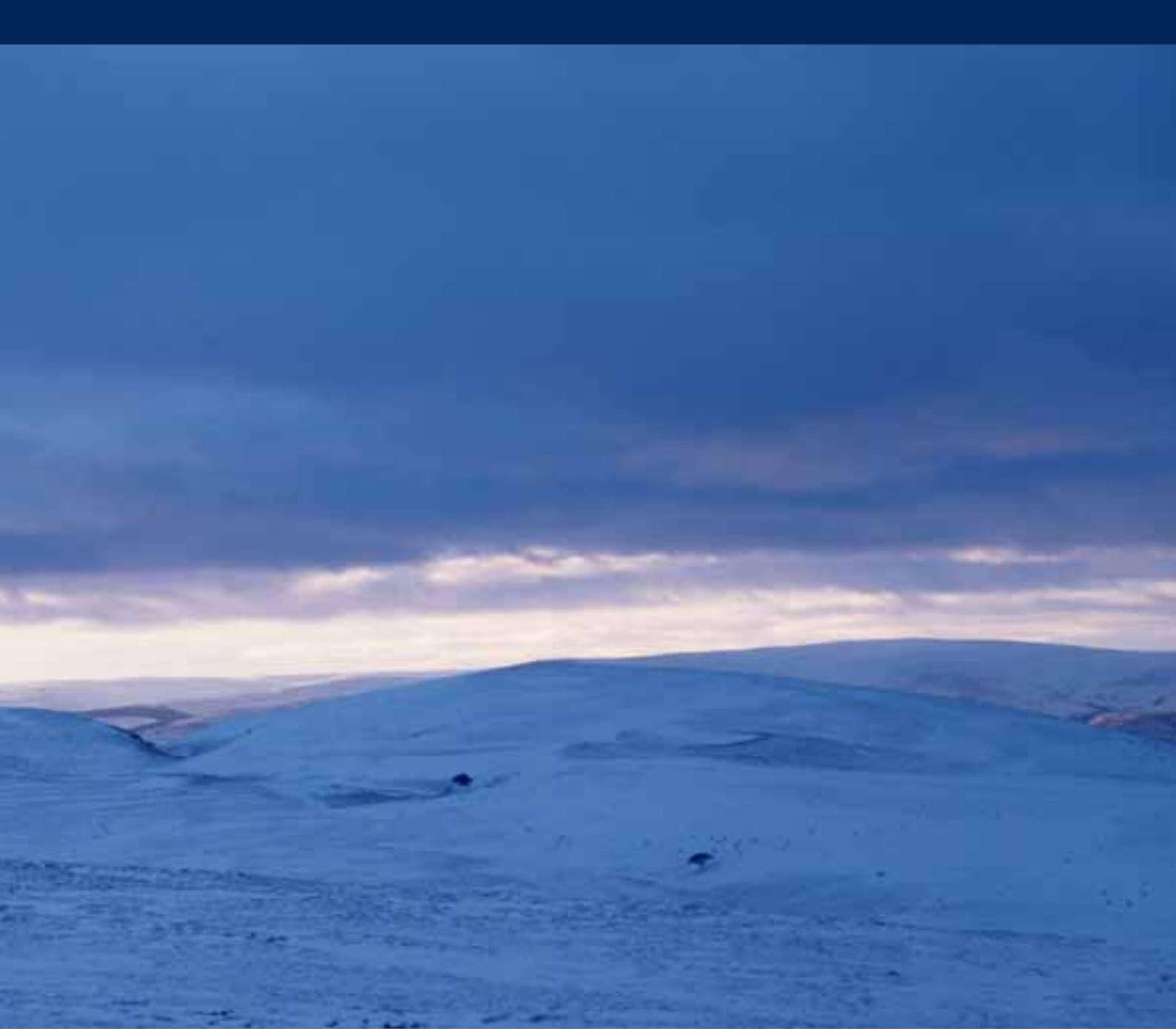
Z oblohy padají sušení
Jánošici, předměty
s háčkama. Všude lezci
z celého světa,
bouchači a hrany. Pivo
a whisky, čaj do mlíka,
kornflejksy a fazole
k snídani. Bouldrování
s Velkým Johnem – jó,
to byl sen! Sen, který
se stal skutečností.

Cesta na sever

Aby se stal ten sen skutečností, museli jsme za prvé kontaktovat ústředí BMC. Potom se dát dohromady se Slávkem. Pak vyplnit formuláře A až D. Zajistit cestu. Koupit nový škvarky. To by všechno ještě šlo. Největší problém však nastal v pátek 23.2., a to dostat se z Brna do Prahy. Dálnice zavřená. Z rádia různé, většinou katastrofické informace. Takže jsem nakonec musel za drahý peníz cestovat s EC. Dále pak bylo nutné přežít 18 hodin v úsporné embryonální poloze v autobuse do Londýna. Jo, a za mnou vám seděl masér, kterej se za cestu ani jednou nepohnul a ani si nesundal bundu, šálu a ani chlupatou čepici. Budiž mu země lehká.

Na Victorce (autobusovej hlavňák) jsme za hříšný kapitalistický peníze nechali černouška hlídat naše batohy. A vydali se na desetihodinovej pochod městem. Viděli jsme všechno. Včetně londýnskýho oka, čili ruského kola v lepším vydání, Picadily a Čínské čtvrti, kde jsme zhlédli čtvrcení kachny. Dále jsme si nenechali ujít čtvrt' Soho, čtvrt' červených lucerniček. Takhle nějak jsme zatloukli čas do odjezdu dalšího dálkového autobusu směrem do Skotska. Do autobusu ještě přiskočili chlapíci ze Slovenska Jožo a Ivan, kteří byli tak jako v pohodě. Dobrej vzoráč.

Druhý den ráno (neděle Sundej) jsme vypadli v Aviemore, kde už nás čekal Stuart, chlápek, kte-

rej to měl všechno na starosti. Pak už jen čtvrt hodinky do Glenmore lodge. To vám byl takovej velkej barák, kde byla zasedačka, bazén, 2 umělý stěnky, sauna. A to nejdůležitější – bar a obrovská jídelna.

Uvítali nás po anglicku. S laskavým úsměvem, ale odměřeně. Mítink začíná v 17.00 čajem o páté a teď jsou teprve dvě. Takže pro nás bohužel nemohou nic udělat. Tak jsme se šli projít do okolí. Do míst, kde Jožo před dvěma lety našel láhev whisky. Letos nic. Čaj o páté proběhl s anglickým klidem. Vše se soustředilo na večeri.

Pomaloučku začínají objevovat známé tváře. Heinz Zak, John Dunne, Leo Houlding, Alan Mullin a další. Společně jsme si připili na nadcházející týden, seznámili se s programem a našli si své parťáky z řad místních lezců.

Druhý den, tedy v pondělí, se vydáváme do hor. Počasí skutečně skotské, sněží a fouká. Jak jinak. Ve skupinkách se brodíme do hory. Někteří nedočkavci, hlavně z řad čínské výpravy, nás předbíhají a tvoří vlastní stopu. Jenže ouha, za-

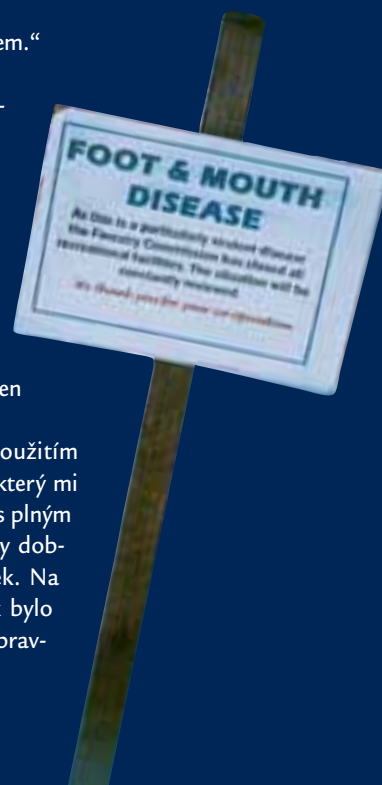
padají po pás a zase se poslušně řadí do štrůdlu. Jožo jen prohodí:

„Tady nejsi na Everestu. Šetři s kyslíkem.“

A já jen dodám:

„A proč vůbec máte na převokách slovenskou vlajku a znak HZDS?“ Lezu se Slávkem a Philem, který je profesionálním vůdcem. Ještě během stání na prvním štandu zachraňuju Georgovi karabinu s čokem. Vylezl někam, kde to nešlo dál, a tak se nechal spustit, stáhl lano a šel vedle. No, mně to samo nedalo, tak jsem tam sólo dolezl a milého čočka vyškrábnul. Pak mi celý týden ten Anglán sliboval pivo. Sliboval!

Phil vyvedl první délku za 6/7 s použitím skobky a hluboko posazeného frienda, který mi pak nešel ven. Prostě ten starý friend s plným tělem. Další délku vytáhnul Slávek. Taky dobrý. A já si vyvedl ten zbývající choďáček. Na rozlezení a aklimatizaci to pro začátek bylo slušný. Při sestupu se ukázal Phil jako oprav-

dový profil. Jednak to ve Skotsku s lavinama myslí vážně a jednak ani ránu bez mapy, buzoly a výškoměru. Vono by to v tom počasí snad ani jinak nešlo.

Po prvním dni jsem měl pocit, že vám je to lezení v tom Skotsku taková společenská událost. Pohodička snídaně, pak v lajně pod skály, pak chvilku mlácení motyčkama, trocha toho halekání na štandech, prachové lavinky a hajdy domů na čajíček o páté. Po večeri H. Zak povídal na jedné z přednášek o extrémním mixovém lezení.

Řekl: „Dobře, vy Skoti, jestli chcete doma dobře lézt, musíte mít taky nabroušený zbraně!“

Pak poslal dokola přebroušené griveláč zvíci zobáku orlosupa. Fakt byl dost ostřej. Pak nějak masér z publika:

„Dyť je to hnedka tupý! He?“

Tak jen Zakův kolega vopáčil, že holt nosí pilníček a na štandu vobtahuje. Napadla mě taková asociace s kosou, brouskem a sekáčem. Asi tak.

V úterý je opět Skotsko. Lezu s novým místním, tedy prapůvodně mně určeným vůdcem, jenž byl v pondělí churav. Jmenoval se Ines Deans. Neboli „ponašom“ Inesdines. Tak jsme si to nasmažili do White Magic 7/7.

Nástup koutkem pod převisek. Štand. A pak výraznou plotnou protknutou spárou vodspodu až nahoru. Na nohy oblinky, na mačky jako dělaný. Tak jo. Na poslední chvíli se k nám přidal Litevčík Andrej. Charošij málčik, asi tak okolo čtyřicítky. Já se ho ptal, jestli se na to cítí. Von že jo. Tak jsme ho pustili na prvním do první. Tam vám dvakrát hodil kondora až jiskry vod maček lítaly a skála smrděla až na štand. Další délku tahám já.

Bylo to pěkné lezení s vlastním matrošem, žádný nýty. Byl jsem tak zabranej do lezení, do magického dry-toolingu, křížení a stání v rajbasu, že

George v místě, kde už to nejde dál

jsem zapomněl na zakládání. Došlo mi to až když jsem popojel ve spáře vo metřík. Nohy ven, jen na zbraních. Podpořil jsem morál mikráčem koubáčem a dorazil tu úžasnou linku. Třetí a závěrečnou délku vytáhnul Inesdines. Na hřeben už jsme dolezli kontinuálně. Sestoupili kontinuálně. A na 5T neboli na čaj o páte opět kontinuálně a hromadně.

Ve středu se už všichni čtyři třepeme na něco vážného. Ještě více nas nažhavlil H. Z. svýma díákama z Patagonie. Fakt je dobrej.

Nastala diskuse o nýtech. Zak a jeho parták použili při jednom volném výstupu nýty i do délky. To místní Skoty rozlítilo. Za všechny místní práškač John Dunne, (E10), zabručel:

„Co ste tam dávali, hergot, ty nýty? Proč jste to nenechali, hergot, Houldingovi?“

Pak ještě nějaký masér z davu vysokou fistulí: „Jó, ty nýty! Co? Panáčku. Co? Hek. Uf!“

Zakoš se bránil tím, že jednak ty spáry byly vyladěné, že mu nepřipadá, že by to bylo přejištěné. A taky že skutečně na Lea nepomyslel a že ještě je asi po světě dost oblastí, kde se můžou všichni projevit a realizovat.

No vono by to bylo asi na dlouho a Zak to věděl a debatu ukončil. Tak si vyberte!

Středa. To měl být Pan Den. Šlo se lézt na Shelter Stone. Je to cca 250 metrů vysoký masiv

s prásky 6/7, 8/7, ale taky za 8/8 jako je The Needle. Já a Inesdines jsme nastupovali do Posterndirectu za 8/7 a Jožo Santus s Ivanem do Citadely za 7/6. Jenže tady může být všechno jinak. Nástup se nám v té mlze drobátko protáhl. Stáli jsme tam, kde jsme jako mysleli, že jako jsme. To sedělo. Jen vo dvě hodinky pozdějš. Postáli jsme v dolíku. Snědli k snídani oběd i večeři. Rozhodli jsme se pro kratší cestu na prvních masivech. S Inesdinesem si dáváme 8/7. Glazury, trhlinky, postavené hluché koutečky, minimum jistění. To už se mi fakt začínalo líbit. Kolega na druhém uznale kývá hlavou. Na něho čeká kouteček s ledem širokým tak maximálně na pěst. Suchá střední pasáž s drníkem v závěru a překrokom přes plotýnku do komína. Jóó! To je chrocht. Začíná nás to fakt bavit. Rychle sestupujeme a ještě zbývá chuť na Jožovu cestu. Mírně převislá stěnka s drny. No paráda.

Nadšení se vracíme na čaj. Jak jinak. Na večeři dorazí Slávek s Philem, kteří měli štěstí a trefili to na Shelter Stone včas. Dali si asi pětidélkovou cestu 6/7 s kolmým prachovým žlábkem. To je prý možné jen ve Skotsku. Nadšení ze všech odkapávalo. O to většší bylo zklamání po večeři. Slovo si vzal Roger (tajemník BMC), který nám slovy governmentu sdělil, že s lezením je konec. Kopce a skály jsou kvůli epidemii slintavky a kulhavky

Vojtěch leze lekci Johna Dunna

uzavřeny. Sorry! V sále to šumělo. Zakládaly se ilegální lezecké skupinky. Sháněli se převaděči. Ale nikdo si nedovolil toto nařízení překročit a uzavřela se gentlemanská dohoda.

Hostitelé vymysleli náhradní program. Jednalo se především o sled přednášek, promítání diapozitivů, lezení na umělé stěně s Johnem Dunnem a na sobotu byly naplánovány Olympijské hry.

Lezení s Johnem bylo skutečně zajímavé a poučné. Hovořil a následně předváděl. Jak přenášet váhu na nohy, jak se soustředit na sled kroků, kde odpočívat a jak šetřit sílu. Nejzajímavější však bylo dynamické lezení a bouldrování s tímto víc než osmdesátikilovým chlapíkem.

Stěnu jsme navštívili dvakrát. Vždycky jsme se snažili lézt do mrtva a tak trochu zapomenout na to hlavní, kvůli čemu jsme do Skotska přijeli. Ještě v pátek jsme já a Slávek stavěli cesty na sobotní olympijské hry. Ulamovali jsme ze střež rampouchy a společně se sněhem je cpali do spár na venkovní umělé stěnce. Chodili jsme milou stěnkou polévat a všemožně připravovat na tu olympošku.

Climbeři byli rozlosováni do čtyřčlenných družstev. Naše družstvo sestávalo z dvou náležitě sebevědomých Amíků a jednoho Slovinčika. Amíci chtěli samozřejmě, jak už jim národní povaha velí, vyhrát. Mňo, a nás tím nakazili, no a vono to nakonec bylo fajn, brát to vážně. Na umělé stěnce probíhalo především dry-tooling na čas, dry-toolingová štafeta, lezení na záseky, lezení s jedním cepínem atd. Pravidla se měnila během soutěží. Nikdo neprotestoval. Byla sranda. Pak se ještě stavěli sněhuláci, tahaly sáně, házelo cepínem na dálku a nakonec shybovalo na cepínech bez poutek. Á propos, byly to Ramba od Grivela, takže nic moc. Ale jako družstvo jsme udělali něco ke 150 shybům do čtyř minut.

Bohužel jsme museli se Slávkem odjet již před večerí a slavnostní recepcí, takže vám výsledky nepovím. No vono nebylo asi důležitý zvítězit, ale zúčastnit se. A to platí pro celou akci.

Skotská krajina je fascinující. Lezení jako nikde jinde na světě. Taky už vím, že ne všechny chyty v Tatrách se musí brát do teplejch. A taky, že když chci lézt těžký věci v Patagonii nebo kdekoliv jinde v horách, je důležitá rychlost, a ta souvisí s pojetím akce. Lehkost, elegance a minimum prostředků. Taky vím jak skákat dynamo. Díky, Velkej Johne! Taky ještě vím, že je dobré mít s sebou na túře kouzelnou termosku.

Tak to až snad někdy příště. Bylo toho hodně. A bylo to jedno skvělé setkání horolezců z celého světa. Za Českou republiku se zúčastnili a doufám ostudu neudělali Miloslav Albl a Vojtěch Dvořák.

Děkujeme Českému horolezeckému svazu a Aleně Čepelkové za podporu a ouřad. Mojí sestře za slivovici a taky HOWGH!

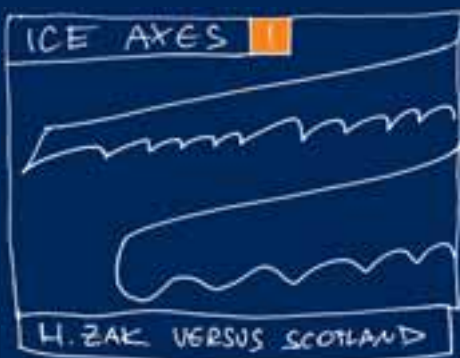
Text, foto, kresby:
Vojtěch Watt Dvořák

Když se všechno uleží

Ono je to stejné jako s dobrým jídlem. Všechny ty dobroty nechat uležet, pak něčím spláchnout, vyčkat okamžiku sytosti a ještě se jednou v myšlenkách vrátit k tomu plnému talíři dojmů a zážitků. Jako velcí hladovci jsme se vrhli na vše a trhali a hltali skotské lezení ve velkých soustech.

Nyní je čas třídit, trávit a dělit se s vámi o všechny ty dojmy. Takže ještě trocha postřehů.

Je dobré při dry-toolingu mít na lopatce a kladivu nasažené naříznuté tenisáky. To kvůli tomu, aby vám to neudělalo důlek na třetí oko, když vám náhodou zbaň ustřelí. Používat samozřejmě jen v případě, že nechcete zakládat lopatku či jinak použít kladivo.

Proč ti kluci od Heinze Zaka tak brousí své zbraně? Tak to vám řeknu úplně přesně. Aby je měli ostré.

Dále pak další novinka od Heinze Zaka. Je to takový návrat ke kořenům. Ploché hroty na mačkách (které jsou samozřejmě brutálně nabroušené) by měly být lepší než hroty postavené. Jsou vhodnější pro mixové lezení.

A ještě něco od Zakoše. Ten vám leze jistěné sólo s dvěma Tiblocy. Nevím přesně jak a netroufám si to tady prezentovat. Ale v každém případě zajímavé.

A nakonec od toho stejného pána. Když chcete vylézt něco těžkého a rychle, minimalizujte vaše vybavení, vezměte si pár powerbárek a udeřte.

Teď něco od Johna Dunna. Ten doporučuje při lezení po malých chyttech (když v nich už musíte vorážet) s totálně zalomenými prsty. Dále pak co nejvíc přenášejte váhu na vaše nohy. A při dynamickém lezení nepumpujte rukama nahoru a dolů pořád dokola, ale jen dolů – potom explodujte a leťte si za svým chyttem.

Také doporučuje při tréninku a bouldrování zkoušet lézt a brát chyty obouřuč zároveň. Naučí vás to přesnosti zásahu.

Na konec něco od šíleného Rafaela. Mimochodem šíleného Švéda, který přijel na motorce a měl přednášku o výstroji. Dobrá je na štand vestička. Ať už polartecová nebo péřová. Mějte vždy v termosce ještě dva šálky čaje na cestu zpět. Když budete sedět v bivaku, tak sed'te na laně a batoh mějte na zádech. Hodně štěstí.

Na úplný závěr ještě dodávám, že i na této akci s námi byla lana z Lanexu. Především se osvědčila lana Duostar pro svou lehkost a snadnou manipulaci s nimi.

Doufám, že jsem všechno podal ve stravitelné formě. Howgh total!

Watt

N

Na světě už to tak chodí. Lidé, se kterými nás časem spojí miliony neznatelných vláken, se stanou téměř naší součástí. Tak samozřejmou, že vůbec nikdy nepřemýšlíme o možném přerušení kamarádství, spolupráce ba téměř jakési fiktivní spoluexistence. O to horší je pak skutečnost. Snad pár slov od jednoho z Filkových kamarádů vám o něm poví i něco, o čem Filip ve svých člancích nepsal.

–šp–

A

Ahoj!

Jsem právě v USA a po nějaké době jsem se nalogoval na climbweb. To, co jsem se dozvěděl...

Filipa jsem neznal, vlastně neznám nikoho z redakce, ale každé dva měsíce, když jsem koupil Montanu, první, co jsem v ní hledal byl článek od něj. Vždycky absolutní dobrodružství... Když jsem si to na climbwebu přečetl, zrovna dnes ve čtvrtek, když je s ním rozloučení v Praze, rozbušilo se mně srdce jako kdybych ztratil kamaráda. A já ho vlastně ztratil...

Honza z Brna

P.S.: Jen jsem nevěděl, komu to napsat.

T

Tak si tak sedím večer u toho krbu, cucám ty přepálený švestky, přemejšlím jak tak se vleče svět a v patře slyším jak si hraje ta moje satanice se svou mámou a čoklem kerej je taky mimochodem fena (nebojte není to psaní vo rodině), a najednou mezi téma izraelskejma zprávama ta ženská říká že umřel kluk kerýho sem znal jen tak vod vidění, jednou ho takhle jistim na Rešikovo závodech v Berouně a dyš se vynořil z izolace a popatří mejch 112 kilo říká a sakra to bude tedka náky těžký. Chci jen říct že toho kluka sem měl tak nějak rád asi jako Hendrixe, jako „Kerouacka“ kerýho sem znal taky jen z jeho psaní a bylo to stejně dobrý psaní jako Filkovo, platonicky jako holku co je bezva a co stejně nedá, ale to neva když aspoň kamošovi jo.

Prostě mi to přišlo jen líto a trochu zabolelo že ten článek minule byl poslední. No jak se říká v tom filmu „zlá bylina nevyhnuje“.

Vilém Kreissl

Filip Šilhan

Poslední
Filkovy záběry
z Wildspitze

Je neděle večer 14.1.01 21:15. Místo abych řešil problematiku Genu, aplikace, jejíž dokončení vývoje je pro mne aktuální, vzpomínám se ze šoku, způsobeného telefonátem Toma Rakoviče. Kromě obvyklé dohody následujícího tréninku mi jako zprávu číslo jedna sděluje, že se v Alpách zabil Filip Šilhan. Rozjíždějí se ve mně procesy uvědomování si hlubších souvislostí. Odchází individualita; cítím, že něco ztrácím.

Ať chci či ne, nesoudím všechny stejně. Pro člověka, či libovolný biologický objekt, končí smrtí období jeho individuality. Avšak žijí dál otisky jeho života na trvanlivějších okolních objektech. Takovým trvanlivějším objektem je skála či lidská společnost. Smrtí buňky nekončí život organismu, který je jimi tvořen. Prostřednictvím organismu je

naopak prodloužen život jeho buněk, neboť ten nezapomíná jejich odkaz skrze následníky. Nese si ho dál jako svůj definitivní atribut. Většina lidí přežívá svou individualitu v srdcích svých bližních. Někteří jsou však energeticky bohatší. Dokážou, podobně jako hvězdy, na rozdíl od planet, zažehnout centrální reakci, která je zdrojem pro okolí. Právě o takové buňce teď mluvím.

Člověk, jako společenstvo, je se svými úspěchy v biosféře zatím pravděpodobně dominantním jevem v historii této planety. Toto společenstvo má dominantní jedince, určující charakter svých skupin. Filip jako jedinec je dominantní ve skupině lidí na dotykové hranici společnosti s divokou přírodou. Divokou nikoli absencí člověka, nýbrž absencí snadnosti konzumního technolo-

gického způsobu života. Filip je člověk, jehož aktivity jsem sledoval s vědomím, že to je ten, co jde svou cestou.

Před léty se mnou dělal Filip interview, z něhož vyšel článek v Montaně. Už tenkrát jsem cítil potřebu udělat totéž v obráceném gardu. Nikoli na oplátku, ale prostě protože Filip je jeden z nejzajímavějších lidí, co jsem potkal. Nejsem ale publicista, což mi tehdy stačí jako alibi, abych se do toho nepletl. Před několika desítkami minut se rozhoduju to změnit. Cítím potřebu prožít tyto okamžiky jinak, než běžným způsobem nedělního večera. Chci oživit Filipa Šilhanu v sobě.

Pravděpodobně poprvé ho poznávám v Buoux na počátku devadesátých let. Přijíždí stopem v listopadu a tak také v mrazivém prosinci odjíždí. Mezitím v trojici ještě s Petrem Baštářem alias Juniorem pokoušíme různé cesty a hrajeme Země-město. Já a Junior, coby laboratorní býci na počátku, se snažíme nahoněnou silou prorazit překážky. Na konci, coby unavení laboratorní beránci, sledujeme opačnou strategii. Filip, vycházející z přirozenosti, opět přirozeným způsobem asimiluje problémy oblasti. Na konci to je jasná konkurence žijící však mimo naši laboratoř, ve volné přírodě. Je jasné, že programy a občasné výpady z klece ven budou stačit na občasná vítězství. Většinu času však budeme pozorováni z venku

jako rybky v akváriu. Disciplína, s jakou Filip jíždá každý den právě jednu Bounty tyčinku, aby si týž požitek i zítra mohl znovu vychutnat, indikuje potřebné vlastnosti objektu majícího sny a realizujícího cíle. Budoucnost to potvrzuje.

Pravděpodobně podruhé potkávám Filipa na závodech v Liberci v Harcově. Prohazujeme pár slov o jeho roční stáži v USA, kam byl vyslán universitou života. Já řeším svůj chronický problém frustrace z neplnění toho, co od sebe očekávám. Přesto mne odraňuje jeho Zpráva o stavu věci USA. Poráží mne na závodech, i když spíš relaxuje a prožívá svůj vztah s partnerkou, pocházející z dalšího nehasnoucího zdroje. Život ve Státech udělal z Filipa to, co známe jako lezecký fenomén. Skvělého technika schopného natolik využít svůj potenciál, že programově trénovaní jedinci ho mohou porazit jen výjimečně v době své vrcholné formy.

Na několikadenním zájezdu ve Schleieru spolu lezeme a diskutujeme. Já mám jako vždy sestupnou tendenci, není třeba komentovat proč. Filip je stabilní a ke konci málem vyleze technickou cestu, kterou já ani nepřekrojuji. Pokud jde o diskuse, oba startujeme doktorandské postgraduály. Oba to vidíme jako šanci. Dohadujeme se o matematické podstatě života. Filip ale směřuje méně konformní cestou, než já. Nemá v úmyslu, být příliš kompromisní se společností co do formování svého vývoje.

Naše další setkávání probíhají na závodech, kdy se oba po určitou dobu společně pohybujeme rankingem s občasnými transpozicemi. Zatímco jeho hvězda je stabilní, moje silně oscilující. Na zájezdu v Arcu děláme zmíněné interview. Já ve své papírově vrcholné formě, Filip startuje svou redaktorskou kariéru. Otázky, které klade, mne přesvědčují o tom, že bude úspěšný i v této oblasti. Z mého vyprávění se může zdát, že jsem snad jeho sudička. Avšak mluvili médium naprosto jasně, nelze ho neslyšet ani téměř hluchému.

Poslední delší společný zájezd probíhá v italském Massone. Už se tolik nesoustředím na silové prorážení překážek, ale na soužití se skálou. Snažím se konkurovat Filipovu stylu. Ten, jak je jeho zvykem, leze jako ďábel bez velkých pauz. Podstatně více cest ho přece jen unavuje. Já se šetřím tak, abych silově nedegradoval. Daří se mi ho stíhat aspoň kvalitou. V závěru se poprvé stane cosi, co mi naznačuje, že Filip je možná člověk, ne bůh. Trochu ho dostávám z nálady, když vylezu celkem nepodstatnou cestu, kterou on už ne, díky zřejmé únavě.

V mém životě je jen pár jedinců, s takovou mírou tolerance a schopností porozumět. Tento zájezd je první, bez mé výkonostní degradace, což je argument. Naše diskuse se týkají relevance analytické programové cesty k úspěchu v přírodě.

V následujících letech sleduju Filipovu dráhu redaktora, který se specializuje na horká místa biosféry. Když slyším, kde zrovna je, říkám si, jo, ten žije naplno.

V prosinci 2000 vidím Filipa na stěně v Ruzyni. Je to krátký rozhovor o poznatcích z našich oddělených cest životem posledních let. Já v přechodném období. Filip na pozici, ke které směřoval, s jasným progresivním směrem do budoucnosti. Je to rozhovor, který dodá člověku síly a podpoří ho v aktivitě.

O pár dní později se potkáváme na Štědrý den v Šarce. Se vzájemnou podporou do dalších akcí se rozcházíme každý do svých bitev, v nichž i statistické náhody hrají fatální role.

Filipově matce bych rád poděkoval a řekl následující. Inteligentní muž, který nikdy nevzdá svůj vývoj a žije tak plně a úspěšně jako její syn, naplní svůj život dříve než ostatní. Smrt je pro něj, v dobách hlubokého uvědomění si své náležitosti, akceptovatelná jako změna stavu, neboť si uvědomuje, že dosáhl mnohem více, než se podaří dosáhnout většině ostatních.

Jeho individualitě patří i časoprostor, který já s ním sdílím. Nezapomenu a předám svým následníkům stopu, kterou ve mně zanechal.

Robin Teplý

*Je začátek května,
z meteorologických hlášení vyplývá,
že ve Vysokých Tatrách v noci klesají
teploty pod bod mrazu a přes den
šplhají zase nad bod mrazu, a to vše
při jasné obloze díky tlakové výši,
která se rozhodla setrvat pár dní
v pro nás výhodné poloze. A protože
víme, že sněhu je ještě tak akorát,
vyrazíme z Ostravy v sobotu na
Zbojnickou chatu, kde bude
vládnout to pravé skialpinistické
počasí.*

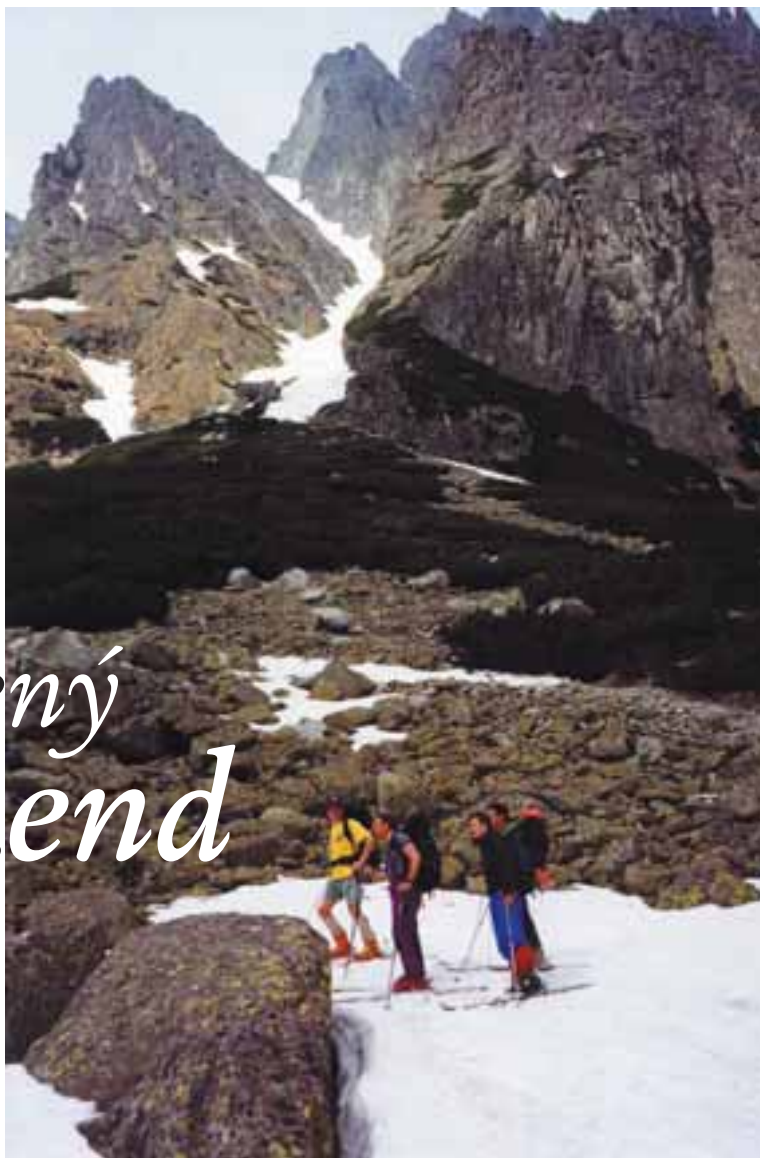
Prodloužený víkend

Po dojezdu do Starého Smokovce si naložíme lyže na batohy a vyrážíme směr Velká Studená dolina. Ubytujeme se na Zbojnické chatě, kde stále probíhají práce na jejím dokončení.

Pak na lyžích dojdeme do Divé kotlinky, ale při cestě úbočím na prostřední vrchol cestují lyže z nohou na rameno. Odměnou nám je krásný rozhled z vrcholu Svišťovského štítu. Vzhledem k tomu, že je již pozdní odpoledne, jízda z vrcholu na lyžích probíhá v lehce kašovitém sněhu. Nižší kvalitu sněhu nahrazujeme dobrou technikou jízdy a spokojeně dojíždíme na chatu, kde u večere plánujeme další den.

Druhý den ráno vyrážíme na lyžích směrem na Prielom, ale v Divé kotlince odbočujeme vlevo do hlubokého žlabu, vedoucího na Studené sedlo. Mačky pěkně zvoní při každém kroku a tak za chvíli stojíme ve Studeném sedle a přemýšlíme, kde nejlépe sjedeme na lyžích. Traverzujeme vlevo na úbočí Kupoly a už sjíždíme do Velické doliny k Horním Velickým plesům. Zde lyže putují na batoh a už stoupáme do Litvorového sedla. V sedle si dopřáváme krátkou polední siestu, která je plná slunce a hor okolo nás.

Prvních padesát metrů z Litvorového sedla scházíme v mačkách, protože žlab je zde úzký a ve stínu je stále dost ledu. Poslední dva metry jdeme dokonce pouze po předních hrotech maček, ale to nevádí, protože přístupy na sjezdovky mohou být různě

né. Po počátečním zúžení se Litvorový žlab rozšiřuje na svou plnou šíři, na které zanecháváme stopy našich lyží. Zastavujeme se až v Gerlachovských spádech, kde si každý z nás ještě jednou promítá v duchu svou jízdu při pohledu na stopy svých lyží. Gerlachovskými spády pomalu a opatrně sjíždíme k Zelenému Kačacímu plesu. Zde sundáváme lyže a pozorujeme okolní život. Tři malé postavičky úspěšně stoupají do Východní Železné brány. Z Pusté lávky pomalu sjíždí dva lyžaři.

V průběhu této přestávky se také posilujeme tím, co batoh dá a dále si opakujeme okolní místopis. Vše jednou končí, a tak zase máme na nohou lyže a stoupáme každý ve svém zamyšlení přes Litvorovou dolinku do Zamrzlého kotle. Zde lyže opět na batoh a protože je již pozdní odpoledne a sníh opět tvrdne, obouváme mačky a stoupáme na Prielom. Zde dnes naposledy obouváme lyže a každý z nás se silami, které mu zbyly, sjíždí na Zbojnickou chatu. Krásný den končí večer u sklenice piva. Chatař Ludovít Záhor zhodnotil náš den slovy: „Chlapi, to ste si dali pekne zabrat.“

Třetí den je náš poslední den, balíme vše do batohů a směřujeme pod Malý Závrat. Batohy necháváme dole a s lyžemi na ramesnou stoupáme do sedla. Při cestě dolů si vychutnáváme jízdu bez batohů, která ovšem nemá dlouhého trvání. Pod sedlem si každý naloží svoji plnou polní, sjíždíme dolů Velkou Studenou dolinou. Když dojedeme až pod Bránu, padne náš pohled vlevo na krásný žlab, vedoucí ze Sedla za Prostředným. Někteří z nás ho již sklouzali na botách při podzimních toulkách. Batohy necháváme v kleči a pomalu, s lyžemi na ramenou, začínáme ukrajovat z převýšení cca 700 m, které máme před sebou. Cesta žlabem je nádherná, protože z jedné strany je žlab lemován skalnatým žebrem Prostředného hrotu a z druhé strany žebrem Žlté veže.

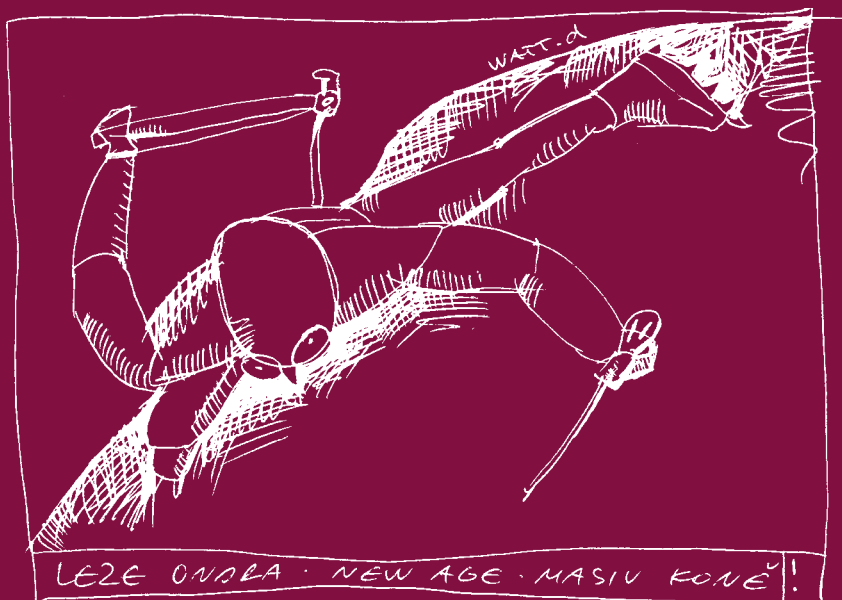
V sedle za Prostředným si dopřejeme chvíli odpočinku a při pohledu na Téryho chatu si uvědomujeme výšku, ve které jsme. Obouváme si lyže a s chutí, ale s respektem, sjíždíme dolů. Vychutnáváme si sklon svahu, nádherný sníh a krásu prostředí. Spokojeně dojíždíme k našim batohům, které s lehkou nostalgií nahazujeme na záda a pokračujeme dolů dolinou. Dojíždíme až k červené značce, kde se naposledy přebalujeme – lyžáky do batohu, lyže na batoh, pohorky na nohy a pak už jen na Hrebieňok a dále pěšky do Starého Smokovce. Nasedáme do aut a jedeme zpět vstříc všedním dnům. Byl to krásný prodloužený víkend a bylo nás pět: Hulda, Ďuro, Nogi, Jožo a Evža.

Hulda

BRNĚCÍ UYLEZLI Z PODZEMÍ

A teď to všechno správně procvakat!
Ondra v New Age.

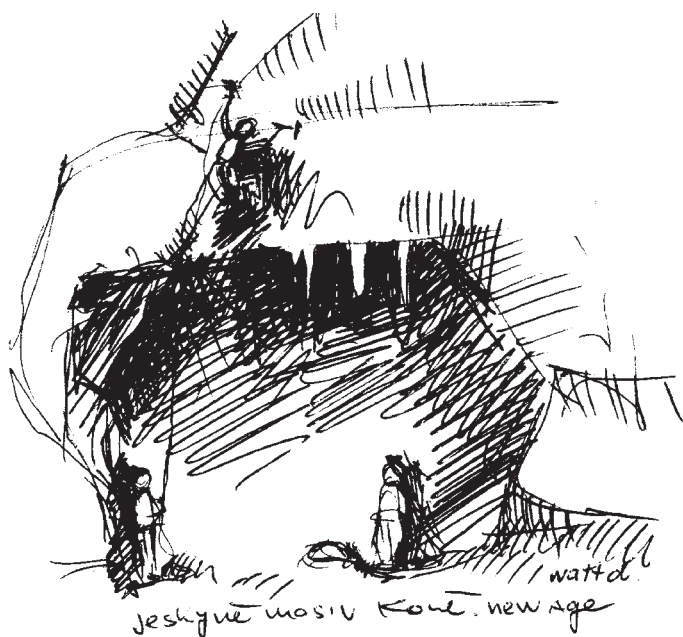

Mladý talentovaný Brňák Ondřej Nádvorník z týmu HELP HIMSELF společně s dalším Brňákem Vojtěchem Dvořákem WATT/TRIOP/H.H. nedávno přijeli do Krasu kvůli projektu ve stropu jeskyně masivu Koně. Jednalo se především o mixové lezení (tzn. zbraně v rukách).

Kdo znal Ondřeje před pár lety, byl nyní překvapen. Už to není ten plachý hošánek se svalnatými rukama, ale pořádný chlap s dětským úsměvem ve tváři a párem Quarků v mocných pažích. Oba borci se do nového projektu pustili naplno. V rychlém volném postupu je zastavil až výlez z jeskyně. Bylo nutné se hospodárně srovnat, vykopat nohy do boku, zaklínit pěst do spáry a brutálně se poslepu natáhnout do poličky nad převísem. Vyvěsit se. Vypustit nohy a přidat druhou zbraň.

Ještě před tím udělal Ondra chybu a pustil zbraň. Zůstal viset pouze v poutku a začal se v prostoru otáčet dokola. Naštěstí se srovnal, přidal druhou zbraň, vyměnil, zavěsil se na další poličku, vykopal nohy a zaklínil se do široké spáry, kde mocně vydechoval a vyklepával bandasky. Pak již elegantně dolezl zbytek délky. Takže první délku PP bychom měli.

Po přestávce, powerbarkách a rebordelizaci matroše jsme se pustili do druhé délky. Po vzájemné poradě tahám já, na Ondru čeká volný přelez. Takže jsem odlezl od smrku, dávám špatný nůž za lokr, přidávám 007 jedničku a pak už musím do háčku. Mačky a žebříček si rozumějí jen sporadicky. Ovažuji kořínek, volně nastupuji a z velmi instabilní polohy, abych zatloukl dužníka napůl, pak ještě přidal nožovku a vystartoval volně

Ondra v Knedlo, zelo, vepř v pohodě

k prvnímu štandu klasické cesty na Koně. V závěru na nás čekaly velmi pěkné pocukrované mixy.

Ondra přešel délku volně dry-tooling. Pěkně! Zvláště pak, když si uvědomíme, že to byla Ondrova první mixová cesta, nebo snad ještě lépe, že to bylo jeho první setkání se zbraněmi a mačkami vůbec. Klobouk dolů.

Takže „gumagumárum“ vznikla v Krasu zatím asi nejtěžší mixová cesta, vedle „Pastvin kozy Terezy“ a „Via Jasper.“ Cestu jsme ohodnotili tvrdým M4+ 65°. Ať se to leze!

Cesta se nejmenuje „Underground“ ani jinak podobně, ale prostě „New Age“. Vylezeno 14. 1. 2001, svátek měl Radovan. Gratulujeme!

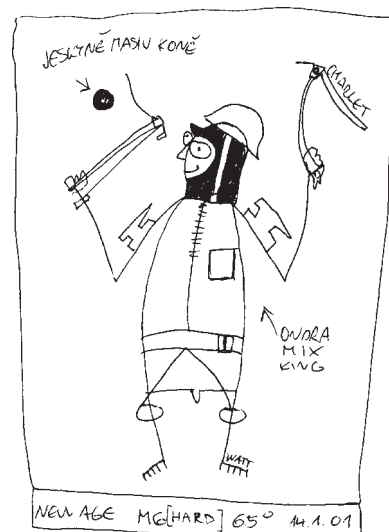
A pak se sešel týden s týdnem, tzn. 14 dní. A my se s Ondřejem opět vydáváme vstříc smíšenému neboli mixovému dobrodružství. Nejprve však přelézáme první délku našeho starého známého „New Age“ v novém stylu – RP. A hned se pouštíme do dalšího projektu. Těsně vlevo. Nejdříve jsem odshora očistil linku od volných kamenů a založil pár mikročoků a jednoho mikrofrienda – to přiznávám zcela otevřeně. Pak jsme stáhli lano a dali si to odspodu asi na PP.

A zde se dostávám k jádru problému. Kdybych použil skob, bylo by to klasifikováno jako fixní jištění při prvovýstupu a při případném RP přelezu by teda stačilo vycvaknout expresky a jít na to? A co když používám zajímavější a ke skále šetrnější jištění jistítkami? Musím odstranit i je? Jde o nějaký jiný lezecký styl? Jestli ano, tak jaký?

V každém případě však šlo o nové dobrodružství a vznikla další mixová cesta „Knadlo, zelo, vepř“ klasifikace M3. Pak už si jenom Ondra chrochtal v háčcích na Nové policejní a zakoušel gravitace. Byla to taková pěkná tečka za tím naším případem.

Výše popsané mixové projekty stále zůstávají bez opakování a odolaly i takovému mixovému expertovi, jakým je například Zoban. Na závěr už snad jen musím dodat, že při výše popsaných hrátkách nebylo ublíženo žádnému kamzíkovi, „orlosupovi“ či jakékoli květeně.

Vojtěch Dvořák/ V.W.D

Cesta Hic Rhodus - Hic Salta, 8-, leze Vilda, fotí Stoupa

▲ Blechmauer

ŮDOLÍ DĚR

Stěnová sezona končí a vy máte zajisté k.....y silné prsty z bouldrovacích doupat. Co takhle si je trošku natáhnout a zároveň se pěkně provětrat? Pár šilinků vám z loňska určitě zbylo, takže proč se nekouknout do Höllentalu? Zbývá jediná otázka, a sice jestli nás vůbec ještě pustí do Rakouska.

Někdy v loňském roce psal do Montany Pavel W. o oblasti Litzgraben, důvěrněji zvané Semmering. Kdo by ovšem raději něco delšího, měl by si zajet do nedalekého Höllentalu, přesněji do bočního „oddělení“ zvaného Grosses Höllental. Zde je asi nejsolidnější stěnou Blechmauer. Najde se v ní asi 30 cest, z nichž ty nejdelší mají něco přes 400 m (14 délek). Primát v délce však drží jiná cesta. Kousek níže po proudu Schwarzy v oblasti Stadlwand se vypíná asi půlkilometrová „Daham is Daham 7+“. Většina cest je ovšem sotva poloviční.

Do delších výstupů si vezměte raději dvě devítky, hrnec na hlavu a „kamzíčník“. Tedy ten největší hexcentr, kterým prý lze sejmut horskou kozu až na 50 metrů. Zdejší kamzíci totiž považují shazování šutrů za milou zábavu. Takže když náhodou uvidíte nějakého

v „suťáku“ pod sebou, neváhejte a s předstihem mu to oplaťte.

A které cesty doporučit? Počínaje osmým stupněm snad všechny, ale to neznamená, že ty lehké nejsou pěkné. Jen je v nich více stromků a trávy na poličkách. Opravdu působivé jsou cesty v části Bereich „Altknecht“. 150metrová deska, ve které se dobraná lana volně pohupují v prostoru a jen sem tam štrejchnou o stěnu. Kousek vpravo je cesta Trash & Terror – jeden z mnoha lezeckých skvostů.

V cestách jsou většinou více či méně pečené bouldery – v závislosti na čísle uvedeném za názvem. Stojíte na „malém pevném“, držíte ještě menší a také pevný, ani vám moc neteče (no...), přemýšlíte, zkusíte a ... jebnete dolů. Tedy dolů, tak asi metr a půl nebo míň. Cesty jsou zde totiž většinou velice pěkně odjištěny. Není to ale pravidlem. Taková „Tour der 1.000 Namen“ je už morálovější a máte-li co, hodí se občas i založit. Finálový boulder je výživný a možná vám jeho nevymyšlení bude vrtat v hlavě.

Přes jednu cestu doprava vznikla v roce 1999 cesta nová, řadící se podle nás k elitě místních linek. S Viktorem jsme se jí prodrali a stojí za to. Určitě si zaslouží velkou hvězdičku a tři skobičky (tedy maximální hodnocení krásy – hvězdičky – a odjištění – skobičky – výstupu podle zdejšího průvodce).

V kempu říká Viktor:

„Ta má aspoň čtyři skobíčky.“

„Čtyři skoby? S čím jste tam šli?“, zapojují se do debaty krajaní.

„Na pohodu, jen expresky.“

„Jak to bylo dlouhý? To jste se nebáli?“

„400 metrů,“ říkám, „aspoň čtyři skobíčky.“

Vyděšení lezci nás pozorují a asi pořádně neví, o čem mluvíme. A vůbec, v kempu se dějí věci. Stačí, když se sjede pár aut s brněnskou SPZ. To jsme tu takhle jednou byli už v březnu a skoro sami. Zapjeli jsme docela úspěšný lezecký den, hodina dávno pokročila. Když vtom se po place proměňuje liška, tedy žádný Stoupa (promiň), ale origoš C.K. rakouská lištička, jako z pohádky o kmotře lišce – „... a ty jitrnice mně dejte do vykotlaného dubu na rozcestí.“ V tu ránu jsem zalovil v paměti asi o deset let zpět. Kdo z vás, milí čtenáři, za mlada nenakopl kočku či kohouta, že jo? Viktor nasvítí lišce oči a já startuji jako Ben Johnson. Liška však není blbá a s přehledem mizí ve tmě. Škoda, ale i tak je člověku hned líp.

Jinak už v březnu tu lze lézt celkem na po-

hodu. Vykrojené tričko, kraťásky a už (omylem) stoupáme cestu „Ruf der Berge“. Dvě délky pod vrškem však slunce mizí za hranou a v tu ránu je „kosa jak z nosa“. Nejhorší je, že pod stěnou vidíme tepláky a bundy, které jsme nepotřebovali – přece pečete, ne?

Jinak spaní je v „Kaiserbrunnu“ bez problémů. Kemp se zdá, že tu není pro nás, ale kvůli nám. Tak nedělat „brajgl“, aby nám to nezatrhl. Jistě všichni víme, že Rakušáci jsou v blokování mistři. Dělat ze zdejších záchodů (čistě, teplá voda – prostě všechna čest) prádelnu mně případně minimálně neslušné.

Pokud chcete trochu špacírovat, vemte si pár nezbytností a vyběhněte si na náhorní plošinu. A když si přibalíte věci na lezení, uděláte jediné dobře. Spát se tam dá na pohodu v budce na louce.

Nakonec závěrečná teorie o zdejším počasí, kterou jsem slyšel od pár lidí: „Když je všude pěkně, tak na Höllentalu prší.“ Co sem jezdím, tak na 90 % bylo azuro.

Tak hezké počasí a silné prsty.

V. Pavelka

Přikládám výběr asi nejlepších stěn v oblasti. Údaje jsou z průvodce vydaného v roce 1998. Jednotlivé stěny jsou značeny čísly a ne písmeny jako u starších vydání. Nemáte-li jej, v kempu vám ho někdo určitě půjčí. V průvodci je zpracováno celkem 41 stěn (chcete-li sektorů), na nichž se nacházelo bez jedné 500 cest. Nové cesty ovšem stále přibývají.

6) Grossofen

33 cest, JZ, max. 340 m. Pěkné, dobře odjištěné lezení.

10) Kaiserbrunn Turmstein

3 cesty, Z, 40–55 m. Trošku větší Hřebenač na kopci, ale neojetá skála. Máte „odpočinkáč“ a nudíte se? Na co ještě čekáte?

15) Stadlwand

13 cest, J, max. 500 m. Méně přehledná stěna, ale kdo hledá – najde. „Moderne Zeiten (7/7+)“, novější „Emperor (8)“ či 16délkový „Daham is Daham (7+)“?

25) Geisbauewand

13 cest, SV, max. 160 m. Vyjeli jste si na Höllental v létě a v jižních stěnách je kupodivu asi 1.000 °C? Nezapomínejte. Vezměte si s sebou pár pivek a něco pěkného si zde vylezte.

26) Bereich Schönbrunnerstiege

18 cest, Z, max. 80 m. Místy vykapané jamky jako v Ospu. Vedle „Blecháčce“ působí jako trpaslík, ale pokud rádi plivete z výšky po lidech, nikam jinam nechoďte. (No, radši doufám, že se toho nikdo nechytne).

27) Blechmauer

28 cest, Z, max. 430 m, „stěna stěn“. Klasiky

jako „Blechmauerverschneidung (6)“ – sakra, to je název! – či těžší „Hic Rhodus – Hic Salta (8-)“ určitě stojí za přezení. Jako Sportklettern „routy“ bych doporučil „Trash & Terror (8+/9-)“ či odvážnější „Tour der 1.000 Namen (9-?)“.

33) Vordereklobenwand

7 cest, V, max. 200 m. Nádherná je především „Hergottsloata (8+)“ s nádhernou poslední délkou – spárou za 7-.

35) Grosser Spiegel

5 cest, V, 15–80 m. Výrazná tmavá deska, která po dešti rychle vysychá. Jestliže jste se v noci topili a ráno svítí slunce, jděte si zalézt (7+ až 9-).

36) Bereich „Gelber Pfeiler“

2 cesty, V, 220 až 250 m. Je v Blechmaueru lidí jak sr...? Udělejte si procházku (uklidní vás to) a dejte si „Gelber Pfeiler (7)“ či těžší „Neue Generation (9-)“. Cesta má 8 délek, z nichž 6 je klasifikováno jako 8 UIAA. Třetí délku (7) lze „oblézt“ přes „Alfi Variante (9/9+)“. Na požádání zašlu graf obtížnosti.

37) Lechnermauer

18 cest, JV, 120–300 m. Stěna se nachází na náhorní plošině. V cestě „Affentango (8+, A1)“ najdete na zdejší poměry ojedinělý útvar – „šestku Norka“, neboli „dach“, tedy převis. 8 metrů lezení ve vodorovné poloze čeká na vaše RP (asi 9/9+). Navíc je tady klídek.

P.S.: V mém článku „Na skok na jih“ v Montaně 1/2001 se jedna ze zmiňovaných cest nejmenuje „KLF“ ale „KCF“. Tak tolik jenom pro pořádek.

**Setkali jsme se v Brně na bouldrovc
u TUFUHO. „Někam bych vyjel,
povídám, „po závodech v Třinci
potřebuji vyčistit hlavu.“ – „No, taky
bych si potřeboval odpočinout,
odvětil Mráza visící ve stropu, „trénuji
dva měsíce a už mi z toho hrabe.“ –
„Tak jedme na týden do Ospu, rád
bych si zaplavil v moři.“ – „To bych
jel,“ opáčil Mráza a zrovna flešl
bouldr, který jsem považoval za
nelezitelný. Byla sobota, 17. února,
slunce se rozdávalo a na skalách
v Rudicích se lezlo o sto šest. Na
severu Moravy za dva dny napadl sníh.
V rozpacích jsem se nabalil, odhrabal
auto a odjel.**

PŘICHÁZÍ HUBER

V Ospu jasno, jen chladný větřík pofoukával. První kolmé 6c a nám připadalo, že místo těla vlečeme pytel brambor. Každé zvednutí nohy nám způsobovalo dechové potíže. No jo, první den na skalách. Třetí 7b+ už byla krása a pocítit levitace. Do jeskyňky v Mišja peči přichází Huber. Je tu stín, chladno a nikdo nejsme bez čepice. Slavný Alexander ovšem přichází pouze v trenýrkách. To ty hory. Věnuje nám pozdrav a úsměv. Jeho štíhlou přítelkyni jsme zaregistrovali teprve až promluvila česky. Natolik nás zaujal. Šel rovnou do Talk is cheap 8c. Kroky řešil úplně naopak a neměl moc šancí na RP. Z velké díry si to namířil rovnou do „Za staro kolo“, vznikla pěkná linie.

Mráza se kouká na jeho svalnatých osmdesát kilo a říká: „Jdu do toho.“ – „Neblbni, To-

Alexander Huber v únoru
v Ospu v trenýrkách

A. Huber v Talk Is Cheap 8b+/c

OSP VE ZNAMENÍ DRAKA

me, dneska se rozlézáme. Nejlepší jsou ti, kteří jsou trpěliví, drží své emoce pod kontrolou.“ – „Je to otázka vůle?“ – Otáčí ke mně Tomáš svou pozornost a oči mu jiskří. – „Je to otázka vůle,“ odpovídám bez rozmyšlení. – „Tak to vydržím do zítřka.“

Lezeme ještě 7c Maňánu a mně připadá neuvěřitelné, jaké mají tyhle oklouzáné snople v zimě tření, totéž Krvavica 7a+, to je docela jiné než na jaře.

Se setměním rozbíjíme tábor na louce u lesa přímo v Ospu, v únoru se tady ještě za divoké kempování nehoní. Naši dva kamarádi, pohodáři z Třince, vybalí uzené kuřátko, pivečko a my syntetické kapsle aminokyselin. Teplota se houpa jen těsně nad nulou. Nastává mrazivé čekání na hodinu spánku, které nám kráčí Beňovy historiky s říkší v Indii a za kasou v jednom pražském supermarketu.

ZJEVENÍ DRAKA

Druhý den ráno slunce opět vstává z lože za hřebenem a my běháme po trávě bosky. (Ne, tak bosky ne, to bylo v létě, no ale byli jsme se projít. Bez čepice a rukavic. Tedy, jestli si dobře pamatuju...) 6b+ dvě délky, 7a+ převislé a už se jelo, pytel brambor byl pryč. Tak tedy TALK IS CHEAP. Dáváme si limit, tedy pro Mrázu, dva dny a pět pokusů. V duchu si říkám, že by mohl stačit jeden. Mrázkova silová převaha je totiž zdrcující. Radím pohyby a Tomáš brutální krok za malý spoďáček ve střeše málem flešne, když jen nepochopí, do kterého chytu se skáče. Pak chvíli řeší technickou pasáž za malé ostré lišty a výlez nad střechu přes hladké šikminy, ze kterých tělo shazuje zákmitů nohou. Zato no hand v zívající tlamě zvládá k nelibosti holubů napoprvé. A jde se na pokusy. Druhý: Drtivá statika ve všech krocích, nohy ve

slabší, ale nohy tentokrát lezou za ruce. Výkřik a Mráza drží díru. Po dvanácti tvrdých krocích, nejtvrdějších, jaké dosud dělal. – Tak a teď spadne nad dírou, říkám si, protože povolí v koncentraci. Nepovolil. Se zařatými zuby a grimasou ve tváři vytahoval nohy z díry a soukal je pomalu po skále až se kdesi zaklesly, přešah a madlo. – „Viděls to? Ani se mi nepohly.“ – Bomba. To byla paráda. Škoda, že to Huber neviděl. Dneska odpočívá.

Oslava. Šli jsme do centrální stěny, kde lezlo několik Slovinců. Navzdory citelnému chladu Tom shodil triko a na rameni se mu objevil barevný drak. Bez zaváhání vyskálal střechu třicet metrů nad zemí v HUGO IN POPAJ 8a+/b, kterou už kdysi vylezl. Konec dne. Zítřka jedeme k moři.

DEBATA S HUBEREM

„Tak na to se du podívat,“ pronesl Mráza a slezl ke mně na molo. Studený vítr byl tak nepřijemný, že bylo lépe sedět v autě. Vykasal jsem si kalhoty a ponořil nohy do moře. Cítil jsem, jako by se mi do nich zakousávaly piraně. Zatlul jsem zuby a držel nohy pod vodou. Po pár minutách bolest polevila a vystřídalo ji horko. Svlékl jsem se do naha, nasadil čepici a ponořil se do vody. Srdce mi skočilo do krku, až jsem měl dojem, že se jím udusím. Uplaval jsem tak

deset metrů a vylezl zpátky na molo. Dostavily se nepopsatelné blažené pocity, ani se mi nechtělo oblékat.

Vrátili jsme se do Ospu a vyrazili do skal za Huberem. Visel, jak jinak, opět v Talk is cheap. Dolezl, posadili jsme se na sluníčko na skálu a začali debatovat:

Autor: „Řekni něco o svých výstupech v Yosemitech, co ti připadá nejtěžší, jak to bylo s tím Skinnerem a tak.“

ce DM, ale musíš odečíst náklady, jenom sál stojí kolem tisíce marek. Dělá to tak Heinz Zak, Peter Mathis a jiní. Na přednášku přijde několik stovek lidí a vstupenka stojí patnáct marek. V Německu je hodně registrovaných horolezců. Jenom v Mnichově a okolí je jich na sto tisíc.“

Autor: „Co tvoje cesty ve Schleieru, zopakoval je někdo?“

Huber: „Jen Gambit 8c+ a Resisstance 8c. Gambit zopakoval Fürst a Manfred Stuffer.

Mráza se chystá na Trial, není vidět jak za ním sněží, ale o počasí svědčí červený nos.

Huber: „Každý výstup má svoji obtížnost. V Salathé je těžký jen Headwall, ale než k němu doležeš, máš za sebou spoustu délek. V Golden Gate totéž, pouze El Ninho má více těžkých délek a nejvyšší obtížnost 5.13c. Tod Skinner a Paul Piana podle mě Salathé volně nevylezli. V Headwall byly drobné šupiny, které se pod nohama stále ulamovaly a zůstávaly po nich bílé flíčky, ale přede mnou tam nebyly žádné bílé flíčky po ulámaných šupinách. Když jsem se na to ptal Piana, odpověděl mi sebevědomě, že on tehdy nohy nepotřeboval. Je tu víc sporných otázek, ale když nemáš nějaký jasný důkaz, těžko se vznášejí pochybnosti, bohužel s tím někteří počítají. Jedno mají tihle lidé společné, neustále opakují pochybné okolnosti svých výkonů.“

Autor: „Máš letos nějaké cíle?“

Huber: „Zkousím sportovní cesty, abych trénoval a získal motivaci zhubnout. Za tři měsíce chci být zpátky na úrovni 8c+/9a. Na jaře chci udělat mnohadélkový výstup v Alpách v duchu sportovního lezení, ale pokud to půjde, tak bez nýtů. Ale místo je tajné. Pět set metrů dlouhá cesta. Dosud jsem ale neměl moc času trénovat, měl jsem mnoho práce.“

Autor: „Ty pracuješ? Myslel jsem, že jenom lezeš?“

Huber: „Každou zimu děláme s bratrem přednáškové turné po Německu, Rakousku, Velké Británii. Diashow, vyprávění o cestách a podobně. Zabere to dost příprav, ale dá se dobře vydělat. Za jeden večer vyděláme třeba čtyři tisí-

Ovšem Weise Rose 8c+, Black Power 8c+ a Open Air 9a leží v docela jiné obtížnosti než Gambit. Gambit jsem dal 8c, ale Stefan Fürst ho zopakoval a řekl, že podle jiných cest to je za 8c+. Podle těchto (a ukázal na Talk is cheap) určitě. (Tímhle vysvětlením nás překvapil, neboť právě Fürst snížil Gambit na 8c, ale raději jsem se ho na to neptal. Co se týká Gambitu, je to dlouhá vytrvalostní cesta s několika odpočinkovými místy a těžkým bouldrem za nepatrné lišty na konci. Pozn. autor.) Weisse Rose, Black Power a Open Air začínají nějakou lehčí cestou, po které je většinou no hand rest. Pak vedou stropem, ale klíčové je vždycky výlez ze střechy, kde jsou bouldry v mírně převislé stěně na úrovni 8a, 8a+ stupnice Fontainebleau za uzounké lišty. Klíčová místa leží po třiceti čtyřiceti metrech a to je psychicky náročné. Open Air začíná 7a, které končí na polici, kde můžeš tancovat, ale potom začíná silový strop a cesta končí bouldrem za velmi drobné chyty tam, kde převis přechází ve vertikálu. Action Directe a tyhle cesty leží podle mě v docela jiném stupni než cesty za 8c+ ve Francii, kde každá má několik opakování. Podívej se, jak málo má Action Directe za deset let přeležů!“ (Tahle odpověď nás udivila. Zkoušel jsem argumentovat jiným zaměřením současných špičky, ale Huber to nebral.)

Autor: „Co tě baví kromě lezení?“

Huber: „Rád hraju na piano anebo čtu. Mám rád knihy o umění. Také trochu maluju. Rok a půl už mám vlastní byt, a tak jsem si tam piano pře-

stěhoval. Dřív jsem přespával kde se dalo, u rodičů, kamarádů. Se svými prsty ještě zvládnou zahrát cokoli, hůře sice dlouhé rychlé pasáže od Liszta, ale zahráju dost. Mám rád Schuberta, Debussyho.“

Slunko zapadlo. Alexander se mě zeptal, ve kterém budeme baru. Odpověděl jsem mu, že „open air“. Usmál se a šel s přítelkyní do hospody bez nás. My pod hvězdy na louku, do mrazu.

SNĚŽÍ, LEZEME!

Druhý den dopoledne jsme měli fotit, objevily se však nějaké mraky, tak jsme focení zase odložili. Rozlezli jsme se v 6b+, a pak si Mráza vybral na onsight šitové osmáčko TRIAD, protože ho ještě neměl. Nejprve dole zápasil s namoklým hadem, a pak skončil v prstolamovém bouldru. Vyzkoušel jsem třicetimetrový HUGO IN POPAJ 8a+/b, ale druhým i třetím pokusem jsem spadl až těsně pod řetězem. Mráza si šel spravit chuť do LAHKO NOC IRINA 8b. Pokus o flash. Přibližně před dvěma lety jsem to jednou možná lezl. Tak radím. Úvodní skok vyšel, nahoře správně založené koleno za hada. Zbývala vrcholová plotna. – „Někde musíš jít pravou rukou vysoko, ale nevím, kde!“ volám zezdola. Mráza bojuje v plotně, najednou někam skočí levou a padá. – „Aha, tak tam.“ – No jo, štěstí už šlo zase na hory. Druhým pokusem si to Mráza vychutnal a v madle udělal čistého nepotopyra za špičky. V Triadu a v Popaji jsme nechali expresky a šli do tábora.

V sobotu ráno nás budí rány těžkého kalibru, které bubnují na plátno stanu. Divoký vítr cloumá s tropikem. Auto je pokryté tenkou vrstvou rozmoklého sněhu. Veliké bílé chuchvalce víří na obloze. – „Rychle domů!“ – volali na poplach Palko s Beňem. – „Rychle na skály!“ – odpovídám bez žertu. – „Máme tam expresky.“ – Zmuchlali jsme stan a vyjeli. Cestou na parking jsme míjeli unikající Poláky. Jinak ani noha. Asi ve třech stupních Celsia jsem nastoupil do Huga. Lezečky měly tření vynikající, prsty možná taky, ale nic jsem necítil. V polovině cesty jsem se zahřál, a pak už to bylo super. Bezvadné lezení. Nahoře jsem se rozhlédl po okolí. Skalní útes uzavírala bílá opona vznášejícího se peří. Na opačném konci skal traverzovala v jeskyni postavička – Tadej Slabe. No jo, těsně nad nulou má skála nejlepší tření. Mráza se nažhavil, že zerpéruje Triad, ale nezerpéroval. Za zoufalého řevu to dohánkoval k řetězu. – „Tak co? Jdeme fotit Talk is cheap?“ – „Nejdu nikam.“

Na stoupáku do Koziny jsme byli rádi, že máme zimní gummy. Dojedeme vůbec domů? Naštěstí s hranicemi Slovenska kalamita končí. V Brně zase nic, po sněhu jen vzpomínka na kraji cest. Přijedu do Oldřichovic a hodinu hážu lopatou sněh, než mohu zaparkovat. To jsou paradoxy.

Text a foto: Rostislav Tomanec Zico

Jerry Moffatt a Peter Habeler na festivale „Hory a mesto“ Bratislava, 18.–22. 4. 2001

Dlho utajovaná a dobre strážená mediálna kyslíková bomba konečne vybuchla big bang: „kráľ britského Punk Districtu“ (On the Edge), „najplyvnejší lezec minulého tisícročia“ (Horizontál), „always ahead of his time“ (Rock and Ice) **Jerry Moffatt**, ruka v rukavici s prvým mužom na Evereste bez kyslíka v rucksaku **Petrom Habelerom**, zavítajú na druhý ročník „najprestížnejšieho stredo európskeho festivalu horského filmu a nížinného dobrodružstva“ (Záhorácky vestník).

Pre tých, ktorí to náhodou nevedia: hviezda **Jerryho Moffatta** zažiarila v 80. rokoch minulého storočia ťažkými a riskantnými cestami, typickými pre Britské ostrovy a mentalitu. Roku 1981 ako 18ročný maturant preliezol „Little Plum“, prvú E5 6c, a o rok neskôr pridal impozantnú sériu prvých onsajtov, redpointov, pinkpointov a pingpongov, „Genesis“, „Psycho“ a „Super Crack“ v Zaoceánii. Počas ďalších rokov naďalej posúva hranice možností a nemožností skalného lezenia prvovýstupmi „Ulysses“, „Masters Wall“ a „Revelations“, ktoré zostávajú dlhú dobu nezopakované. Jeho cesta „Liquid Amber“ z roku 1990, pravdepodobne prvá zornička 8c+, bola do dnešného dňa zopakovaná len raz. Medzi Jerryho ďalšie 8c+ patria „Evolution“, „Progress“ a horor mortis „Samson“, samozrej-

me bez opakovania. Okrem toho je Jerry známy záľubou v šialene rýchlej jazde na jeho Porsche 993. V rámci akcie **Hory, mesto a rýchla jazda 2001** sa pokúsi o prelomenie starého rekordu Manchester-Bratislava (4:13 hod).

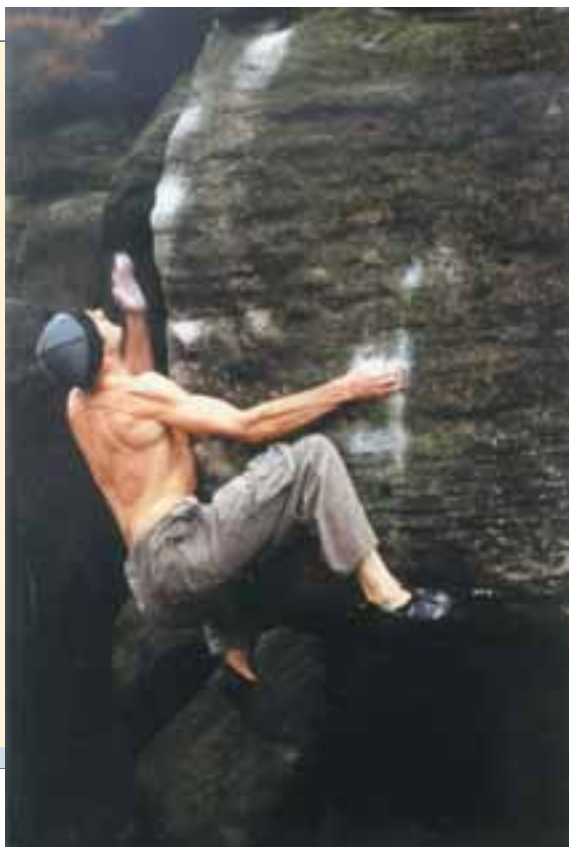
Ďalšieho zo vzácných hostí podujatia **Petra Habelera** z Rakúska tiež netreba zasvätenej verejnosti extra predstavovať. Habeler lezie od 11 rokov svojej dvojčky Pavla, bol prvým Európanom, ktorý bez úspechu zaútočil na veľké a malé steny Yosemitev a liezol s legendami razenia Royala Robbinsa, Johna Smitha, Josefa Nového či Yvona Chouinarda a jeho pojazdné dielničky. Najznámejší sa však stal vďaka rýchlym výstupom, zostupom a ústupom v alpskom štýle s Reinholdom Veľkým: severnú stenu Eigeru preliezli tak rýchlo, že zapotená ručička nestačila ani obehnúť ciferník (nie tá sekundo- vá!). Matterhornom prefutašovali len za 4 hodiny. Roku 1978 sa „Terrible Twins“ postarali o svetovú senzáciu: ako prví vyliezli na Everest bez kyslíka, výkon, ktorý sa dovtedy pokladal za fyzicky nemožný (kruhy blízke niektorým politickým zoskupeniam a hnutiam to dodnes považujú za nemožné - pozn. red.). O rok neskôr vyvinuli známe sosákové ľadovcové kladivo Messner-Habeler, s ktorým Pepo Hrušovský vyslovoval ľavý ľad na Medených hámroch.

Na podujatí **Hory a mesto** sa ten istý **Peter Habeler** v rámci Street Outdoor Party vynorí z Rolandovej fontány na bratislavskom Hlavnom námestí v goretexe od Treksportu v nedeľu 22.4. vo večerných hodinách a predstaví svoju jedinečnú diaprojektívnu laserovú show.

Celé podujatie vyvrcholí v podobe avizovanej a nevidanej Street Outdoor Party na bratislavskom Hlavnom námestí. Na programe dňa budú preteky Slovenského pohára v lezení na umelej stene, víťazom ktorých sa stane Jerry Moffatt, prehliadka víťazných filmov festivalu na mamutej obrazovke, diaprojektívna prednáška Petra Habelera a módna prehliadka historickej horolezeckej výstroje, na ktorej budete môcť v preoblečení uvidieť a nespoznáť niektorých prominentov slovenského kultúrneho a spoločenského života. Všetci tí, ktorí si budú v tom čase naťahovať šlachy v južnom Francúzsku, visieť na Smith Rocku, triasť sa v Krase, šmýkať na Alternatívke alebo bivakovať v Himalájach budú len svorne ľutovať a preklínať zlý osud za to, že premeškali, čo už nikdy viac nezažijú!

Hlavným organizátorom podujatia je Štúdio zážitku Outward Bound Slovakia. Prezentujúcimi sponzormi sú Hirocem a Treksport. Podrobnejšie info o festivale Hory a mesto bude apdejtované na www.hory-a-mesto.sk, osobne sa o datailoch môžete porozprávať s Tamarou Greksákovou na bratislavských telefónnych číslach 54410230 a 54433431, 0903-465810, na e-mailovej adrese tamara@euroweb.sk, alebo v kancelárii Štúdia zážitku, Medená 13, 811 02 Bratislava.

A. Formánek

Jerry Moffatt se nechal přesvědčit k malé odbočce při překonávání svého traťového rekordu na trati Manchester – Bratislava a 20. dubna předvede svou „Jerrydiašou“ v Brně. Jak tvrdí znalci, diáky jsou parádní, ale Jerryho pojetí přednášky je ještě lepší! Svěráznou legendu minulého i tohoto století si můžete prohlédnout a poslechnout v sále Břetislava Bakaly (Bílý dům), Žerotínovo nám. 6. Začátek je v 18 hodin.

Vstupné je 90 Kč, vstupenky jsou k mání v prodejnách HUDY SPORTU na Orlí a Veverí ulici a v redakci časopisu MONTANA na Moravském náměstí 13 v Brně. Zbylé pak dostanete u pokladny v Bílém domě.

**Kontakt: tel./fax: 05 – 41 24 33 33,
e-mail: montana@montana.cz**

Day Koyamada, Rock Master

Day Koyamada

Narozen 23.8.1976 v Kagdshimě a nyní bydlí v Yokohamě. Výška 1,65 m, váha 57–58 kg. Lézt začal v osmnácti letech na umělé stěně v Kagdshimě. Začínal úplně sám. Dostaly se mu do rukou nějaké časopisy a knihy o lezení a to ho dostalo. Chodil bouldrovat a hledal partnera na lezení ve skalách. Když ho našel, jezdili spolu lézt do oblasti Houraiko, vzdálené pět hodin jízdy od Yokohamy. Už za dva roky v roce 1996 i 1997 vyhrává Japonský pohár a od té doby je profesionálem a víckrát v Japonském poháru nezavodil. Startuje pouze na světových soutěžích, a pokud je v Japonsku, věnuje se hlavně těžkým skalním projektům, což ho přitahuje nejvíce. Závody nemá rád, ovšem kvůli sponzorům závodit musí. Jeho sponzoři jsou: FIVE TEN JAPAN, ALTERIA CO., LTD, SIMMOND, PETZL, ENTERPRISE. Od příštího roku se to má ale změnit, Day je dost populární na to, aby se mohl celý rok věnovat skalnímu lezení.

Lákají ho pochopitelně nejtěžší cesty, ale hlavně bouldrového charakteru – „very steep, very small holds“, jako jsou Action direkte, 11, nebo v American Fork cesta Ice Screen, „velmi krátká po velmi malých lištách“. V Ospu prodloužení Sanjskeho paaru, asi 8c+/9a. Jeho vzory jsou samozřejmě siláci Fred Nicole, Klem Loskot, Chris Sharma a Fred Roughlin, jehož Akira, o které se vedou dohady, zda ji Roughlin vůbec přešel, ho přitahuje rovněž.

NEJTĚŽŠÍ PRVOVÝSTUPY, které má za sebou v Japonsku, odpovídají výše uvedené „kubatuře“. MERANGE, 8c+/9a, Ogawayama. 12 metrů, velmi bouldrová, totální střecha, lišty. Další názvy neuměl napsat anglicky, proto uvádím jen obtížnosti. 8c+, oblast Houraiko, 15 metrů, třicet dva kroků, vytrvalostní cesta po malých chytech. 8b+, oblast Ogawayama, 15 metrů, malé kapsy a dírký. 8c, oblast Houraiko, 10 metrů, těžké kroky, boulder.

V Evropě LETOS VYLEZL: Nové 8c+ v Jurassic park, první přelez. Další nové 8c+, TECHNO METAL, oblast Tende a čtyři 8c v Itálii a Francii.

Dosavadní výsledky NA ZÁVODECH: 4.m, Kranj, Světový pohár '98. 7.m, Besancon, SP '99. 5.m, Kranj, SP '99. 8.m, MS '99, Birmingham. 11.m, Rock Master 2000, Arco. Občas na závodech doplácí na svou malou výšku.

Foto: autor

Mi-Sun Go ve společnosti A. Chrastiny a M. Ciencialy, SP '99 Lipsko

Bernardino Lagni

Mi-Sun Go Bernardino Lagni

Již třiatřicetiletá korejská závodnice začala lézt teprve před osmi lety, v roce 1993. Měří 1,60 m a váží nyní 50 kg. Dokud nelezla, vážila 73 kg! Narodila se v Soulu, 15.9. 1967.

Odmala cvičila taekwon-do. Když jí bylo dvacet šest let, uviděla v horách lezce a zvolala: „Óóó, to je super, to bych chtěla dělat!“ Vážila tehdy přes sedmdesát kilogramů a do roka shodila dvacet kilo! Skončila s taekwon-do a sama začala trénovat lezení na umělé stěně vysoké tři metry, jakých je v Soulu hodně. Už následující rok vyhrála korejský šampionát a od té doby v něm vítězí pokaždé. Závodů se v Koreji účastní celkem asi sto padesát lezců. Závodí se venku na velmi jednoduchých stěnách, vysokých šestnáct až sedmáct metrů. Stěny v tělocvičnách nejsou vyšší než tři metry. V poháru se koná šest závodů za rok.

V roce 1996 si doma s přítelem postavili vlastní stěnu pět metrů širokou a tři vysokou. Poprvé vyhrála i asijský šampionát, což následující roky opět zopakovala. V asijském šampionátu startují země jako Írán, Thajsko, Čína, Malajsie, Japonsko, Indie, Vietnam, Singapur, Hongkong.

NA SKALÁCH zatím vylezla několik cest za 7c+ onsight ve Francii a Španělsku. RP vylezla v American Fork „Cop Killer“, 5.13d/5.14a (8b/b+). ZÁVODY: 2.m (za Katie Brown) na X-Games '98, USA. SP '99 – 4.m, Besancon, 7.m, Kranj, 8.m, Lipsko. MS '99, Birmingham, 11.m. Open International Sheffield, bouldering – 1.m. SP 2000: Chamonix, 8.m, Kranj, 6.m. Celkově 6.m. Asijský šampionát 2000, Kuala Lumpur, 1.m.

Letos Mi-Sun pobývá u přátel v Grenoblu a cestuje po Evropě.

Narozen v městečku Schio u Vicenzy 27.8.1968. Výška: 1,70m, váha: 58 kg. Je ženatý a má půlroční holčičku. Úřadující mistr světa.

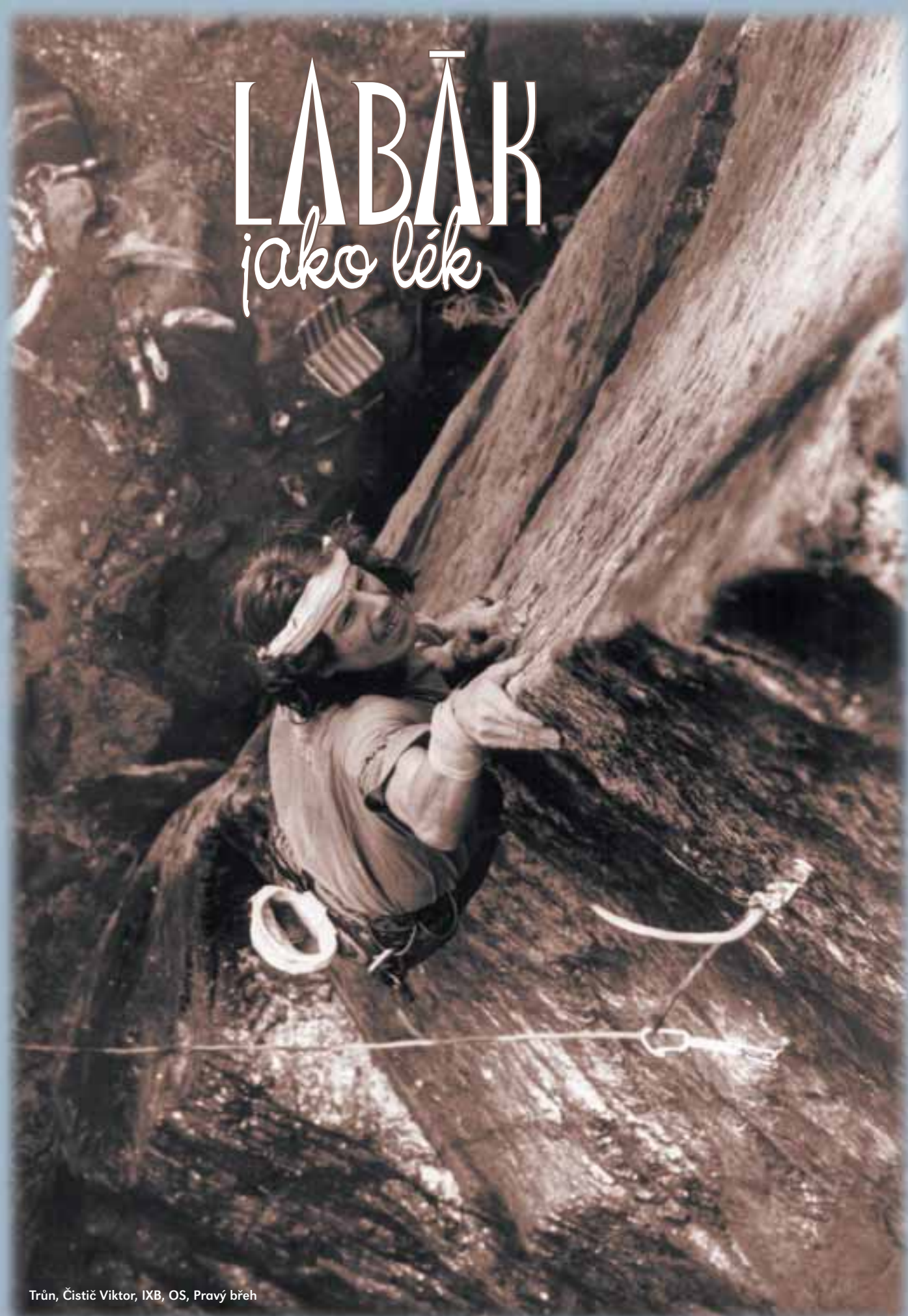
Začal lézt na skalách před patnácti lety. Přivedly ho k tomu filmy a knihy Patrika Edlingera. Otec vůbec nespportuje, matka hrávala tenis a chtěla, aby dělal totéž. Dina však chytilo lezení. Přitahuje ho na tom svoboda a pohyb v přírodě. Nedrží se žádných tréninkových pravidel. Je rád, že nemá žádného trenéra nebo manažera. Nejraději leze s přáteli a s ženou Lisou Benetti, bývalou závodnicí. Sobotu, neděli tráví ve skalách, úterý, středu a čtvrtek trénuje s přáteli na velkých bouldrovkách jednou denně večer tři hodiny. Volné dny běhá a jezdí na kole. V zimě zkouší lyžovat, protože jeho žena je velmi dobrá lyžařka. Není profesionál. Každé ráno chodí v saku a kravatě do úřadu, ve kterém ale tráví jen pět až šest hodin.

ZÁVODY: Lagni vyletěl na lezecké nebe jako raketa v roce 1999, když zčistajasna vyhrál mistrovství světa. Do té doby nestál ve Světovém poháru ani na stupních vítězů! Poprvé postoupil do finále SP v Courmayeru 1998, skončil devátý. Na Rock Master '99 byl šestý. Následující rok konečně vyhrál i závod Světového poháru v Chamonix. Rock Master mu ovšem nevyšel, po smeknutí na RP cestě skončil až osmý (spolu s Legrandem), ačkoli po onsight vedl spolu s dalšími třemi lezci. Od té doby většinou postupuje do finále Světového poháru. Světový pohár 2000, 4. místo.

Rosťa Tomanec

LABĀK

jako lék

Trůn, Čistič Viktor, IXB, OS, Pravý břeh

Každý člověk, který je postižen celkem vážnou nemocí „lezením po skalách“ má několik možností, jak situaci ohledně svého zdraví řešit. Jedna z možností, kterou blíže představím, je velmi prostá. Rozevři mapu severních Čech a zabodni prst do míst, kde řeka Labe protíná německou státní hranici a je to. Pochopitelně mám na mysli to, že každému vážně nemocnému pacientovi začíná léčebná kúra. Údolí řeky Labe léčí každého, kdo se v těchto místech objeví.

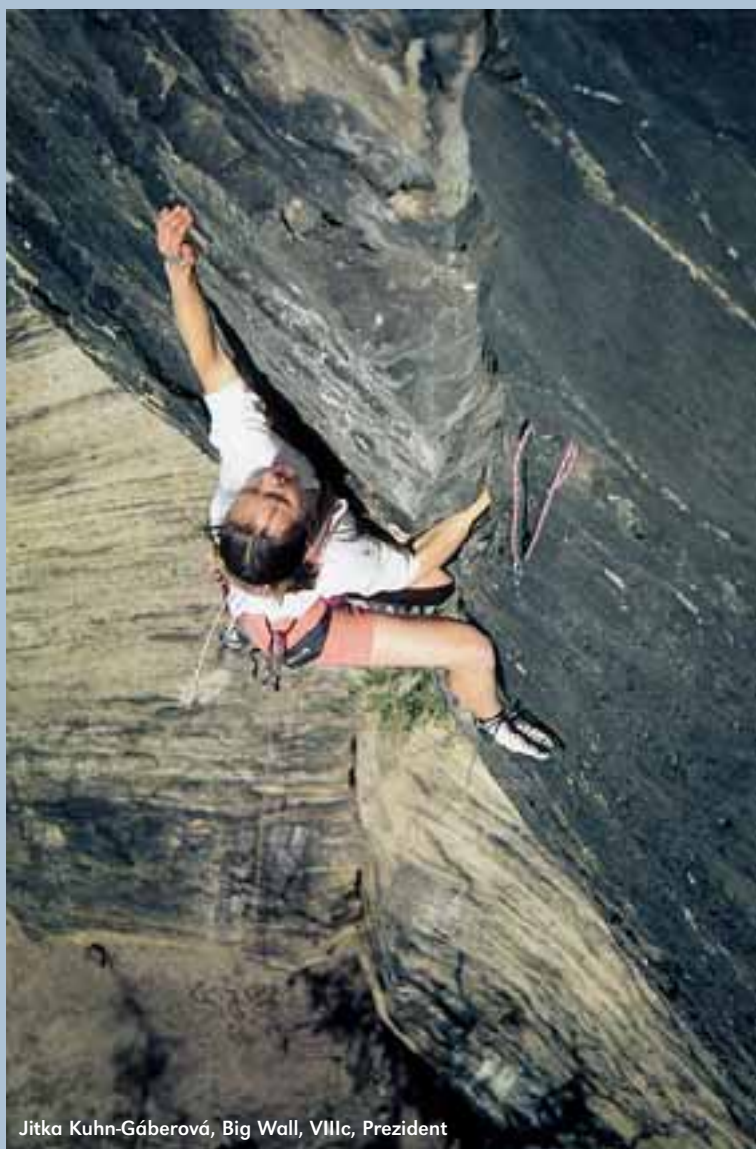
Labe mezi Děčínem a Hřenskem vytvořilo úžasnou scenérii. Oba břehy jsou posety mohutnými skalními masívy a poměrně velkým množstvím věží a věžiček. Celá tato nádhera je z pískovce a to umožňuje množství vylezených a bezpochyby i nevylezených směrů.

Oblast Labáku se rozděluje na dvě hlavní části. Je to pravý a levý břeh Labe. Pravděpodobně jedním z prvních dosažených vrcholů na pravém břehu byla poměrně exponovaná věž Klárka. Tato byla vylezena v roce 1904 Edem Klarem, vrchol zřejmě nedobýval sám, ale asi lezl s nějakým německým kámošem. No, a na levém břehu to přej byla jedna z dominantních věží jménem Jeptiška. Tato byla zdolána v roce 1906 Wildou Baudischem, kterej také nelezl sám. Doprovázeli ho M. Baumgard a S. Zieger. Už podle jmen je každému jasné, že to byli Němci. Češi v té době měli asi jiné starosti.

Pravý břeh bude pro většinu lezecké populace zajímavější. Skály, které začínají už v Děčíně, se táhnou až do Hřenska. Tam však ale nekončí a pokračují dále do Německa. První skály, na které se leze, jsou tedy téměř v Děčíně. Respektive v přístavní osadě Děčín–Loubí. Nad touto vsí, která leží na silnici Děčín–Hřensko, vyrostly první lezecky zajímavé skály zvané Růžové stěny. Celá tato skalní nádhera plyne pokračuje až k německé hranici.

Nebudu rozepisovat jednotlivé sektory, ale za zmínku stojí určitě pár šutrů, které slovem trochu přiblížím.

Asi na půl cesty z Děčína do Hřenska se 300 metrů nad silnicí rozkládá několik obzvláště zají-

Jitka Kuhn-Gáberová, Big Wall, VIIIc, Prezident

mavých skalních formací. Mám na mysli Želvu, Tyršovu věž, masiv Pražská, Prezident, Vojtěch, Skříň. Na každou skálu z těchto jmenovaných, většinou to platí i pro věže a masívy výše nejmenované, je přeleženo plno zajímavých a krásných směrů. Kupříkladu věž Želva. Ta se může pyšnit svou

Fraňa a Pen, Velká Bašta, Žleb

◀ **Milan Benian, Zlaté listí, VIII, Tvář**

krásnou koncentrací cest v údolní stěně. Zrovna tak stěny ostatních skal a věží. Totiž většina údolních stěn má 50 až 60 metrů. Prezident se svou 65 metrů vysokou údolní stěnou opravdu uchvátí spoustu kolemjdoucích lezců. Na tento rozlehlý masív vede asi nejdelší spára v Labáku, nesoucí honosný název Big Wall (VIII C). Určitě zaujme cesta hned vlevo od této spáry s názvem Lost Arrow (IX A). Další je Tyršova věž významná svými úžasně modelovanými cestami v jedné z nejdelších údolních stěn v Labáku. Klasickým výstupem je zde Sedření kůže od Rudy Zabilky nebo Edita, kterou stvořil legendární Karel Bělina. Jasně že mezi těmito skalami je ještě spousta dalších parádních věží.

Budeme-li pokračovat dále po proudu Labe, přibrzdím u odbočky na přívoz přes řeku do Dolního Žlebu. Tady je možno se autem přeplavit na břeh levý. Ale nicméně přímo nad přívozem se tak-

těž stvořila hradba skal, která nenechá člověka klidným. Znamé věže jako třeba Stážce Dolního Žlebu, Titanik, Růžová, Trůn, Zrcadlo, Malá a Velká Bašta a pochopitelně hafo dalších méně známých masívů, které jsou v těsné blízkosti jmenovaných věží. To vše nasvědčuje tomu, že ruka lezce bude mít co řešit.

V minulém roce se dotvořilo několik významných cest. Na Růžovou věž padl projekt, který narovnal Hudovy Bílá oblaka, na Trůn se Děčínští pochlapili a vystříhli levou údolní hranu. Samozřejmě vzniklo i několik krásných dlouhých jištěných cest v nižším stupni obtížnosti. Skály, které pokračují dál na Hřensko, jsou již menšího významu, ale jenom zatím. Je to pouze otázka času.

Ještě bych zmínil údolí Suché Kamenice, kde na věži Toreador vznikla taková tréninková aréna. V údolní převislé stěně je několik vysekaných cest

a jedna přírodou vytvořená puklina s několika kruhy. Dá se tu lézt i když prší. Ale to je snad lepší být v hospodě.

No, když už jsem u těch putyk, tak na pravém břehu to je pro lezce, kteří nemají rádi turistiku, do hospody trochu z ruky. A protože se většinou parkuje dole na silnici (nenechávat nic v autech!), je asi lepší si vzít chlast do bivaku. Spát se totiž dá ve skalách skoro všude. Je slušné po sobě uklidit a zanechat pořádek. A nejen proto, že i tady se hejbe parta ochranářů, které nemůžeme přehlížet. I když někdy bychom je strašně rádi přehlížet chtěli. A tak pokud se v biváči již všechno vypije, nezbejvá než vyrazit do nejbližších vesnic na náhorní planině. Nejbliže jsou výsky Labská stráž nebo Arnoltice. Výběr restaurace se odvíjí od místa přespání. Pokud by

stačila na doladění jenom voda, tak ta teče z několika přes cestu tekoucích pramínek. Při chůzi po stezce pod skalami se na některý z nich dá dříve či později narazit.

Když bychom měli pravého břehu již plné zuby, je tu další možnost léčebné kúry – a to je levý břeh. Tato část Labáku má vpravdě větší oblibu u výkonnějších lezců. To proto, že se mnoho těžkých cest nachází na relativně méně rozlehlém místě. Tímto nechci odrazovat ostatní návštěvníky skal od lezení na levém břehu. Ale koncentrace výstupů s vysokým stupněm obtížnosti je prostě zde.

Při pohledu do průvodce (jsou tam poskytnuty veškeré informace), který nedávno vyšel, nám vytane na tváři obdiv k prvovýstupcům, kteří se zasadili o téměř nesčet-

Petr Šindel, Zub času, IXb, Indiánka, Žleb

Zdeněk Lank, Skrutí běh, Xb, Žleb

né množství vyrobených cest všech možných a některých i nemožných obtížností. Vzhledem k tomu, že se dá centrální lezecká část skal na levém břehu projít asi za půl hodiny, je tato hojně navštěvovaná. Sektor přímo nad hospodou oplývá stěnovými peckami, které vybízejí ke zkoušení a ladění pohybů v té či oné cestě. Jelikož jsou tyto cesty osazeny téměř po francouzsku, je možné svůj nácvik propinkat k absolutnímu vítězství, a to celkem bez újmy a vážného psychického opotřebením.

Vzhledem k tomu, že mezi extrémními cestami se vyskytují i cesty méně náročné, tak je možné zde spatřit široké spektrum nadšených sportovců, kteří prověřují své možnosti. Tato strana Labáku má jednu velkou výhodu v letních měsících. Není zde takové vedro, protože většina skal je ve stínu. A samozřejmě výhrou je i potok, který příjemně osvěží. Pitná voda se také dá vzít z několika pramínek, ale jistější je si vzít vodu z hospody „U Kostí“, která se nalézá přímo pod skalami. Ovšem návštěva hospůdky má i svá rizika. Po lezeckém, buď úspěšném či neúspěšném, dni má člověk vyprahlo. Hospodské sportovce fakt nešetří. Samozřejmě je i možnost jiných hospod, jako je třeba Hubertus dole u tratě nebo hotýlek u kostela. Tyto ale nemaj ten správněj šmrnc. V celém Dolním Žlebu není parkoviště. Tak mohu doporučit k parkování volné prostranství kolem kostela. Odtud je blízko do všech hospod a stejně tak i do skal. Příjemný stín pod kaštany u kostela si člověk jistě oblíbí.

Spát na tomto břehu se dá různě. Většinou se spí někde u auta nebo u hospody. Místní občané si tady tak trošku zvykli, a tak se tato situace zatím odehrává bez větších problémů.

Lezení v Labáku skýtá netušené možnosti té u každého z nás oblíbené lezecké seberealizace ve skalách. Místa k prvovýstupům nejsou vyčerpána a asi tomu tak ještě dlouho nebude. Udělaných cest je spousta a nové cesty se samozřejmě dělají. Většina z nich je osazena kruhy. I do prvovýstupářských technik přišla inovace. Takže se používají vrtačky, háčky, maglajz, borháky, lepidla a nevím co všechno. Ale prvovýstupy se lezou a osazují zdola! To dává každému, kdo prvovýstupy vyrábí, šanci na velké dobrodružství a také na takové to zadostiučinění. No, a ti co to přelézají, už jsou v podstatě jenom druží.

Na obou stranách Labe jsou cesty jak klasické, tak cesty tak zvaného středního věku. No a i cesty z posledních let. Dalo by se říci cesty moderní. Každá generace lezců či prvovýstupců po sobě zanechala nerasmazatelnou sportovní hodnotu, kterou je nutno respektovat a tolerovat, postupem času snad asi i obdivovat. Lezení v Labáku je také lezení v přírodní rezervaci. A tak je nutno mít toto na paměti. Protože co kdyby tuto velikou, lezeckou, bezpochyby romantickou oblast nějakou poděs uzavřel?!? A všichni víme, že nyní je možné úplně všechno!

Na nezapomenutelnou návštěvu do Labáku zve
Prcas

Foto: Petr Piechowicz
Martin Rýva (str. 28)

Jak to vidí Hemonty

Jmenuji se Hemonty Holmes z Černého Královstva, jsem bernský švýcarský salašnický pes. Bydlím ve Varnsdorfu u Ericha Melznera; to je ten, co vymyslel tu ptákovinu jít sedmistovky pěšky. Oč běží?

V Lužických horách je deset vrcholů, které mají nadmořskou výšku nad sedm set metrů. V loňském roce horolezci jeli již pátý ročník závodů horských kol, „Lužické sedmistovky“. To vymyslel Karel Hofman a Erich přišel na to, že půjdeme v zimě sedmistovky pěšky. První ročník se uskutečnil v lednu 2000. Účastníci Karel a Erich mě nechali doma, haf!

V pátek 19.01.2001 ve 23.40 hod. před mou boudou nastalo nezvyklé rojení. Tranzitem KUR sport Benešov přijeli Milan Myšík, Fanda Švandrlík, Pavel Sukovatý, Děčínáci Jan Horák, Martin Chmelař, Petr Štěpán – a co nevidím, Katka Janurová z Teplic. Já, Erich a Karel naskakujeme do „kuřáků“ a o půlnoci vyskakujeme na parkovišti v sedle pod Jedlovou. Radostně všechny očuchám a vyrážíme, haf. Tma, minus čtyři, cesta zledovatělá, mně to nevadí, mám čtyři tlapy a na nich drápkomačky. Z kopce dolů přes silnici a hurá po červené na Pěnkavčí vrch, za hodinu stojíme na vrcholu. Já nestojím, skáču okolo a všechny razítkuji čumákem, vrtím ocasem, až mě musí Erich okřikovat. Nic si z toho nedělám, protože už rázujeme z kopce a zase do kopce a už stojíme u patníku a na něm značka Weberberg. Patník jsme s Erichem a Karlem v létě postavili, haf.

Jedna hodina třicet pět minut, nálada dobrá, svižný krok, další vrchol Luž. Fouká vítr, poletuje sníh, je 2.35 hod. Fotíme se. Cesta je samý led poprášený sněhem, sem tam sebou někdo třískne. Další cíl je Hvozď. Šlapeme po silnici, já běhám sem tam, musím všechno očuchat, něco prostříknout, Fanda vypráví sprostý frky, je to dálka, haf. Konečně vrchol – 4.35 hod.

Sestup po zledovatělých kamenech na silnici. Ozývá se mručení, ten asfalt nemá konce. V Dolní Světlé první pauza. Lavičky autobusové zastávky jsou okamžitě obsazené, mně to nevadí, já si krásně lehám doprostřed silnice. Dožívám misku vody a pytlík piškotů, mňam.

Kopec do Horní Světlé, „zabiják“ a poslední stoupání máme za sebou. Co je, Péťa se opozdil, mastíme dál, však nás dožene. Na rovince na něho čeká Erich a já, haf. Něco si vymýšlí o chodidle, ve skutečnosti má natažené podkolení vazy. Odbočka na Bouřný, malá pauza, rozednilo se, Milan přezouvá ponožky, Katka něco kutí za smrčkem, ranní rituály.

V 7.45 hod stojíme na Bouřným, je to pátý kopec v pořadí, jsme asi v půlce cesty. Péťa končí a belhá se k nádraží Jedlová, tak čau! Za hodinku stojíme na Velkém Buku, před námi Klíč. Pod nástupem Katka oznamuje, že končí a půjde do Kytlice, to ještě netuší, že zabloudí a našlape mnoho kilometrů navíc. My ostatní stoupáme na vrchol, je mlha. Z vrcholu nic nevidíme. Začíná se ozývat únava, ale vidina Kytlické hospůdky nám dodává morál. Ještě Malý Buk a potom pořad z kopce až do hospody. Na Malý Buk nás jde už jenom pět a já, haf. Krchov vymyslel při sestupu z Klíče zkratku, a tak se s Fandou ztratili.

Do hospůdky jsme přicházeli každý z jiného směru – Katka od Prysku, Krchov a Fanda od Svoru a my z vrcholu. Útulno, teplíčko, válím se pod stolem a je mi blaze. Na stole cinkají talíře a půllitry. Tomáš přivezl Zděnku, Myšákovu morální oporu, další etapu půjde s námi. Krchov končí, Fanda a Katka pojedou vlakem na Jedlovou a tam na nás počkají. Poslední etapa – já pes Monty, Zděna, Erich, Karel, Milan, Honza a Pavel.

Z hospody vycházíme ve dvě, asfalt až na Křížový Buk, potom stoupání na Studenec. Je půl páté, stmívá se, mlčíme a šlapeme. Já už nelítám sem tam, držím se pěkně Erichovi u nohy. Před námi je poslední vrchol, vytoužená Jedlová. Je už zase tma, sotva se vlečeme. Já únavou bleju, třikrát, haf. Asi to napráskám Martě Kubišové do pořadu Chcete mě. Karel a Erich jsou našlapaní. Pod Jedlovou Karel vymýšlí zkratku na mapě značenou jako cesta, ve skutečnosti tankodrom po těžbě, a tak se dereme k vrcholu za svitu čelovek jak se dá.

Petr Štěpán

Kdo za koho kope?

Tomáš Dvořák, Andre Agassi, Kateřina Neumannová, Michael Schumacher, Jaromír Jágr, Lída Formanová, Tiger Woods, Martina Hingisová. Co mají tato jména společného? Správná odpověď většiny z nás zní – sport. Fenomén doby, který je pro výše jmenované zábavou i povinností, cestou ke slávě nebo zatracení, prostředkem ke zvýraznění svého ega, nebo jen příležitostí rozvinout svou výjimečnost v určitém směru. Mimo to všechno, čistě prakticky a racionálně, je pro ně sport taky zdrojem obživy.

A co to má všechno společného s ležením?

I v Čechách se v současnosti najdou nadšenci, kteří se ležením nejenom baví, ale snaží se jím i užít. Lezení vnímají nejenom jako příjemnou kratochvíli, ale taky jako povinnost, práci, závazek. Dá se z lezení v České republice vyžít? Je to příjemné živobytí, nebo spíše živoření? Anebo snad výhodný byznys? Jaké to je vstávat ráno do práce a namísto natírání balkónů, prodáváním v Hudy sportu, nebo braním podpory na pracáku si vydělávat přímo ležením? Najde se vůbec někdo, kdo je ochoten podpořit lezce i jiným způsobem, než jenom poplácáním po zádech, článkem v Montaně, nebo párem lezeček? Na tyto a pár dalších otázek jsme se pokusili najít odpověď u nejlepších sportovních lezců Čech – Mistryně republiky ve sportovním lezení a páté nejlepší ženy světa v boulderingu Věry Kotasové a Mistra republiky ve sportovním lezení a vítěze Evropského poháru juniorů Tomáše Mrázka.

I když mají oba ukončené vzdělání (Věra vysokoškolské – geografie a Mráza středoškolské – elektro) a mohli by se pracovně uplatnit v oboru, vydali se na nelehkou dráhu profesionálního sportovce. Lezou a pobírají za to peníze. Pro někoho možná sen a vrchol životního štěstí, pro jiného zase svatokrádež a zvrácenost. Jaké jsou strasti a slasti života lezeckého profesionála?

„Tak oblečme si dresy – kým sme takto v kope – aby sme vedeli – kto za koho kope“ zpívá se v jedné písničke populární slovenské kapely Elán. Za koho „kopou“ v současnosti dva nejlepší lezci Čech? Jak Věra, tak Mráza mají v současnosti několik sponzorů. Jádro jejich ekonomického zabezpečení nejsou shodou okolností u obou stejné firmy – česká společnost R.P.Komponent – výrobce lezeček značky Rock Pillars a holandská firma van Gansewinkel – odborník v nakládání s odpady. Věra mimo to ještě spolupracuje v oblasti výživy s olomouckou firmou Nutrend, internetovou společností PART.CZ a je členkou Hudy sport týmu.

Mráza spolupracuje v oblasti výživy s pražskou společností A.S.Impex – výhradním dovozcem americké značkové stravy MLO a pro firmu R.P.Komponent ještě zabezpečuje reklamu značky Ocún.

Jak konkrétně vypadá zabezpečení lezců ze strany jejich sponzorů? Některé firmy poskytují výhradně produktovou podporu (jak Nutrend, tak A.S.Impex v oblasti sportovní stravy). I když se to možná nezdá, je to poměrně veledůležitá. Třeba Mrázův rozpočet jenom v oblasti speciálních doplňků sportovní stravy je zhruba 15 – 20 tisíc Kč/rok. Naopak společnost van Gansewinkel poskytuje lezcům za svou propagaci výhradně finance. Pak jsou sponzoři poskytující jak materiál, tak finance. Většinou se jedná o specializované firmy „z oboru“ – konkrétně v případě Mrázu je to R.P.Komponent a v případě Věry také R.P.Komponent a Hudy sport. A kolik že to je? Jak Věra a Mráza, tak ani do spolupráce zainteresované firmy nepovažují za vhodné mluvit v konkrétních číslech.

Věra: „Mám svůj roční rozpočet a současní sponzoři mi ho pokryjí. Nehraju tenis, ale lezu, a z toho vycházím. Lezením se nezabezpečím do budoucna, ale mé současné sponzorské kontrakty mi umožní věnovat se mu naplno a výhradně. Nesportuji pro peníze, lezu samozřejmě proto, že mě to baví – na druhou stranu nežiji ze vzduchu a proto peníze potřebuji. Až s ležením skončím, budu se muset normálně živit něčím jiným.“

Mráza: „Od začátku mého lezení jsem tvrdil, že se chci lezení věnovat naplno a profesionálně, že se jím chci živit. Jsem rád že se má slova začínají naplňovat.“

Jak k tomu takový obyčejný lezec přijde – sponzoři, kontrakty, podpora? Je to vcelku jednoduché. Stačí mít hodně štěstí, být ve správnou chvíli na správném místě, potkat vhodné lidi. A ještě něco. Je potřeba být nejlepší v oboru – nebo alespoň jeden z nejlepších! Mimo to všechno fungují sponzorské kontrakty hlavně na osobních vazbách zainteresovaných. I když je všechno stvrzeno smlouvou, nejpodstatnější je osobní dohoda a vztah.

Rudo Tefelner: „Věřina a Mrázova cesta za sponzory se poněkud liší. Věra se drala na výsluní déle, krok za krůčkem, svou nezlomnou trpělivostí, vůlí a nasazením. Výrazně, hlavně v oblasti tréninku, jí v tom pomáhal (a pomáhá) její sparingpartner Radek Souček. Naproti tomu Mráza vystřelil navrch jako kometa. Samorost, před dvěma

lety neznámý – sedmnáctileté ucho se svým prvním vylezením 8a, minulý rok již osmččkový borec, nejlepší junior v Evropě, letos s ambicemi na finále na „dospělém“ světáku. Každopádně jak Věra, tak Mráza jsou (jak výsledky, tak svým přístupem k věci) nejlepšími sportovními lezci Čech a z této pozice se jako „zboží“ velice dobře nabízejí. Po naší vzájemné dohodě jsem je oba zastupoval v jednání se společností van Gansewinkel, Mrázu i v kontraktu se společností A.S.Impex a částečně s R.P.Komponent. Byť nejsme v tenise, nebo v hokeji, konečně i v lezení se začíná jednat nejenom o to, kolik páru lezeček lezec dostane.“

Celá tato situace s sebou nese určitý dopad v podobě psychického tlaku na zainteresované sportovce. V případě Věry a Mrázy již nikdo není zvědavý na dvacáté přičky na světáčkách. Do hry vstupuje nový prvek – firmy poskytují nejenom podporu, ale vyžadují konkrétní výsledky, nejlépe dopředu jasně proklamované. Mluví (a taky píše) se o Věřině snaze dostat se na „bednu“ v některém z kol světového kolotoče v boulderingu, o umístění v nejlepší pětce světa na Mistrovství světa v boulderingu, o skalním, atletickém stupni 8b.

Mráza neskrývá své ambice na medaili z Mistrovství světa juniorů, na finále na světáku dospělých a jeho myšlenky létají někde okolo cest „Reini's vibes 8c/8c+“, „Bronx 8c+“, nebo „Underground 8c+/9a.“

Rudo Tefelner: „Mluvit jednoznačně, konkrétně a veřejně o svých ambicích je v českém lezení jev nevidaný. To co je ve světovém sportu zcela normální, může na české lezecké scéně vyvolat rozporuplné pocity, úvahy a hodnotící komentáře. Ja osobně si myslím, že zhodnotit reálné své ambice a nebat se vyjít s kůží na trh je dobrá věc. Je v tom ukrytý prvek osobní zodpovědnosti a právě o tu ve vztahu lezec – sponzor jde především. A to nejen v lezení a sportu, ale obecně v celém životě. Znáám jak Věru, tak Mrázu a nemám důvod nepochybovat jim, že pro naplnění svých snů udělají všechno.“

Motivace lezce ke spolupráci s firmou je jasná a jednoznačná. Ekonomické zabezpečení a tím pádem možnost věnovat se jenom lezení a tréninku. Jaký přínos však mají ze spolupráce s lezci firmy? Propagace značky konkrétního výrobku, nebo propagace společnosti v širším kontextu rozvoje a podpory jejího image. Testování výrobního programu firmy a spolupodílení se na vývoji konkrétních produktů. Osvětová činnost pro sponzora za účelem podpory jeho publicity.

Důvody jako vystřižené z učebnice marketingu. Nebo si jenom někdo, kdo kdysi lezl, vzpomene na svá sportovní léta a stav jeho účtu nebo účtu společnosti, které velí, mu umožní, aby nějakou tu korunu do lezení „pustil“.

Ing. Milan Černošek, regionální ředitel společnosti van Gansewinkel: „Naše společnost podporuje sport (a nejenom sport, ale i další nevýdělečné kulturní a charitativní akce) celosvětově. Jako aktivní sportovec, lezec a lyžař mám k lezení blízko a není důvod, vedle jiných projektů spolupráce se sportovci, nepodpořit i sportovní lezce. Samozřejmě jako významná firma v oboru chceme spolupracovat s nejlepšími a propojení jména van Gansewinkel s výkony Věry Kotasové a Tomáše Mrázka vyvolá adekvátní odezvu v oblasti publicity naší společnosti.“

Tomáš Kysilka, Hudy sport: „Nejsme v tenise nebo ve fotbale, abychom hráli na nějaký mohutný sponzoring, ale vracet peníze do lezení formou jeho podpory je správná věc a patří to k filozofii Hudy sportu. Hudy má na tuto věc jednoznačný názor – sám závodil a dosáhl ještě stále historicky nejlepších výsledků. Proto je v obraze, a přesvědčit ho o sponzorování někoho, kdo nedosahuje jeho bývalé sportovní úrovně, je dost těžké. Na druhé straně, pro rok 2001 jsme vytvořili „Hudy sport tým“ a sám Hudy byl nástupem a výkony Mrázka nadšen. Je jenom škoda, že právě Mrázka, kvůli své zbrkllosti při jednání se sponzory, v týmu není.“

Že by se i v lezení začaly naplňovat obecné ekonomické zákony marketingu? Že by logo firmy na maglajzpytlíku novopečeného Mistra republiky zvyšovalo tržní podíly a prodejnost zboží? Opět to obligátní a v tomto článku již několikrát napsané – nejsme v tenise. Na druhé straně, mimo imaginární přínos v oblasti publicity firmy, dochází i ke konkrétnímu, i když těžko vyčíslitelnému praktickému přínosu v oboru zainteresovaných firem. Široká lezecká populace se zto-

tožňuje se svými vzory, ohledně značek lezeček, sedáku a oblečení. Přímo „misionářsky“ a osvětově může působit na širokou výkonnostní bázi lezců chování špiček v oblasti tréninku, regenerace a stravy.

Paní Rýgrová, obchodní ředitelka společnosti A.S.Impex: „Ve svém podnikání se důsledně řídíme naším základním heslem – My vás nepřesvědčujeme, vyzkoušejte a rozhodněte se sami. Sportovní strava a doplňky mají bohužel negativní nálepkou příslušnosti a vhodnosti jenom pro kulturistiku. Trpělivě vysvětlujeme sportovcům různých odvětví, že to není pravda a z nabídky americké firmy MLO si vybere skutečně každý. Víme, že Tomáš Mrázek nezvýší dramatickým způsobem náš podíl na trhu. Na druhé straně je pro nás důležité, že sportovci z jeho oboru ho vnímají a akceptují. Vidí, jak se v oblasti sportovní výživy a doplňků chová a že výrobkům, které používá, věří. On se ztotožnil se značkou MLO a značka MLO se pokusí udělat maximum, aby Tomášovi visela na krku medaile z Mistrovství světa. Pak to má celé smysl.“

Snad se nakonec i v českém lezení pohnuly ledy. Skutečně se dostáváme do situace fungujícího tandemu sportovec – sponzor? Nezapomeňme však na skutečnost, že článek pojednává o dvou nejlepších. Nejsou jedinými českými lezci, vydělávajícími si na živobytí lezením. Je tady Pólo a Mára Havlík, Rosta Tomanec a Solanští a mnoho dalších, kteří, alespoň z části kryjí své materiální potřeby penězi sponzorů. Jsou tady další firmy – Saltic, Triop, Singing rock, Tilak, Vertikal sport, Alpinus a mnoho dalších, které naopak peníze do lezení vracejí. Doufejme, že s vývojem našeho sportu se bude vyvíjet i kvalita těchto vztahů. Jenom tak budeme čekat nejenom púllitry u Tošováka, ale i medailemi ze sportovního lezení a boulderingu, případně zlatými cepíny za výstupy v horách.

A co další, mladí a nadějní adepti a adepty na dráhu profesionálního sportovce, vy-

dělávajícího si na živobytí lezením? Především jde o lezení samé, o radost z pohybu, o spolupatříčnost ke komunitě, o ideové a myšlenkové naladění na stejnou „vlnovou délku“. Kdo chce především peníze, ať se pustí do solidního a seriózního byznysu, nebo vymění lezky za tenisovou raketu. Ten, kdo chce především lézt, postupně zjistí, kam ho zavede jeho cesta. Talentů typu Mráza nechodí nejenom v Čechách, ale ani po světě hodně a snaha o kopírování jeho cesty se může minout (a nejspíš se mine) účinkem. Na druhé straně, když ucítíte příležitost, chytněte ji za nohy a stáhněte dolů. Nejenom v lezení platí: „Nejlepší mají dveře otevřené (nebo alespoň pootevřené).“ Koneckonců i Mráza a Věra jsou jenom lidé z masa a kostí a není důvod, proč by si měli hovět na vařínech. Když se vaše ambice shodují s ambicemi výše jmenovaných, a když jsou založené na reálném odhadu vašich schopností, pak do toho šlápněte. Vystřčte hlavu, zatáhněte ramena, vypněte hrud' a ukažte se. Přijďte s kůží na trh, dejte všanc své jméno, a když to vyjde, vezměte si, na co máte nárok. To je život profesionála. A nejenom v lezení.

-BOT-

Tramtária Seven Summits

Sedm kontinentů přetíná azurově modrou plochu naší planety a na každém z nich se zdvihají do výšky pohoří. Ať už mají jakýkoliv tvar, vždy mají jeden bod, jenž je od hladiny moře vzdálený nejvíce. Sedm nejvyšších bodů Asie, Severní a Jižní Ameriky, Afriky, Austrálie, Evropy a Antarktidy – to nejsou jenom údaje vyznačené na každé mapě. „Seven Summits“ je seskupení superlativů, okolo kterých se točí alpinistická očekávání a představy, předčasně ukončené horolezecké ambice a splněné sny jenom malé skupiny vyvolených.

Horolezců, kterým se podařilo dosáhnout tohoto extrémního výkonu, není na světě mnoho. Donedávna bylo v seznamu exkluzivního spolku Seven Summits zapsáno pouze 57 jmen, hned na druhém místě legendární Reinhold Messner. Důvody jsou pochopitelné. Absolvovat výstupy na nejvyšší vrcholy všech kontinentů je výkon, který si vyžaduje stoprocentní přípravu, bezchybnou organizaci, dostatek času, zabezpečení nemalých finančních nároků a perfektní materiálové vybavení. Samozřejmě že to není všechno. Nejdůležitějším faktorem i nadále zůstává člověk, zkušený a kondičně zdatný horolezec.

Hlavním aktérem projektu Tramtária Seven Summits je zkušený tatarský horolezec Peter Hámor, instruktor horolezectví, autor letních i zimních prvovýstupů ve Vysokých Tatrách, účastník expedic do Himálaje, na Pamír a Ťan-šan. Ve dvojici s Pavlem Jackovičem zdolali v letech 1993–1995 jako první a zatím jediní slovenští horolezci „Alpskou trilogii“, kombinaci výstupů třemi nejtěžšími severními stěnami – severní stěnou Matterhornu (4.482 m), Grandes Jorasses (4.203 m) a Severní stěnou Eigeru (3.970 m). 19. května 1998 stál Peter Hámor na vrcholu nejvyšší hory světa Mount Everestu (8.848 m).

Cílem projektu Tramtária Seven Summits je vystoupat v průběhu dvou let na nejvyšší vrcholy sedmi kontinentů:

Carstenszovu Pyramidu (4.884 m), Elbrus (5.642 m), Aconcaguu (6.960 m), Kilimandžáro (5.894 m), Mount Vinson (5.140 m) a Mount McKinley (6.194 m). Na závěr je předběžně plánován opětovný výstup na Mount Everest. Všechny výstupy budou uskutečněné lehkým „alpským“ stylem.

Exotická

Carstenszova Pyramida

Největší vrchol Austrálie leží v Indonésii! Zvláště není už jeho poloha. Do výšky téměř pěti tisíc metrů se tyčí vápencová stěna ležící mezi ledovci a dešťovým pralesem. Cesta k jejímu úpatí je zdlouhavá a náročná, vede tropickou krajinou legendárních domorodých kmenů druhého největšího ostrova světa, Nové Guineje. Jan Carstenz byl holandský námořník, který ze své cesty v roce 1623 přinesl zprávu o zasněženém kopci nedaleko rovníku. Tato představa byla pro Holanďany tak neuvěřitelná, že svého krajana považovali za blázná. Dnes nese kopec jeho jméno. Hustý dešťový prales, až osm metrů(!) srážek ročně, exotická tropická vegetace, velké nebezpečí malárie a legendami opředené kmeny, ležící mimo dosah civilizace, nestabilní politická situace a obchodní zájmy velkých těžebních společností, kvůli kterým jsou mnohé oblasti ostrova uzavřeny, mezi jinými i v roce 1999 území okolo Carstenszovy Pyramidy.

Vápencová stěna je už tisíciletí vystavena neustálé erozi, která na jejím povrchu vybrousila ostré hrany. Náhlý déšť bere s sebou všechno co se dá, a nepříjemně snižuje teplotu vzduchu. Zvládnutí velkých rozdílů v klimatických podmínkách a dobrá organizace jsou při tomto výstupu nadmíru důležité.

Útržky ze zápisníku

Sníh, sníh, všude sníh. Monotónní šumění padajících vloček mi trhá ušní bubínky a nedá mi spát. Jsou tři hodiny ráno a všude kolem vládne tuhá zima – Vánoce v listopadu. Zalézám nazpět do spacáku a nechce se mi věřit, že by mne mohlo ještě něco zastavit. Zdolali jsme „papírovou“ bitvu s úra-

dy a nástrahy nepříjemné džungle máme už taky konečně za sebou. Sníh nás zastavit nemůže. Trvalo nám týden, než jsme se dostali sem, do vysněného „Údolí jezer“. Táboříme na břehu ledovcového jezera, rozprostírajícího se pod snad nejexotičtější horou světa, ve výšce 4.200 m.

Naše putování začalo před sedmi dny v Beoge, malé osadě v srdci deštného pralesa, který jako hustý zelený koberec pokrývá takřka celou Novou Guineu. Zákeřnosti džungle nás od prvního dne otravují, nejsme na ně zvyklí. Každý krok je spojen se dvěma základními vjemy – vlhko a bahno.

Nosiči, kteří nás provázejí, to až tak tragicky nevidí. Bosýma nohama se lehko přemísťují po popadaných, nebezpečně kluzkých kmenech stromů, jako by to byl pohodlný chodník.

Po pěti dnech opouštíme nehostinnou džungli a pokračujeme napříč náhorní plošinou Kemabu Plato, ležící ve výšce 3.600 metrů nad mořem. Neskutečná krajina, která jako by snad ani nebyla z tohoto světa. Husté stromy, skalní věže neuvěřitelných tvarů, kroutící se řeky a měkký zelený mech. Chybějí tu už jenom mamuti. S přibývajícím výškou se mění terén, ubývá zeleně a přibývá skal.

Procházíme okolo Larsenova jezera, jezera Discovery a nakonec máme za sebou i poslední překážku, 4.500 m vysoké Novozélandské sedlo.

Zde se nám poprvé odkrývá pohled na stěnu Carstenszovy Pyramidy. Nedaleko od ní se do oblaků zvedá věčně bílý vrchol Nga Pulu, druhé největší hory kontinentu, který je pokrytý ledovcem. S pravidelností jako podle švýcarských hodinek se každé odpoledne zhorší počasí a prší. V této výšce to však už není tropický déšť, ale studená směs sněhu a vody. Nosiči nejsou na takové podmínky zvyklí, na břehu jezera Meren skládají náklad a rychle běží do doliny, kde v suchu a teple jeskyně stráví následující dny. Dny, na něž jsem se těšil několik měsíců...

10.11.2000, čtyři hodiny ráno. Klečím ve stanu s hlavou vystrčenou do ranní tmy a nevěřím vlastním očím. Obloha je plná hvězd. Nic krásnějšího jsem si dnes nemohl přát. Rychle si obouvám boty, hážu batoh na záda a ve světle čelovky utíkám za Rudou jako o život. Nesmíme už ztratit ani minutu. Jak je teď dobře, že jsem si včera prošel celou cestu až k nástupu. Navzdory tmě a čerstvému sněhu teď jdeme bez zaváhání a okolo páté se navazujeme před první délkou.

Všude okolo leží nový sníh a já si připadám jako v zimě v Tatrách. Fantastické lezení: drsná skála drží i mokrá, ale nekonečným čištěním si odírám ruce do krve. Po prvních délkách se terén zmírňuje a velmi rychle se blížíme k hřebeni. Ještě poslední komín a nám se otevírá nádherný výhled. Na jihu se leskne Arafurské moře, na druhé straně se nad pralesem tvoří mléčná hradba mraků. Hřeben je ostrý, ale lezitelný – nádherný, pevný vápeneček, s neuvěřitelně ostrými chytly.

Připadám si jako bych lezl po žraločích zubech. Ještě několik strmých výšvihů a vrchol. Dívám se na hodinky, je čtvrt na dvanáct. S Rudou vychutnáváme jedinečnou atmosféru, nádherný výhled na Nga Pulu a ostatní kopce v okolí. Vůbec se nám nechce dolů, ale první mraky nás přesvědčí, že je nejvyšší čas sestoupit. Celou cestu si zopakujeme v obráceném gardu a o třetí stojíme u našich věcí pod stěnou.

Právě začaly padat první kapky každodenního odpoledního deště a my se těšíme na teplou polévku a čaj v základním táboře. Jestli počasí vydrží, pokusíme se zítra o výstup na druhou nejvyšší horu, 4.864 m vysokou Nga Pulu. To už je ale jiný příběh.

text: R. Ivaničová, P. Hámor
foto: Tramtária, P. Hámor

Nejvyšší vrchol Austrálie a Oceánie je zdolaný!

10.11.2000 vystoupil Peter Hámor na vrchol Carstenszovy Pyramidy (4.884 m). Ve dvojici s Rudou Švaříčkem zdolali vrchol Harrerovou cestou (VI.) v jihozápadní stěně kopce. Jejich výkon je prvním českým a prvním slovenským výstupem na nejvyšší vrchol Austrálie a Oceánie.

Druhý den, 11.11.2000, stojí oba horolezci jako první Čech a první Slovák na druhé nejvyšší hoře tohoto kontinentu, na vrcholu Nga Pulu (4.864 m).

Alpinistický projekt Tramtária Seven Summits pokračuje v květnu 2001 expedicí na Mount Vinson. Hlavními sponzory celé akce jsou: specializovaný prodejce outdoorové výstroje v České a Slovenské republice, firma Tramtária a německý outdoorový výrobce, firma Big Pack.

Zprávy z Base Campu

Ve dnech 16.2. až 18.2. 2001 proběhlo setkání a školení prodejců, pořádané firmami WARMPEACE a SINGING ROCK. Tato akce se konala v penzionu Sport a jeho okolí, který se nachází asi 5 km od Jičína v osadě zvané Bra-da.

Všichni zúčastnění, něco okolo 60 lidí, zde vedle klasického školení o používání a prodeji výrobků obou firem, měli za hlavní úkol lézt, padat, lézt a zase padat, potit se a pařit (se) a také odírat a namáčet, špinit a kroutit všechny ty skvělé věci z produkce obou firem.

Obě firmy nejsou pro našince, který se pohybuje v přírodě, ať už jako horolezec, dobrodruh nebo jako turista, jistě žádnou neznámou. Firmy WARMPEACE a SINGING ROCK vynikají především kvalitou, spojenou používáním nových a kvalitních materiálů a s neustálou chutí stále něco nového zkoušet a zlepšovat.

Ve firmě SINGING ROCK skutečně kvalitu a touhu stále něco nového zkoušet a připravovat dotahují do absolutního konce. Za vše hovoří především získání certifikátu ISO 9001 – Ověřeného systému kvality.

S čím nám všem skutečně zástupci firmy vyrazili dech, byla prezentace výroby vlastních lan. O těchto lanech se hovořilo v superlativech a firmě sebevědomí skutečně neschází. Lana, která budou ověřena mnohými patenty a vylepšeními, lana, která by měla snést srovnání se světovou špičkou nebo ji dokonce převyšovat. Na náš domácí trh přijdou lana až někdy v září. Dále jsme byli seznámeni s hlavní částí produkce této firmy. A to především s úvazky sportovními a pracovními,

karabinami a smyčkami. Velmi zdařilou je rovněž sada pro via ferraty, která se k úvazku již nepřipevňuje pomocí karabiny, ale pomocí přiložené krátké šité smyčky.

Ve výčtu novinek a překvapení by se dalo ještě hodně dlouho pokračovat. Na co ale nesmím zapomenout, jsou nové webové stránky „www.singingrock.com“, kde má každý možnost seznámit se s historií a filozofií firmy, se všemi produkty a hlavně se všemi novinkami, se kterými firma tak často přichází.

SINGING ROCK též prezentoval špičkové boty od firmy GARMONT, které jsme měli možnost vyzkoušet společně s oblečením od fy WARMPEACE během malého orientačního běhu v nepřehledném a místy bahnitým terénu v okolí penzionu.

Lidé od WARMPEACE nás taktéž nejdříve seznámili s filozofií firmy. A to hlavně s kvalitou a chutí neustále něco nového zkoušet a zlepšovat. Firma se i nadále hodlá věnovat šití funkčního oblečení z Windstopperu.

Počínaje doplňky jako jsou rukavice a čelenky, přes kalhoty, vesty a bundy. Dále pak byly k vidění bundy a kalhoty z Goretexu. A absolutní novinkou bylo představení prádla z nového materiálu Polartec Power Stretch.

Tento materiál je lehký a velmi hřejivý, pružný ve všech směrech, odolný proti oděru a velmi prodyšný pro tělesné výpary. Jistě, nesmím zapomenout ani na spacáky s různými náplněmi a šitých z materiálů Pertex a Gore Dryloft.

Obě firmy pro nás připravily ve třech praktických blocích pěkný a pohodový víkend okořeněný promítáním diapozitivů, živou muzikou, a výborným gulášem. Nikdo neodjížděl s prázdnou, jelikož na závěr tohoto setkání se testovací oblečení, boty a karabiny prodávaly za poloviční ceny. Úplnou tečkou však byla nedělní dobrovolná cyklistická projížďka po okolí.

Vojta Dvořák

Jak si jistě každý znalec Alp všiml, obrázek na straně 16 v minulém Montaně neoznačuje možné skialpinistické vandry na Tacul, ale himálajské výstupy popsané tamtéž na str. 21.

Zoban

Takže:

- 1 = jižní hřeben, n.c.
- 2 = jihozápadní pilíř
- 3 = zápaní stěna

Ostaš, 100vka, leze autor Foto: A. Práza

Uzel

Bylo to na první svátek vánoční večer. Seděl jsem u počítače a z pomýšlení, že bych ještě měl uhodit do klávesnice, se mi dělalo nevolno. Už měsíc jsem psal svoji diplomovou práci se střídavými úspěchy. V praxi to vypadalo tak, že večer jsem usínal s pocitem marnosti svého počínání a ráno se přesvědčoval o tom, že to ještě zkusím.

Očima jsem bloudil po pokoji a hledal nějaký záchytný bod. Sjel jsem pohledem přes olejomalbu na zdi a starou jehličkovou tiskárnu do kouta ucpaného krabicemi od banánů plných haraburdí. Matka je ve své věčné honbě za pořádkem přikryla alespoň jakýmsi vysloužilým ubrusem „aby se do nich neprášilo“. Vedle krabic se choulič sedlý pytel s lezeckým „matrošem“. Natáhl jsem se po něm a naslepo zalovil uvnitř.

První věcí, kterou jsem nahmátl, byl kus devítimilimetrové smyčky s velikým šišatým uzlem, kterému se právě díky značné velikosti říká „dětská hlava“. Na tvářích sportovních lezců dovede spolehlivě vyvolat shovívavé úsměvy i pošklebky: „Kolik máte v tom Ádru kruhů? Šest nebo vosum?!“

Prohlížel jsem si ho zblízka. Smyčka, červeně lesklá „statika“, vypadala pořád dobře, ale na nejvystouplejších částech uzlu se už chlupatila vlivem častého styku s drsným pískovcem. Uzel byl dokonale stažený a tvrdý skoro jako kámen. Stiskl jsem ho v prstech a potom k němu přivoněl.

Slabý pach potu, nylonu a nevím čeho ještě, mě okamžitě přenesl mezi pískovcové věže, borovice a borůvčí. V duchu jsem vi-

děl to místo na údolní hraně Cikánky, kam ten velký uzel dosedl bezpečně a samozřejmě, stejně jako nádherně klenutou spáru, opravdový Bič na věži Járy Berana, kde jsem ho vodil jako jezevčička a doufal, že se přece jenom někde zachytí. Byl se mnou i na Pegasovi. Vězel v dobrém hnízdě příliš nízko na to, aby mě uchránil dopadu na plató mezi sevřené pilíře Staré cesty, když jsem bojoval se strachem v nesprávné šířině. Poskytoval jistění ve chvílích, když jeho menším bratříčkům docházely síly. Mačkal se tiše v šedém pytli mezi ostatními lezeckými „cajky“. Na rozdíl od ostatních uzlů jsem ho nikdy nerozsvazoval. Chránila ho neobyčejná pracnost opětovného vytvoření.

„Jak dlouho je na té smyčce?“, pomyslel jsem si v duchu a zalovil v přihrádce knihovny. Záznamy o všech mých výstupech tu ležely v plastickém obalu. Bloumal jsem proti proudu času jednotlivými řádky. Poslední cesta, u které jsem si pamatoval jeho služby, nebyla ani rok a půl stará a přece tak vzdálená. Od té doby jsme „dali“ spoustu cest.

Jak asi bude vypadat za další rok? Okamžitě jsem si vybavil tu mírně převislou železitou stěnu, kterou jsem si očíhl na podzim v Broumovkách. Nový projekt? Jestli pak tam sedne do toho spodního hnízda. Možná mu bude těsné a nacpu tam spíš „vůdčák“ na dvanáctimilimetrové tlustatici. A nahoře co končí kyzy...

Do reálu mě vrátilo lupnutí monitoru, na kterém se začal kroutit spořič obrazovky. Vrátil jsem uzel do pytle a s povzdechem pohnul myší, abych monitor oživil. Ten večer jsem tu mizernou závěrečnou kapitolu nějak dopsal.

Moták

Valná hromada ČHS

Hlavní událostí poslední doby v životě ČHS, byla valná hromada, která se uskutečnila dne 3. března 2001. Byla volební a přinesla pouze jedinou změnu v personálním složení výkonného výboru. Za Martina Ottu, který se pro pracovní zatížení své funkce vzdal, byl jedním z místopředsedů zvolen Honza Bloudek, mladý a organizačně schopný borec, který mj. je „otcem“ Internetových stránek našeho svazu. Přes určité nedostatky našeho komunikačního média – hlavním je okolnost, že řada komisí www. stránky nenaplní, prudce stoupá v prvních měsících tohoto roku návštěvnost.

V r. 1977 jsem nastoupil na post předsedy ČHS po svém letitém předchůdci Skanderovi. Přiznám se, že jsem se začal každoročních valných hromad trochu obávat. Důvod byl jediný, diskuse, které často zcela odbočovaly z rámce toho, co je náplní ČHS, případně se dotýkaly záležitostí, které nebyly dostatečně připraveny, formulovány apod.

V poslední Montaně vyšel nedopatřením příspěvek kolegy Teplého o věkové hranici mládeže a úpravě stanov, a to přestože výkonný výbor žádný takový podnět metodické komise neprojednával. Správný postup je totiž: MK VV VH. Nikoliv model MK Montana VH. Mohlo tedy k možné bouřlivé diskusi dojít a první náznak takového námětu jsem odmítl s tím, že takový návrh musí nejprve projednat výkonný výbor a včas se vyjádřit i jednotlivé oddíly. Co k tomu ještě dodat? Jediné ČHS by mělo umožnit členství i malým dětem a stanovit doporučený rozsah aktivit. Nikdo nemusí nutit šestiletého kluka lézt sedmy, závodit a vylézt na Montblank, ale ČHS mu může pomoci vniknout do kouzelného světa hor ve všech směrech a vychovat v něm kladný vztah k horám i k např. pozdějším horolezeckým, resp. soutěžním aktivitám. To je zaměření činnosti komise mládeže UIAA a příslušných komisí nám blízkých svazů z Rakouska, Německa, Slovinska a Itálie. Je smutné, že dříve jsme pro ostatní svazy byli v tomto směru vzorem. Bylo to za éry Broni Ullenfelda, Ericha Kudrny a dalších. Sám jsem se zúčastnil jako jaz-

kově komunikativní lezec dvou táborů mládeže UIAA ve Skaláku (1968) a ve Vysokých Tatrách (1971). Byli tam lezci kolem dvaceti let věku a zdaleka nešlo jen o lezení. Dnes UIAA pořádá po vzoru našich „starých škol a soutěží mládeže“ tábory i pro menší děti. Rozhodně bychom neměli děti z členství v ČHS vylučovat. Je pouze potřebné se zamyslet nad jejich aktivitami.

Ke změně stanov bude určitě vhodné přikročit. Jedním z důvodů je případné územní členění našeho svazu. Píší případné, protože po celosvazové diskusi se můžeme shodnout na tom, že rozdělení na kraje, nebo oblasti není nutné ani žádoucí. Neformálně se oblast může vytvořit i dnes a dokládá to např. „sdružení“ oddílů z více okresů v oblasti Adršpašských a Teplických skal. To, co by ale nové stanov podle mne rozhodně měly umožnit, je demokratičtější zastoupení členské základny. Dnes na VH je za každou organizační složku (k datu VH celkem 341) jeden delegát, s tím, že oddíly nad 50 členů mají delegáty dva. A tak se např. stalo, že dva delegáti z oddílů po pěti členech zastupovali 10 osob, zatímco já a Petr Hejtmánek z oddílu Český ráj jsme zastupovali 162 členů svazu, 2 delegáti nejpočetnější Humanity Praha 173 členů. Stejná situace byla u dalších dvou silných oddílů: Lokomotivy Brno (146 členů) a VHS Brno Blatiny (144 členů). To je zásadní nepoměr. Výkonný výbor se rozhodně v nejbližší době bude návrhem eventuálního územního členění a návrhem jiného klíče delegování zástupců na valnou hromadu zabývat.

Co dodat závěrem. Toto období je posledním, kdy budu vykonávat funkci předsedy. Svou případnou činnost vidím někde jinde, např. v komisi výkonnostně expediční, či „knihovnické“. Domnívám se, že do výkonného výboru by se měli propracovat noví adepti vedení ČHS. Cesta by měla vést přes práci v komisích. Proto bych chtěl požádat oddíly, aby nám tipy na budoucí bafuňáře dodali. Stalo se tak v případě Honzy Bloudka a Laděny Bímové (povede komisi „nezávodní“ mládeže) před poslední VH. Přeji jim v jejich činnosti hodně úspěchů a hlavně nalezení dostatku času na práci ve prospěch ČHS.

Jiří Novák
staronový předseda ČHS

Suché skály – pravidla hry do konce roku 2002

Ministerstvo životního prostředí
Vršovická 65, 100 10 Praha 10
tel. 6712 1111, fax 6731 1096

č.j.: 28.014/00-OOP/8939/00 Praha, dne 8. ledna 2001

Věc: Národní přírodní památka Suché skály – výjimka pro horolezeckou činnost

Ministerstvo životního prostředí jako ústřední orgán státní správy ochrany přírody podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny v úplném znění (dále jen „zákon“), posoudilo žádost Českého horolezeckého svazu (dále jen „ČHS“) se sídlem v Praze 6, Mezi stadiony, ze dne 25.10.2000 a na základě výsledků správního řízení vydává po zvážení všech okolností toto

Rozhodnutí

Výjimka podle ustanovení § 43 zákona ze základních ochranných podmínek národních přírodních památek, uvedených v § 35 odst. 2 zákona, vyžádaná pro provozování horolezecké činnosti na existujících a již dříve využívaných horolezeckých terénech v NPP Suché skály, se uděluje za následujících podmínek:

1. Výjimka platí individuálně pro členy ČHS, pro členy členských organizací U.I.A.A. (= Union Internationale des Associations d'Alpinisme) a dále platí pro výcvik adeptů horolezeckého sportu, i když nejsou členy uvedených organizací, ale jsou doprovázeni a školeni členem ČHS, majícím horolezeckou kvalifikační třídu instruktor 1. nebo 2. třídy. Instruktor 1. třídy přitom může doprovázet maximálně 5 adeptů a instruktor 2. třídy maximálně 3 adepty horolezeckého sportu. Všichni zde zmínění jsou dále označováni jako „horolezci“.

2. Horolezecká činnost v NPP Suché skály je povolena celoročně.

3. Výcvik adeptů horolezeckého sportu v doprovodu horolezeckých instruktorů 1. nebo 2. třídy smí být prováděn pouze na První věži a na Vlajkové věži.

4. Oblasti vymezené pro horolezeckou činnost vyznačí členové ČHS v terénu horolezeckými značkami, které jsou uvedeny v příloze „Pravidel sportovního lezení na pís-

kovcových skalách v Čechách“, novelizovaných Výkonným výborem ČHS dne 1.7.1998.

5. Při horolezecké činnosti není povoleno:

- jakkoliv poškozovat a úmyslně měnit povrch skal (dřít skálu při manipulaci s lanem, rýt či vysekávat chytly apod.),
- používat jistící pomůcky porušující skálu (např. vklíněnce, frendy, hexentry, přidávat skoby); k zajištění mezi kruhy lze používat pouze smyčky,
- bez souhlasu orgánu ochrany přírody a majitele pozemku odstraňovat na skalách dřeviny nebo uvolněné kameny,
- lézt v obuvi s podrážkou poškozující pískovec (např. vibram),
- vstupovat za oplůtky a sestupovat z věží a masivů terénem; sestup je možný pouze sláněním, resp. po žebříčích k tomuto účelu vybudovaných,
- slaňovat pomocí stromů či keřů; slaňovat je možno pouze od kruhů k tomu určených,
- používat magnézium,
- provádět prvovýstupy v celé oblasti Suchých skal bez předchozího souhlasu správce skal nebo předsedy komise ochrany přírody ČHS,
- tábořit či bivakovat v NPP a rozdělovat tam ohně.

6. Horolezci jsou povinni:

- prokázat se oprávněným kontrolním orgánům platným členským průkazem organizací uvedených v bodě č.1 tohoto rozhodnutí,
- užívat k přístupu ke skalám pouze pěšiny a žebříky k tomu účelu vybudované,
- chovat se šetrně ke všem složkám NPP a zachovávat klid,
- oznamovat správci skal zjištěná zahníždění ptáků; správce je pak povinen zahníždění neprodleně oznámit orgánu ochrany přírody a po dohodě s ním vyznačit horolezeckou značkou cesty, které se po dobu hnízdění ptáků nesmí lézt.

7. ČHS bude na základě dohody s referátem životního prostředí Okresního úřadu v Jablonci nad Nisou, Agenturou ochrany přírody a krajiny ČR a majiteli pozemků provádět opravy a zpevňování přístupových a sestupových horolezeckých cest a zajišťovat je proti erozi a sesuvu.

8. ČHS jmenoval správcem skal pro NPP Suché skály pana Jana Kuska z Jablonce nad Nisou, Nová pasířská 11. Ten odpovídá za řádné značení horolezeckých teré-

nů a údržbu horolezeckých zařízení včetně přístupových cest ke skalám a zajišťuje kontakt s referátem životního prostředí OkÚ Jablonec nad Nisou jakožto orgánem ochrany přírody.

9. Text tohoto rozhodnutí bude ČHS publikovat v Bulletinu ČHS a v časopisu Montana v co nejkratším možném termínu a bude o něm informovat předsedu a stálou kancelář U.I.A.A.

10. Tato výjimka platí do 31. prosince 2002.

Odůvodnění

ČHS požádal o udělení nové výjimky z ochranných podmínek NPP Suché skály v okrese Jablonec nad Nisou pro horolezeckou činnost, neboť se jedná o skalní komplex, který byl již před účinností zákona tímto způsobem tradičně využíván, protože jeho nerostné složení umožňuje celoroční horolezecké aktivity. Předchozí výjimku MŽP stejnému žadateli udělilo po vybudování přístupových žebříků, protierozních zábran a oplůtků na úpatí skal, jejichž účelem bylo maximální omezení eroze spojené s horolezeckou činností. Terénní šetření provedená v roce 2000 prokázala, že uvedená zařízení plní svůj účel a požadovanou výjimku je možno znovu udělit za podmínek, které brání ohrožení předmětu ochrany tohoto území. Protože území jmenované NPP bylo v předchozím období často využíváno k výcviku horolezeckých adeptů, byly v rámci správního řízení k žádosti ČHS po dohodě s žadatelem i referátem životního prostředí OkÚ Jablonec nad Nisou, který v území zajišťoval kontrolní činnost orgánu ochrany přírody, upřesněny podmínky, za nichž je možno v přesně vymezeném úseku NPP horolezecký výcvik realizovat tak, aby nedocházelo k poškozování území NPP. Zároveň byly v rozhodnutí zohledněny nové metodické pokyny ČHS. Obeslaní účastníci řízení, tj. obec Kobrový a obec Malá Skála, nevyužili svého práva se ve stanoveném termínu k žádosti vyjádřit, má se proto za to, že s udělením výjimky souhlasí. Z výše uvedených důvodů bylo proto rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení

Protí tomuto rozhodnutí lze podat do 15 dnů od jeho doručení rozklad podle § 61 zákona č.71/1967 Sb., o správním řízení, a to u Ministerstva životního prostředí, Vršovická 65, Praha 10.

Ing. Petr Pařízek

ředitel odboru ochrany přírody

VH ČHS konaná dne 3.3.2001 v Praze na Strahově

Usnesení

VH bere na vědomí:

- zprávu mandátové komise (85 zastoupených oddílů – 25 % z 341, celkem 108 hlasů)
- zprávu předsedy ČHS a předsedů jednotlivých komisí
- zprávu o hospodaření
- zprávu revizní komise
- zprávu volební komise o nově zvoleném VV ve složení:

předseda: Ing. Jiří Novák

1. místopředseda: Ing. Jan Bloudek

2. místopředseda:

Ing. Alena Čepelková

skalní oblasti a ochrana přírody:

Ing. Petr Hejtmánek

sportovní činnost v horách:

Stanislav Šilhán

soutěže a lezecké stěny:

Mgr. Slávek Vomáčka

bezpečnost a metodika:

Zdeněk Teplý

předsedou revizní komise byl zvolen

Josef Weisser.

VH schvaluje:

- návrh rozpočtu ČHS na rok 2001 včetně návrhů rozpočtu všech odborných komisí

- uveřejnění kontaktů na oddíly obsahující adresu sídla a jméno předsedy

VH ukládá:

- Výkonnému výboru (dále VV) řešit majetkoprávní situaci vzniklou ve středisku ČHS v Ostrově
 - VV řešit registraci a způsob zabezpečení výcviku u oddílů, které nemají vlastního instruktora
 - VV zabývat se vhodným způsobem přiřazení canyoningu k práci některé z komisí
 - komisi ochrany přírody jednat o povolení horolezecké činnosti (ledy) v lezeckých oblastech Krkonoš, v součinnosti s výkonnostní komisí
 - VV předložit oddílům návrh úprav stanov do 15.9.2001
 - VV navrhnout podmínky pro vznik regionů včetně návrhu na poměrné zastoupení regionů na VH do 30.6.2001
 - VV řešit způsob začlenění čekatelů do ČHS a možnost jejich pojištění
 - VV navrhnout novou podobu průkazu ČHS
 - VV přidat do podkladů pro VH 2002 zprávy odborných komisí obsahující jejich plánované cíle a stav splnění/nesplnění cílů předchozích.
- Za návrhovou komisí, která pracovala ve složení: Zdeněk Teplý, Jiří Všečeka a Jan Bloudek
zapsal Jan Bloudek

Informace o členské složce na webových stránkách ČHS: (vzor)

Povinné údaje:

Evidenční číslo (č. zřizovací listiny):

Jméno členské složky:

Město/okres, kde členská složka působí:

Jméno předsedy/kontaktní osoby:

Nepovinné údaje:

Adresa předsedy/kontaktní osoby:

. zveřejnit – nezveřejnit

Telefony – domů: zveřejnit – nezveřejnit

– do zaměstnání: zveřejnit – nezveřejnit

– mobilní: zveřejnit – nezveřejnit

e-mail: zveřejnit – nezveřejnit

Adresa webových str.:

. zveřejnit – nezveřejnit

Případný kontakt na další kontaktní osoby:

. zveřejnit – nezveřejnit

Souhlasím se zasláním Bulletinu ČHS na e-mailovou adresu (nebude dodán v papírové verzi, pouze elektronické)

ANO – NE

(Zakroužkujte správnou možnost)

Souhlasím se zveřejněním těchto údajů na webových stránkách Českého horolezeckého svazu.

Podpis:

● **V sobotu** 17. 3. 2001 se koná 3. ročník exhibičních závodů na umělé „horo-lezecké“ stěně v Třebíči v tělocvičně ZŠ Benešova ulice. V 9:00 je prezentace, v 10:00 začátek závodů. Soutěží se v kategoriích:

- kluci, holky do 15 let
- muži a ženy do 100 a více let.
Startovné 30 Kč, vstupné 20 Kč.

Sponzory jsou HUDY sport Jihlava, TOURS sport Třebíč a fa Valdman s.r.o. Třebíč.

● Čtyřidvacetihodinovka

Ještě několik dní před startem nebylo vůbec jasné, zda se tradiční Horolezecká čtyřidvacetihodinovka na běžkách letos pojede či nikoliv. Nakonec se navzdory špatným sněhovým podmínkám na Českomoravské vysočině závod přece jen uskutečnil. 19. února se na Třech Studních sešlo pár „skalních“, kteří se nezalekli ani zkrácené trati –ledového okruhu o délce 2,5 km. Jako nejobtížnější se ukázaly prudké sjezdy v nočních hodinách. Navzdory četným pádům nedošlo k žádnému zranění.

Saša Koutná

Vyhrál úspěšný himálajský horelec Zdeněk Hrubý z Prahy (240 km). V kategorii žen si nejlépe vedla Saša Koutná z Brna, která ujela rovných 200 km a zůstala tak pouhých 6 km za traťovým rekordem.

No a protože Sašu znám, ztratil jsem s ní pár slov:

Dva a půl kilometru po ledu, osmdesátkrát dokola, trochu děsivá představa, ne?

Dlouho se nevědělo, jestli závody vůbec budou. Nakonec dali pořadatelé dohromady krátký

Prusika nad nebo pod?

V minulém Montaně 1/2001 u článku **SEBEJIŠTĚNÍ PŘI SLAŇOVÁNÍ** vypadly popisky k obrázkům i jméno jejich autora. Vězte tedy, že je kreslil **Jarda Juda** (zdobitel již dvou Montan Plus) – a popisky jsou zde. Prosíme, doplňte si je k obrázkům podle umístění ve sloupcích, které si k tomuto účelu pomyslně označme písmeny – 1. sloupec zleva A, 2. bude B atd.:

A) *Prusik pod osmou je ideální i v případě použití samotného sedáku. Prusik musí být krátký, cvaknout nejlépe do nohavice.*

B) *Klasický způsob s prusikem nad osmou (nebo jinou slaňovací brzdou) je méně bezpečný.*

C) *Ideální v horách – osma ve spojení mezi prsákem a sedákem, prusik cvaknutý do nohavice sedáku.*

D) *(1) Osma v sedáku a prusik nad ní v prsáku? (2) Smrtácká kombinace, místo záchrany se nešťastník uškrtí v prsáku!*

našli. Zda opět zařadoval Zmola Nebezpečný, nebo údaje výrobci/dovozci prostě nedodali, to nevím.

Původní záměr otisknout Zmolu (asi?) zkonfiskované hodnoty jako dodatek v jarní Montaně Plus 2001 jsme po radě v redakci opustili, neboť parametry se vzhledem k vývoji rychle mění a zastarávají.

Prosíme, berte tedy absenci rázových sil v přehledu jako čtenářský kvíz a hledejte v prospektech, na visáčkách u lan a v katalozích „rázovku“ co nejmenší a tudíž nejlepší (samozřejmě v té které kategorii – nemíchat!).

A po vysvětlivce jedna opravenka. V tabulce ROCA/HUDY na str. 28 je první lano FANATIC 8,4 mm zařazeno mezi „dvojčata“ – lana dvojitá. Může být, ostatně i výrobce to připouští a uvádí...

V katalogu ROCA však najdeme zařazení této lana primárně do kategorie „půlek“ – lan polovičních, jelikož tak bylo zkušeno na padostroji (najednoducho s 55kg závažím, 17 pádů, rázová síla 595 daN) a certifikováno. Údaje tohoto FANATICA v tabulce M+ na str. 28 jsou tedy „půlkové“.

Vladimír Procházka

Aquamira

■ **nepumpuj a pij odkudkoli!**

Pomalou se blíží hlavní období výprav za dobrodružstvím, do neznámých končin. Místo adrenalinového lechtání nervů tam tím nejdůležitějším často bývá již „pouhý“

úkol přežít, nebo aspoň nestrávit celý trip na latrině.

Jednou ze základních nezbytností k tomu je obyčejná, čistotou jiskřící a nezávadná voda. Kde ji vzít, když jediné co v širokém okolí teče je odporně smrdutá kalná břecha v džují? Leckdy podobné svinstvo prýští i z vodovodních kohoutků (někdy ani nemusíme daleko, tuhle se stalo v našem městečku, když puknul vodovodní řád).

Pak ke slovu přicházejí nejrůznější filtry. Ne všechny a ne vždy si však poradí se všemi ve vodě se hemžícími mikrofuťajflicky. Filtrování bývá zdoluhavé a únavné, musíme pumpovat, pumpovat a pumpovat...

S netradičním řešením celkem nedávno přišli chemičtí čarodějové a designéři firmy McNETT (USA), známé i u nás enzymatickým „odsmradovačem“ *Mirazyme* a celou škálou užitečných „outdoorových“ *lepidel* (M 4/99 a M+ podzim 2000 s. 34). Jejich záměr i výsledek by se dal shrnout do hesla „*Nepumpuj a pij odkudkoli!*“.

Novinka má název *AQUAMIRA Filtration Technology*. Komplet tvoří láhev, filtr a dvousložkový *dezinfekční přípravek*. Láhev s filtrem bez dezinfekce poslouží ke zlepšení chuti jinak nezávadné vodovodní vody. Když jde do tuhého, přidává se *dizenfekce*. Je-li naopak studánka křišťálová jako Kořeňák ve Skaláku nebo věžácká Prdlavka (kam jsme jezdili pro vodu po atomovém výbuchu v Černobylu), použijeme samotnou láhev bez filtru.

Láhev AQUAMIRA vyrábí jiná renomovaná firma.

E) *(1) Prusik nad osmou bez uzlů na koncích lana? (2) Hrůza!*

Omlouváme se všem čtenářům i kreslíři Jardovi Judovi.

Chroust

K lanům...

V lanům zasvěcené podzimní Montaně Plus 2000 jsme si řekli, že jedním z nejdůležitějších a tudíž nejsledovanějších parametrů každého lana je údaj o rázové síle. V tabulkách pod titulkem *NA PULTECH* jste však rázové síly ne-

Vážená redakce!

Probíral jsem se staršími čísly Montany a v duchu jsem třídil články. Musím přiznat, že na třídění mám vždy moře času, jelikož Montanu mám vždy při ruce na toaletě a tam, jak je všeobecně, známo, je klid a pohoda.

Moje třídění nespočívalo v tom vytrdit články dobré a špatné či zajímavé a nezajímavé (čtu všechny 3x, takže není na světě špatného článku, když se mi tak líbí), ale na takzvané české a cizí. No, spíše lidské a nadlidské.

Nemůžu si pomoci, ale spousta lidí srovnává Montanu podle sebe. Když v článku čtu o tom, jak někdo popisuje cestu za 10- a že jediné místo, kde je možné se v klíčovém bodě chytit, je škrabka velikosti 0,5 x 1 cm, tak sice žasnu, ale nic mi ten článek nedá. Raději si počtu o tom, jak někdo celé dopoledne zdolával příšerně těžkou cestu za 6 a pak ji po desátém pokusu udělal, a to na rybu. Vždycky mám super mrazení po těle, protože si sebe v té cestě představuji.

Já vím, není to moc, ale více méně to dělají všichni. Když to rozpočítám, tak u nás je 10 % lidí, co to opravdu vylezou jako nic, 10 - 40 % lidí vyleze tak za 7-8 a zbytek je jako my všichni.

Nemám rád když se setkávám s články, kde dotyčný lezec popíše něco, co ani nevylezl. Myslím si, že když v Montaně nalezneme více lidských činů (spíše takových malých činů), tak z toho bude větší potěcha.

No, hlavně tento dopis neberte jako nějaké pobuřování. Jste velice pěkný a profesionální časopis, který, jak

pevně doufám, bude co možná v nekratší době vycházet měsíčně a my budeme ještě častěji křepčit u poštovní schránky, z které na nás kouká.

Přeji hodně zdaru do příštích čísel a připravte si na nás další technické novinky.

Pavel Himbajz Sklenář

Ahoj, Montano,

čtu Tě už léta a většinou se mi líbí, i když někdy s výhradami. Nicméně udělit ti pochvaly a kritiky jsem se odhodlal až letos. Se svými postřehy půjdu postupně tak, jak jsou v Montaně uveřejňovány. Začnu tedy úvodníkem. Je to většinou dobře napsaný fejeton. Nejednou ve mně evokuje pocity z filmů pro pamětníky. Pak následují články od zahraničních dopisovatelů. Kdo by si nepřečetl rád něco o dění v zahraničí, takové výkony já nikdy nepodám, ale na druhou stranu se o nich pěkně čte. Bývají pěkně napsány a ve většině případů nechybí pěkné fotky. Na následujících stránkách nacházíme plejádu novinek z hor. I když tam víceméně nelezou, rád si o tom alespoň přečtu. V této sekci většinou vyčníval Filip Šilhan, a to jak svými vý-

okruh, kde po celou dobu závodu doslova kouzlili sniž. Nejhorší byly sjezdy, zvláště v noci, kdy sluncem změkklá stopa zmrzla a nohy už tolik neposlouchaly.

Kdy ti bylo nejhůř?

Asi kolem druhé v noci. Vyčerpání, únava, ráno v nedohlednu a ještě k tomu jsem dostala průjem. Možná to bylo z vody, každopádně nás bylo víc.

A co tvůj „podpurný tým“?

Cestou na závody mi kluci s autem zastavili na záchod s tím, že je to poslední prosba, kterou mi pro následujících 24 hodin splnili. No a když začali v noci popíjet, měla jsem vážně strach, že nejenže mi druhý pár lyží nenamažou, ale že jej snad i někde ztratí. Nakonec mě ale právě ty jejich vtípky a dobrá nálada nejvíc podržely. Ke konci závodu se jednu chvíli zdálo, že překonám ženský traťový rekord, pak se ale ukázalo, že to hoši špatně spočítali. V tu chvíli byla další tři kola navíc už strašně moc. Po závodě pak kluci otevřeli šampaňské, zapálili doutníček prostě pohoda.

Pojedeš i příští rok?

Během závodu jsem si přisahal, že už nikdy. Ale ten pocit v cíli, ten je neopakovatelný. Takže uvidíme, snad kdyby byly ideální podmínky.

Výsledky:

Muži:

1. Hrubý (Praha) 240 km,
2. Schwab (Brno) 232,5 km
3. Svoboda (Brno) 227,5 km.

Ženy:

1. Koutná (Brno) 200 km
2. Halamová (Mariánské Lázně) 191,8 km
3. Prokopová (Radostín) 150 km

Veteráni:

1. Krch (Brno) 140 km.

Saša Koutná a -bkr-
foto: archiv S. Koutné

● IV. ročník horolezecké čtyřadvacetihodinovky na kolech

V termínu 9.-10.6.2001 se na Českomoravské vysočině u obce Tři Studně koná již čtvrtý ročník čtyřadvacetihodinovky na kolech. Ubytování, start a cíl jsou v blízkém autokempu Sykovec.

Prezentace závodníků proběhne od 8.6.2001 od 15:00 do následujícího dne do 11:00 hod.

Start závodu je v sobotu 9.6.2001 ve 12:00.

Trať: okruh 16 km, neosvětlený, převýšení 280m, často naru-

vaná americká firma, *Nalge Nunc*, ze speciálního polyetylénu *Nalgene*, který nepřijímá pachy. Ostatně jméno *Nalgene* je ve světě synonymem pro kvalitní plastové lahve. Ta ze systému *Aquamira* pojme 0,65 litru a hodí se do většiny vnějších kapes batohů i držáků na bicyklu. Precizní šroubení spolehlivě těsní, a to za použití filtru i bez něj. Sosák na pití se otevírá povytažením, jinak je chráněn před znečištěním odklápěcím víčkem z netřísťového polykarbonátu *Lexan*. Vodu nesajeme, ale stříkáme stlačováním lahve.

Filtr *Aquamira* obsahuje aktivní uhlí a při filtraci využívá dynamiku rotačního proudění. Filtrační efekt odpovídá dvoumikronovému filtru (to pro srovnání s údajem u jiných výrobků). Zadržuje anorganické i organické usazeniny a jednobuněčné patogenní organismy *Giardia* a *Cryptosporidium*. Odstraňuje rovněž pachy po chemické úpravě vody. Umožňuje tak snadnou přípravu nezávadné a zároveň chutné vody i z vodovodu. U vody z „podezřelých“ zdrojů již samotný filtr výrazně snižuje riziko nákazy, pro úplnou jistotu je však nutné použít dezinfekce. Filtr vydrží na 200 náplní lahve *Aquamira*, pak jej musíme vyměnit.

Dvousložkový dezinfekční přípravek *Aquamira* použijeme ke „zpitelnění“ vody z řek, potoků, jezer, louží... Spolehlivě zabijí široké spektrum prvků, bakterií a virů včetně *Escherichia Coli*, *Hepatitis A*, poliovirů, kryptosporidií, giardií (a jak se vlastně všechny ty hnusinky fialový jmenujou - vysvětlivky jsou v návodu), způsobujících většinu infekcí přenesených kontaminovanou vodou. Na rozdíl od jiných přípravků nezanechává ve vodě pachutě, neboť k dosažení dezinfekčního účinku nevyužívá halogenidy (chlór, jód), ale silnou oxidaci. Skladovatelnost chemikálií *Aquamira* ve dvou lahvičkách je čtyřletá a stačí na 200 náplní lahve *Aquamira*, tedy 120 litrů vody.

Práce s chemikáliemi *Aquamira* je jednoduchá, dobrou vodu získáme za 20 až 35 minut (podle míry znečištění). Dezinfekci *Aquamira* pochopitelně můžeme využít nejen s originální lahví, ale i při použití jiných filtrů. Hodí se rovněž k dokonale hygienickému mytí ovoce (že by snad i na ruce při nenadálém porodu na cestách?).

Vladimír Procházka

šený asfaltový povrch, 13km lesní silničky mimo dopravu.

Povinné světlo a cyklistická přílba.

Bližší informace: C.K. Vikingtour, tel.: 05/ 4521 2387

● **Tak jsem** o nehdá napsal e-mail jednomu známému, jestli by mi nemohl půjčit jeden jümar. Vlastním totiž jen jeden a to jaksí nemusí být vždy to pravé ořečové. Zakrátko si to kyberprostorem přisvištěl následující vzkaz:

„Tak i ty patříš mezi lidi, co říkají místo ‚poignee‘ ‚jümar‘ (a ještě to nejspíš asi úplně nesprávně vyslovují ‚zümar‘)? No to jsi mě teda zklamal. Většina lidí totiž opravdový Jümar (čte se s j' nazáčátku, protože ho vymyslel a vyráběl – možná ještě vyrábí – pan Jürgen Martin, Švýcar) nikdy neviděla. Šplhadlo, které vyrábí francouzská firma Petzl se jmenuje ‚poignee‘ (s jedním akcentem accute nad tuším prvním ‚e‘ – francouzsky ‚rukojeť‘, čte se to zhruba ‚poañe‘)....“

Jak vidíte, není nad to mít vzdělané kamarády.

–bkr–

● **Z došlého** dopisu vybíráme:

„...Teoreticky jsem vymyslel nový adrenalinový sport. O co v něm jde? Uděláš dobrý štand nad hladkou strmou plotnou, sedák oblečeš opačně, osmu zapneš ‚na prdel‘, lano držíš vepředu (nejlépe v kožených rukavicích) a uděláš prvosjezd nějakých pěkných ploten na ‚inlajnech‘ (kolečkové brusle, jednořadové). Pokusy jsem už nějaké dal. Co si tak dát prvosjezd Batizovského, Kuttovy platne, platne Hokejky (ale bez hokejky) atd? Když to vytisknete, třeba mě budou následovat další šílenci. Možná pošlu nějaké foto z akce, ale až v létě.“

Ahoj Franta Moštěk

A co na to vy, vážení čtenáři, už přemýšlíte nad tím, od koho si půjčit „inlajny“?

● **Jestli budete** mít cestu za zbytky letošního sněhu do Pece pod Sněžkou, stavte se v tamní „Galerii“. Najdete ji kousek nad autobusovým nádražím. Právě teď zde probíhá prodejní výstava fotografií horolezce, dobrodruha, fotografa, ... Mirka „Lanče“ Šmída. Výstavu uspořádali jeho přátelé, takže kromě fotografií je zde k vidění i třeba Lančův „fifi háček“, s nímž podnikal své výstupy v ledu. Prostě příjemné zpestření dne.

–bkr–

stupy, tak i reportážemi (klobouk dolů, asi nebude jeho jméno v Montaně scházet jen mně). Tady mám malinkatou výtku: potěšil by mě nákras cesty a fotka, kudy vlastně vylezená cesta vede.

K tvorbě Vladimíra Procházky myslím není co dodat. Jeho práci na poli bezpečnosti a materiálu patří můj velký obdiv. Dalším stálým přispěvatelem je Petr Piechowicz. Na články od něj či Martiny Maděrové se vždy těším nejvíce. Vyznačují klid a pohodu, obsahují pro mě všechny podstatné informace (přístup, spaní, voda, cesty) a vždy je doplňují bezvadné fotky. Po přečtení většinou propadám panice, že bez návštěvy této oblasti nemohu žít. Nicméně chápu i averzi druhé strany. Například moje přítelkyně s novou přicházející Montanou získává neomylnou předtuchu mého přemlouvání (však už mám naslibováno na rok dopředu). Jen je škoda, že s ním nebyl dosud uveřejněn žádný rozhovor. No a nakonec jsem si nechal posledního z redaktorů, kontroverzního Rostu Tomance. K němu toho bylo v posledních Montanách uveřejněno dost a proto to nechci dál rozmazávat. Snad jen – potěšil by mě poněkud pestřejší repertoár než líčení týdnů v Massone či Višňově na tisíc způsobů. Tež by nebylo špatné čas od času obměnit hlavní aktéry. Naopak musím pochválit jeho neúnavně zpravodajství ze závodů, která jsou dobře zpracována.

Teď už jen k Montaně obecně. Chybí mi zde články o stále populárnějším boulderingu. Snad i proto se na české poměry nevidanému umístění Věry Kotasové ve Světovém poháru dostalo tak málo prostoru. Zato velmi pozitivně hodnotím Montany plus. Pro začátečníky necenitelné informace jsou naservírovány v přehledné formě.

Takže díky za vaši snahu a s pozdravem Hore zdar

Tomáš Novotný

knihy

MIT PICKEL UND PALETTE

Zcela výjimečný velkoformátový měsíční kalendář DAV 2001 s podtitulem *Bergstei-*

germaler sehen die Alpen. Je sestaven z unikátního výběru akvarelů a olejomalb šesti z nejvýznamnějších horolezeckých malířů. Jsou tu prezentováni *Otto Barth, Edward Theodore Compton, Ernst Platz, Carl Reiser, Rudolf Reschreiter a Hans Beat Wieland*. Chvályhodné je, že vydavatel nezapomněl na jejich *curriculum vitae*, s podobenkami a zmenšeninami vytištěné na zadním krycím kartónu (vězme, že zde uvedený O. Barth, ač také prvovýstupce, není autorem Barthrissu na Dračkách ve Skaláku).

Nejpočetněji jsou zastoupeni E. T. Compton a E. Platz. Obrazy k reprodukci pocházejí ze sbírek Alpenvereinu i soukromých. Kalendáři věvodí nádherně vymlsané Comptonovy Vajoletky na titulním listu, dále tu najdeme Matterhorn, Aletschhorn, Ortler, Hochvogel, Zugspitze s vloni stoletou meteorologickou stanicí, a jaksí pochopitelně nemůže chybět Mont Blanc.

Kalendář je precizně vytištěn na silné hermelínové křídě. Grafická úprava dává tušit dobrý zájem: obrazy v rámečcích jsou vsazeny do decentní, paspartu simulující šedé plochy. Jednoduché kalendárium utopené v patě lze pak odříznout a jednotlivými obrazy si pěkně vyzdobit chýši (pasují do běžných rámečků 50 x 40 cm).

Při koupi vás může hřát vědomí, že jste prostřednictvím DAV přispěli 2 DEM na zmírnění lidské bídy v Tibetu a ekologickou spolupráci Alpy – Himálaj.

DAV Kalender 2001 Mit Pickel und Palette je k dostání u DAV Service GmbH, Postfach 60 03 03, D-81203 München, fax 00 49 89/82 99 94 14,

e-mail: dav_service@t-online.de, www.dav-service.de – cena pro členy DAV 29,80 DEM včetně poštovného, nečlenové u nás musí počítat s poněkud vyšší cenou a příplatkem za mezinárodní poštovné.

Vladimír Procházka

BERG 2001

Už před rokem jsme si mohli všimnout určitého zlomu u alpenvereinských ročenek, když vydá-

ním BERG 2000 po dvou desetkách let došlo ke změně ustálené obálky a mírnému typografickému posunu uvnitř díla.

A když se nedávno objevila „čtvrtjubilijní“ stopětadvacátá společná ročenka německého, rakouského a jihotyrolského Alpenvereinu – BERG 2001 aneb „Zeitschrift“ Band 125 – zaznamenali jsme další změny.

Ročenka je nyní ještě líbivější, vyzdobená více fotografiemi než kdykoli v minulosti, kapitoly jsou výrazněji odděleny. Souvislost s přerodem členského dvouměsíčníku DAV Mitteilungen na graficky i obsahově pestrý časopis DAV PANORAMA, který začal vycházet předloni, je zjevná. Něco jako snaha o společný image, přestože změny u ročenky jsou mírnější. Kontinuita osvědčeného členění byla zachována. BERG 2001 (stejně jako předchozí svazek) pod redakční radou pánů Grausse (ÖAV), Klennera (DAV), Vonmetze (AVS) a Bormanna opět redigoval Walter Klier, jehož dílem je i sazba a úprava. Všech tří funkcí se zhostil bezchybně a zaslouží pochvalou.

Nosnou částí publikace je již tradičně úvodní *KARTENGEBIET*, tentokrát věnovaný i u nás populární oblasti (radostně i smutně) Cordillera Blanca Nord se zvucnými horami Huascarán, Huanoday, Alpamayo... Posledně jmenovaná krasavice (pro mnohé nejkrásnější hora světa) se zlatavě blyští na přebalu. Mapovým doprovodem publikace je *AV-Karte „hnědé“ řady Trekking, Blatt 0/3a, Cordillera Blanca Nord (Perú) 1:100.000*. Mapa je opatřena kilometrovou sítí UTM/WGS 84 pro snadné a bezproblémové použití s GPS a nádherně zpracována. Právem je považována za jednu z perel alpenvereinské kartografie. Sami autoři z ÖAV přibližují její tvorbu za použití nejmodernější počítačové a satelitní techniky v pětistránkovém příspěvku.

Další kapitola *ALPENVEREINS-GEBIET* se dvěma články je věno-

vána horské turistice a skalnímu lezení v *Lechquellengebirge*. Druhý článek (ten o lezení) má název, vystihující v této oblasti naplněnou touhu mnoha lezců „*Radost a dobrodružství v rovnováze*“.

Obzvláště zajímavě nabouchaná historická kapitola *GESCHICHTE DER BERGE* obsahuje pět příspěvků. Krásně zdokumentován je příběh Beatrice Tomasson a J stěny Marmolady, doprovázený zažloutlými faksimile z deníků, unikátními fotkami a skicami. Dále je tu představen Adolf Schulze, zapomenutý průkopník moderního alpinismu, a dobře známý Velvyslanec volného lezení Fritz Wiesner s přehledem jeho úctyhodných výstupů. Poslední dva materiály se vracejí k 200 let horolezeckého objevování Grossglockneru a 100. výročí meteorologické stanice na Zugspitze.

V části *BERGE DER WELT* nejspíš zaujme Thomas Huber líčením přímého výstupu N pilířem Shivlingu s úchvatnými fotkami a Venablesův úspěch na Monte Sarmiento v Ohňové zemi. Je tu i dobrodružství na Altaji a pěti sopkách USA se superhvězdou Mt. St. Helenou, útržky z putování Himálajem a horo&lyžo túry v Íránu dvacet let po revoluci.

V kapitole *WISSENSCHAFT UND KULTUR* stojí za povšimnutí zejména rozsáhlý materiál na téma „*Hora jako Bůh*“. Dále jsou tu představeni legendární filosof z hor Friedrich Nietzsche a mladý sochař Michael von Brentano. Zajímavé jsou i články o architektuře a nové metodě počítačové tvorby horských reliéfů.

NATUR UND UMWELT přináší zamyšlení nad rozšiřováním národních parků ve Švýcarsku, zda šance či riziko. Mne upoutal článek *Kostbares Wasser* s úžasnými starými horskými vodovody, funkční dokonalost dosažená těmi nejjednoduššími prostředky. Vztahy mezi lezením a ochranou přírody, nastolením spolupráce místo konfrontace na tomto poli, se zabývá ohlédnutí za desetiletím výboru Bundesausschuss Klettern und Naturschutz.

V kapitole *DAV-SICHERHEITSKREIS* Pit Schubert předvádí brutální pokusy s moderními horolany a na jejich základě dokumentuje, že vydrží víc než bychom věřili.

Sympatický je rejstřík *UNSE-RE AUTOREN* se stručným životopisem všech příspěvatelů.

BERG 2001 je (jako vždy) bezvadně vytištěn na slabší matné křídě. Vy-daly jej společně DAV München, ÖAV Innsbruck a AVS Bozen v roce 2000. 320 stran, spousta barevných ilustrací, formát 21 x 26 cm, tuhá plátěná vazba s barevným přebalem. Cena pro členy DAV 30,80 DEM (*dav_service@t-online.de*). Pro nečleny o cca dvanáct DEM více, v Německu u Bergverlag Rudolf Rother, v Rakousku dodává Freytag & Berndt.

Vladimír Procházka

TOUREN DISK NEPAL

Cédéčková knihovnička počítačového průvodce *TOUREN DISK* nakladatelství Bergverlag Rudolf

Rother se potěšitelně rozrůstá. Nedávno ji obohatil již netrpělivě očekávaný bonbónek, *TREKKING IN NEPAL*, jehož autorem je *Bernhard Rudolf Banzhaf*.

A pozor, odstartoval novou generaci. Poprvé totiž nejde o „pouhý“ rozšiřující CD-ROM k základnímu programu *TOUREN DISK verze 2.0*, který byl doposud nutnou podmínkou k použití všech datových cédéček (bez něj prostě nechodila).

Počínaje Nepálem, datové *TourenDisky* jsou nyní „samochodné“ a základní program není nutné pořizovat. Integrovaný prohlížeč ovšem neumí vše co „základák“ – a ten se proto k optimálnímu využití všech možností stejně doporučuje. Stojí 89,00 DEM a datová cédéčka (původní i nové generace) jsou za nezvýšenou (!) jednotnou cenu 49,80 DEM.

TREKKING IN NEPAL přináší nahlédnutí do husté sítě trekových cest v nepálském Himálaji. Vedle snad až příliš populárních tras pod Everest, Langtang nebo okolo Annapúren, najdeme zde i četné cíle osamělejší až téměř

● Tisková zpráva HORIZONTU:

Soutěž „Okem dobrodruha“

Podruhé se v rámci cestovatelско-outdoorového festivalu RAJBAS OUTDOOR KOTLÍK uskuteční soutěž amatérských videofilů. Šanci v této soutěži mají všichni, kdo se domnívají, že právě jejich záběry zaujmou i širší okruh diváků, než jsou oni sami či jejich nejbližší přátelé. K přípravě je zdánlivě dostatek času, neboť akce proběhne o posledním listopadovém víkendu v Blansku. Záměrem uspořádání soutěže je oslovit k účasti opravdu ryzí amatéry. Soutěžní kategorie nejsou určeny. Je pouze ohraničeno tematické zaměření na cestování, přírodu, outdoor a adrenalinové sporty. Jeden autor může soutěž obelstet maximálně třemi dílky, jejichž délka nepřesahuje 15 minut. Amatérským videofilmem rozumíme snímek, u kterého je znát určitá příprava obsahující (nebo alespoň částečně) náležitosti běžné u filmů určených pro veřejnou produkci tj. námět či scénář, kompozici jednotlivých záběrů, střih, hudební složku, práci se zvukem a v neposlední řadě i titulky. Technické zabezpečení soutěže poskytne firma AV Media, ceny nejlepším autorům věnuje firma Gemma, mediálním partnerem je časopis pro nenapravitelné drsnáky Dobrodruh. Uzávěrka soutěže je 26.10.2001. Bližší informace a přihlášky do soutěže na adrese:

Sdružení HORIZONT
Oblá 69, Brno 634 00
Milan Daněk tel.: 0506/485311,
05/47223755
e-mail: mdanek@okubk.cz nebo
na www.rajbas.cz.

Cesta do hor

Filip Šilhan

Zážitky z lezení, cest a hlavně řada úvah a někdy i odpovědí na věčnou otázku (nejen horolezců) – totiž PROČ...?

To všechno najdete v knížce, která je sestavena nejen z článků uveřejněných v Montaně, ale i z textů, které mně Filek posílal jen tak. („Jíro, to je co mě zajímá až trápí, je to spíš ke káfičku a zamyšlení.“)

Moc pěkné čtení pro ty, kteří tak jako autor lezou na skalách a stoupají do hor i z jiných důvodů než je fyzický výkon.

Formát A5, 220 stran, barevné přílohy. Kniha vyjde začátkem května.

neznámé. Treky jen třídní, ale i ty dlouhé, více než třítydenní. Je jich celkem 37, všechny rozepsány do etap. Stejně jako u ostatních *multimediálních TourenDisků* popisy detailní, přehledné náčrty s výškovými profily, výřezy z barevných map s vyznačením tras, bezpočet brilantních barevných fotografií podmalovaných muzikou – u žhavé novinky pochopitelně nepálskou.

Autor B. R. Banzhaf, vynikající znalec Nepálu, popisované trasy sám prošel, mnohé z nich i vícekrát. Vybral treky pro všechny. Zcela jednoduché, přístupné každému turistovi, ale i dobrodružné expediční, jen pro lidi s horolezeckými zkušenostmi, schopné lézt ve skále, ledu a udýchat výšku...

V infobloku najdeme mnohé praktické cestovní tipy i potřebné vědomosti o zeměpisu, historii, kultuře a lidech této fascinující himálajské země. Vše, co si vybereme, pochopitelně můžeme vytisknout, a před tiskem dokonce upravit podle svého vkusu a potřeb.

V parádním přehledu se snadno hledá, je u něj i příjemné posezení. Dobrý k plánování i vzpomínání na dávný cour při vrtní mlýnku u krbu, když klouby jsou už poněkud tuhé a dech se krátí...

Že nechcete tak daleko a vysoko? Do prázdnin jsou ohlášeny *Kletterziele Bayerische Alpen* a *Mountainbike-Touren Allgäuer Alpen und Lechtal*.

Vladimír Procházka

PEKLO BLÍZKO NEBE

Jon Krakauer

Kniha je vyčerpávající zprávou o nejtragičtější sezoně v historii Mount Everestu. V předmonzunovém období roku 1996 si „Bohyně matka“ vyžádala nezvykle mnoho lidských životů. Krakauer vycestoval do oblastí jako redaktor časopisu *Outside* s cílem napsat reportáž o výstupu na Everest. On sám úspěšně na horu vystoupil, ale následující den zemřelo na následky prudké změny počasí pět členů jenom z jejich expedice. Krakauer se ve své knize snaží odhalit, čím to je, že Everest nutí tolik lidí (včetně jeho samého), aby se vědomě podrobili riziku, útrapám a obrovským vydáním proto, aby mohli riskovat své životy.

Zpráva o tom, co se stalo na „střeše světa“ je svou citlivostí a dokonalým líčením výjimečným dílem. Není proto divu, že svou otevřeností vyvolala rozhněvané reakce ze strany mnoha lidí, ze

jména příbuzných obětí. Ale jak Krakauer v doslovu uvádí, je „...přesvědčen, že tento příběh musel být odvyprávěn.“

Pevná vazba, 301 st., vydal Columbus, v Praze 1999

VÁBENÍ HOR, ODVAŽLIVCI MEZI NEBEM A ZEMÍ

Jon Krakauer

„Možná jste hory viděli zatím jen ve filmu a vašim nejriskantnějším výstupem byl výstup na štafle při čištění oken, ale i v takovém případě vás můžeme ujistit, že u čtení této knihy se nudit nebudete.“ píše se na přebalu díla jednoho z předních amerických žurnalistů píšících o horolezectví. Nezbyvá než úvodní větu potvrdit.

Poutavost popisu vítězství a proher na Denali, K2, Eigeru apod. je umocněna tím, že autor sám je aktivním horolezcem, který popisované výstupy dobře zná. Vábění hor je vlastně autobiografickým vyprávěním nenásilně doplněným mnoha faktografickými informacemi. Proto se do knihy začte úplný laik jakož i ostřílený horský vlk.

Pevná vazba, 218 st., vydal Columbus, v Praze 2000

VÝSTUP, CTIŽÁDOST POHRBENÁ NA EVERESTU

A. Bukrejev, G. De Walt

Výstup je příběh o expedici stíhané nepřízní osudu, o zaslepené ctižádosti, která žene lidi do takovýchto nebezpečných podniků. Očima předního ruského horolezce Anatolije Bukrejeva a amerického investigativního novináře De Walta jsou popsány tragické události na Mount Everestu v květnu 1996. Je to odpověď na Krakauerův názor vyjádřený v knize „Peklo blízko nebe“, a sice že Bukrejev jako vedoucí expedice nezodpovědně riskoval životy svých klientů. Vzhledem k tomu, že nyní jsou už obě knihy přístupné i českému čtenáři, může si každý udělat o celé věci vlastní názor.

Kniha „Výstup“ obsahuje výpovědi všech aktérů, jakož i doslovné přepisy magnetofonových nahrávek jednotlivých účastníků výpravy. Snad neprozradíme moc, když uvedeme, že Bukrejev, k smrti unavený a zpola oslepen, vyšel do běsnící bouře, aby přivedl tři ze svých klientů uvězněných na hoře zpět živé. Tento výjimečný horolezec zahynul následující rok v lavíně.

Pevná vazba, 416 st., vydal Columbus, v Praze 2000

@ ZLATÝ CEPÍN

Thomas Huber (Německo) a Iwan Wolf (Švýcarsko) obdrželi v lednu prestižní francouzskou cenu Piolet d'Or (Zlatý cepín), která se uděluje za nejlepší výstup roku. Horolezci byli oceněni za jejich červnový prvovýstup na Shivaling (6.543 m). Nová cesta „Shiva's Line“ vede převislou, asi 200 m vysokou hlavní stěnou (viz Montana 4/00). Stěna končí ve výšce 6.200 m a některé partie byly zdolány technicky (A4). Zajímavostí je, že Wolf nebyl původním Huberovým lezeckým partnerem. Když Thomasův bratr Alex onemocněl, zdálo se, že se oba lezci budou muset pokusu o prvovýstup vzdát. Thomas poté potkal Iwana, který lezl v blízké linii a oba se rozhodli pokračovat společně. Piolet d'Or byl založen roku 1991 časopisem Montagnes a asociací francouzských horských vůdců (Groupe de Haute Montagne).

@ Druhé ženské překonání „Midnight Lighting“

Lisa Randsová se stala druhou ženou, která přešla „Midnight Lighting (V8/9)“ v Yosemitech. Zároveň je první ženou, která cestu překonala bez toho, že by ji předtím zkoušela nebo prohlížela na laně. Den po Novém roce učinila Lisa první pokus. Dlouho se rozvíchovala, než do boulderu nastoupila. Dosáhla sice klíčového chytu, ale spadla. Den poté přišla znovu pod skálu a ještě důkladněji se rozvíchovala. „Když jsem překonala nejtěžší místo, cítila jsem se jako v extázi. Vždy jsem chtěla vylézt „Midnight Lighting“ a najednou jsem byla v závěrečných chytech. Bylo to jako sen!“ řikala Randsová. První ženský přeлез se podařil Lynn Hillové na jaře 1998. Kráčeje ve stopách Lynn Hillové přešla Lisa i „King Cobra (V8)“ během několika pokusů, asi půl hodiny poté, co přešla „Midnight Lighting“.

@ Mission Impossible Mauro „Bubu“ Bole vylezl novou mixovou cestu ve Valle d'Aoste v severozápadní Itálii. Bubu, který přešel většinu nejtěžších mixových cest v Evropě a ve

Spojených státech, se domnívá, že by mohlo jít o nejtěžší mixovou cestu na světě. Cestu nazval Mission Impossible a klasifikaci odhaduje na M12/M13 nebo těžší. Nedlouho po prvovýstupu cestu vylezl Steve Haston a snížil klasifikaci na „pouhých“ M10–M11, zato však velice psychicky náročných. Nehledě na stupeň obtížnosti se podle fotografií jeví Mission Impossible jako zcela nový druh mixového lezení. Žulové ploty se střídají s častými sněhovými „flekty“. Celá cesta je neobyčejně převislá a vyžaduje výborné zakládání zbraní v tenké spáře. Cesta je sporadicky odjištěna skobami.

@ Legrand nazval svůj dvouletý sen „nejtěžší cestou na jih Francie“.

Francois Legrand, třicetiletý šťastný otec a pětinasobný vítěz Světového poháru v lezení, vylezl novou cestu, a sice Robi in the Sky (5.14d). Cesta je v oblasti Les Goules v Calanque. Jde o cestu, kterou vynyštoval před dvěma roky na památku svého zesnulého děda, Robiho, jež byl pro Legranda velkým sportovním vzorem. 50 m dlouhá cesta, která je natolik obtížná, že se Francois vážně zranil při pokusu o RP přelez, začíná boulderem 5.13d. Poté následuje poněkud „lehčí“ úsek, ovšem bez možnosti oddechu a závěrečná „darda“ testující meze všech Legrandových (dnes už legendárních) schopností. Cesta končí těžkým krokem do jeskyně, velké jen tak, aby se v ní dalo sedět. Tam strávil úspěšný lezec nějaký čas vychutnávaje své vítězství. O svém úspěchu informoval Legrand v angličtině. Jako nerodilý mluvčí užil obratu: „osvobodil (liberated) jsem cestu.“ Použité slovo snad opisuje i lezcovy pocity po dvou letech snažení.

@ A zase Graham Na své cestě z Kalifornie zpět domů na východní pobřeží USA zastavil krátce Dave Graham v Joe's Valley, Utah. Zde rychle přešel Black Lung (V13?). Tento boulder byl poprvé loni přeleden Benem Moonem a zopakován Stevem Jefferym, který linii jako první objevil.

Radan Kuchař

Legenda minulého století

Ještě než se tradiční horolezecký ples v Liberci rozjel jak se sluší a patří, objevil se na podiu předseda ČHS Jirka Novák, ze sálu si k sobě vyloudil Radana Kuchaře a došlo k třesení rukou a tak. Proč? Inu nové milénium, s ním i nové století, zkrátka kohosi napadlo zjistit, kdože by mohl být horolezcem všech horolezců za posledních sto let. Nevím, jak probíhala anketa, ale lepší výběr být asi nemohl. Vždyť pro několik generací (propána, i pro mou!) byl Radan vzorem, co vzorem, pro některé přímo bohem! Nosil se cepín stylem Kuchař, holky štrykovaly podkolenky se vzorem a la Kuchař, našli se i tačí, co nehleděli na salmonelu a pod opravdu těžkým hitem

tehdejší doby vypili podle svého idolu syrové vejce! (To jsem zkusil také – nic moc, fungovalo to tak do béček, na Krvavou spáru bych potřeboval vybělit družstevní slepičárnu.) Pak se ukázalo, že kromě toho slepičího rituálu Radan ještě fest trénoval...

Dělat výčet jeho výstupů je pitomost, to zná každý. A mám pocit, že to ani nebyl hlavní důvod pro titul Horolezec století. Sám Radan říká už dost dlouho, že všechny vrcholy, kterých dosáhl nejsou tak důležité, jako dělat něco pro to, aby mohli lézt další. A hlavně, aby měli kde lézt. Jinými slovy – určitě mu titul domovníka Skaláku sedí víc než našťestí už zapomenutý Zasloužilý mistr sportu. –šp–

Chata pod Rysmi opět pod lavinou

Poslední únorový týden: chata pod Rysmi končí opět pod lavinou. Opakuje se situace z minulého roku. Během několika dnů se organizuje skupinka okolo 22 lidí, kteří v sobotu 3.3. 2001 vyráží na chatu, aby zachránili co se dá...

Lavina prorazila čelo chaty směrem od sedla Váhy a zastavila se v turistické a horolezecké noclehárně.

Nadšenci ze Športu Rysy, HO Nové Polianky a Popradu, museli doslova vyhrabat kuchyň, která byla zasypána sněhem. Zachraňovaly se deky a matrace a přenášely se do jídelny s kuchyní, které zatím lavinám odolávají.

Všechny polemiky o tom, že na chatu spadne lavina jednou za 10 let, končí. Je jasné, že žádné sněhové zátarasy tady nepomohou,

protože je vážně narušena statika celé chaty. Všichni, kteří na této chatě pracovali, se jednoznačně staví na stranu chataře Viktora Beránka stavět novou chatu! Tento projekt je podporován také vládou SR, jen hlavní vlastník chaty KST se zatím z nepochopitelných příčin nemůže jednoznačně rozhodnout.

Tímto se také k vám všem horolezcům, turistům, skialpinistům obracím jménem chataře Viktora Beránka s prosbou: „Přijďte opět na pomoc!“ Organizujeme brigády na chatě pod Rysmi! Kdo přijde pracovat, má ubytování a stravu zdarma. Nejdřív se však, prosím, ohlašte telefonicky na čísle: 00421 969 44 22 314. Děkujeme všem!

Aktuální informace o nové chatě budou v příštím čísle.

V. Chocholatý

Vyhrabávání dek a matrací v noclehárně

Drusentürme (2.830 m, 2.782 m, 2.754 m)

Jižní stěny
Převýšení: 500 m
Pohoří: Rätikon

Historicky první „galerie“ která vyšla v Montaně 1/97 byla věnována jižní stěně Sulzfluh. V tomto příspěvku byla uvedena také charakteristika Rätikonu. Do stejného pohoří se opět vracím a uvádím základní cesty v jižních stěnách tří věží, kterými jsou: Grosser Drusenturm (2.830 m), Mittlerer Drusenturm (2.782 m) a Kleiner Drusenturm (2.754 m). Často bývají označovány souhrnným názvem Drei Drusentürme.

První známý výstup na nejvyšší věž, Grosser Drusenturm, uskutečnil v r. 1887 K. Blodig, ale na vrcholu našel zapíchnutou tyč...

V jižních, jihovýchodních i severních stěnách vede řada nádherných cest většinou vyšších stupňů obtížnosti. Převažuje pevný vápenec.

Švýcarský pilíř, komín v 6. délce, leze Joska Rakoncaj (1971)

Hlavními turistickými centry jsou větší města jako např. Bludenz, Feldkirch, Vaduz, Klosters a řada menších osad, např. Seewis, Grusch, Schiers, St. Antonien, Brand, St. Anton.

Východiska

► Lindauerhütte (1.744 m)

Přístup z rakouské strany údolím Gauerthal, 2,5 hod od osady Latschau.

Nástup pod stěnu: po značené cestě do sedla Drusentor a po krátkém sestupu doprava pod jižní stěnu, 2 až 2,5 hod.

► Carschinahütte (2.236 m)

Chata je situována pod JZ stěnou štítu Sulzfluh. Přístup od švýcarské vesničky St. Antonien několika značenými stezkami, cca 3 hod, nebo z výše situované lokality Partnun, 1, 5 hod.

Nástup pod stěnu: značenou turistickou cestou směrem k sedlu Drusentor. V jeho blízkosti, ve výšce cca 2.300 m, přechod dolů (západně) po pěšinkách v suti až k jednotlivým nástupům, 30 – 45 min.

Výstupové cesty

Grosser Drusenturm

1. JZ zářez, přímé dolezení Harakiri

Th. Burtscher, W. Loacker, B. Kammerlander, 1982

Varianta Harakiri: B. Kammerlander, W. Muxel, 1983

Obtížnost: VII+ a A4 (vždy jedno místo), několik úseků VII a VII-, převážně V až VI+, velkolepá a náročná cesta, v horní části Harakiri částečně lámavá skála, původní trasa odbočuje do cesty KCA, částečně vysokobováno. K dalšímu zajištění si vezměte několik skob, vklíněnce, hexy 7 až 10, friendly 2 a 3. 500 m, 6 – 9 hod.

2. Cesta KCA

S. Abderhalden, P. Diener, 1957

Obtížnost: VI/A1 (VI+), A0, převážně V až VI, klasická cesta, 2/3 cesty s velmi pevnou skálou, v horní části lámavé úseky. K zajištění si vezměte několik skob, vklíněnce, friendly 1 – 3, 5 – 6 hod.

3. Vzpomínková cesta

Setha Abderhaldena

S. Abderhalden, P. Diener, 1958

Obtížnost: jedno místo VI a A1, 4x A0, převážně V až VI-, krásná cesta s logickou linií, několik lámavých míst, částečně vysokobováno, k dojištění obvyklá výzbroj včetně friendů velikost 2 – 4, 5 – 7 hod.

4. Burgerweg

E. Burger, K. Bizjak, F. Matt, 1933

Obtížnost: V+/A0 (2 délky), 1 místo A2, převážně V a IV, zajímavá cesta klasického charakteru, částečně s lámavou skálou, vysokobováno, k dojištění sada vklíněnců a friendly 2 a 3, 4 – 6 hod.

5. Přímý jižní pilíř (Sonnenpfeiler)

T. Holdener, H.P. Kasper, 1972

Obtížnost: 1 délka VI/A2, převážně V až VI-, nádherná cesta v plotnách s pevnou horninou. Pro zajištění se hodí několik skob, sada vklíněnců, 1 cliff a friendly velikosti 1 a 2. 350 m vlastní cesta, 150 m spodní úsek (I, II). Celkem 5 – 6 hod.

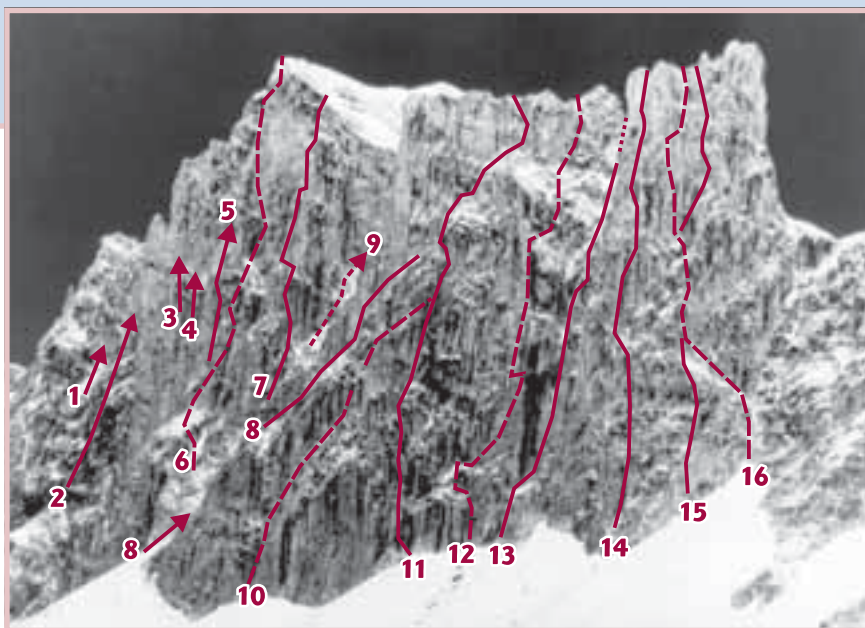
6. Švýcarský pilíř

W. Fleischman, M. Niedermann, 1954

Obtížnost: 1 délka VI-/A1, resp. VII-, 1 místo VI-, převážně IV až V+, místa A0, impozantní cesta elegantním jižním pilířem, jedna z nejpůvodnějších, těžkých klasických cest v Rätikonu. V horní části místy lámavá skála, k zajištění použijete smyčky, sadu vklíněnců.

500 m, 4 – 5 hod.

Grosser D. Mittlereer D. Kleiner D

7. Pravý jižní pilíř (Baur)

G. Baur, O. Sittel, 1966

Obtížnost: jeden úsek VI/A1 (VII-), 3 místa VI-, často IV až V+, krátké úseky A0, přímé dolezení A1. Pěkná a zajímavá cesta, převážně pevná skála, obvyklé zajišťovací prostředky. 300 m, 4 – 6 hod.

8. Východní jižní stěna

W. Risch, H. Schmid, 1920

Obtížnost: IV, často II a III, lámavá skála, cesta pouze historického významu, dnes téměř nelezaná.

Mittlereer Drusenturm

9. Jižní stěna (Burger–Liebewein)

E. Burger, K. Liebewein, 1947

Obtížnost: jedna délka V/A0, 3 místa IV-, převážně II a III, nevýznamná cesta v lámavé skále.

10. Diagonální spára

P. Donatsch, S. Zünd, 1979

Obtížnost: 3 délky VI-, A2, 2 délky V a V+, dále III a IV, varianta cesty č. 9, fantastické lezení ve spárách a po plotnách, pevná skála, částečně vyskobováno. k dojištění jsou potřebné smyčky, sada vklíněnců, hexy 5 – 11, friendly.

500 m, 5 – 6 hod.

11. JV stěna (Bachmann–Bayer)

F. Bachmann, Bayer, 1949

Obtížnost: více míst V+, často III a IV, zajímavá varianta cesty č. 9, převážně pevná skála, některá místa lámavá, cesta je náročná na orientaci. 4 – 6 hod.

12. Plattenwand

I. Granahl, T. Holdener, 1975

Obtížnost: jedno místo VI/A0, 1 délka VI-/A0,

často IV až V+, krásný výstup plotnami a kouty. S výjimkou lehkých úseků převažuje pevná skála, k zajištění potřebujete obvyklé prostředky.

450 m, 4 – 5 hod.

Kleiner Drusenturm

13. Jižní komíny

O. Dietrich v sólovýstupu (!), 1924

Obtížnost: jedno místo V-/A0 (V+), 2 místa V-, převážně III až IV+. Krásná a zajímavá cesta vedoucí převážně komíny, často úzkými. Až na malé výjimky pevná skála, k zajištění smyčky, vklíněnce, friendly.

400 m, 3 – 5 hod.

14. Jižní pilíř (Baur–Thum)

G. Baur, F. Thum, 1967

Obtížnost: 1 délka VI+, 2 místa VI/A0, většinou IV až V+. Zajímavá a rozmanitá cesta, ve střední části je lámavá skála. Jsou zapotřebí obvyklé prostředky pro jištění, včetně skob.

450 m, 4 – 5 hod.

15. JV spára

T. Good, G. Steiger, 1985

Obtížnost: jedno místo VI, 3 místa VI-, dále IV až V+, varianta zakončení cesty č. 16. Krásné lezení ve spárách, pevná skála. K zajištění využijete vklíněnce a friendly 2 – 4.

450 m, 4 – 5 hod.

16. JV stěna (Dietrich–Mader)

O. Dietrich, S. Mader, 1928, přímý nástup: G. Heinke, H. Uibrig, 1935

Obtížnost: 1 místo IV+/A0, 3 místa IV+, většinou IV, původní nástup I a II, přímý nástup IV. Krásná klasická cesta v převážně pevné skále, při současném výstupu více družstev existuje riziko pádu kamení.

450 m, 3 – 4 hod.

Sestup

► Grosser Drusenturm: lehkou normální cestou (chodecký terén). Sestupujeme nejprve na východ do kotliny Sportobel mezi střední a malou věží, zde často sníh. (Po dalším sestupu dosáhneme značené cesty. K Lindauerhütte 1,5 hod., k Carschinhütte 2 hod.)

► Mittlerer Drusenturm: jižním směrem do kotliny a dále stejně jako z Grosser Drusenturm.

► Kleiner Drusenturm: jižním hřebenem (II, cca 10 min.) sestoupíme na západní suťové svahy a do kotliny Sportobel, dále jako z Grosser Drusenturm.

Literatura

Kletterführer Rätikon, Vital – Eggenberger, Schweizer Alpen Club, 1988.

Jiří Novák

Nejtěžší boulder Simony

Letos v zimě chytl Simonu Ulmonovou v Americe bouldering. Při její maximální síle, způsobu tréninku a perfektním základu z našich malých skal se není proč divit, že brzy výrazně uspěla. Onsight stupně V8 (ve zprávě nevedla název bouldru) je zapeklité dobré. Nakonec se jí podařil i V10 SLOWDANCE, mýtická hranice pro ženy v Americe. Jen Evropanky Liv Sansoz a Josune Bereziartu daly V11. Simona se s Josune při bouldrování několikrát setkala a nezdála se jí v dobré formě, což taky v přeneseném smyslu může znamenat, že Simona je na tom sakramentsky dobře. Nakonec její záda, která mi poslala na fotografii, na to vypadají. Simona píše: „SLOWDANCE je hodně převislé, má devět kroků, strašně ostré chyty, musela jsem si dávat pohov kvůli kůži, silové, ale důležitá byla souhra celého těla, udržet nohy na stupních, pořád mi vypadávaly. Než jsem odjížděla, zkoušela tento boulder Josune a její manžel. Moc se jí nedařilo, měla nataženou šlachy. Její manžel to zkoušel tři dny a nedal.“ Simča ještě routla dvě V9, CHOLOS v Bishopu a GLORIA v Hueco Tanks. Letíme tam, ne?

RT

Havlík opět řádl v Buoux

Zdalo by se, že už Marek Havlík (ALPINUS/REEBOK/OCÚN) nemůže mít v Buoux žádné další cíle, jenomže opak je pravdou. Letos v únoru jeho kroky znovu směřovaly sem a jeho cílem se stalo celkem čerstvé narovnání CHOUČY, asi 8c, od Antoina LeMenestrela, který v milovaném domácím Buoux vymýšlí a objevuje stále něco nového. Marek je zřejmě třetím (po Němci Haagerovi), kdo padesátimetrovou linii, protínající „Botu světa“, přešel. Marek: „Menestrel navrhl 8c a já to potvrzuji. Nejtěžší kroky jsou nad Choucou, nad místem, kde Chouca traverzuje do Le Minimum. Pak je odpočinek, a potom čeká velké břicho. Tam je to nejtěžší. Malý chyty a doskoky. Pak následuje morálová dýlka asi patnáct metrů, vá-

Simona Ulmonová, Hueco Tanks „Gloria“ V9
Foto: T.B.

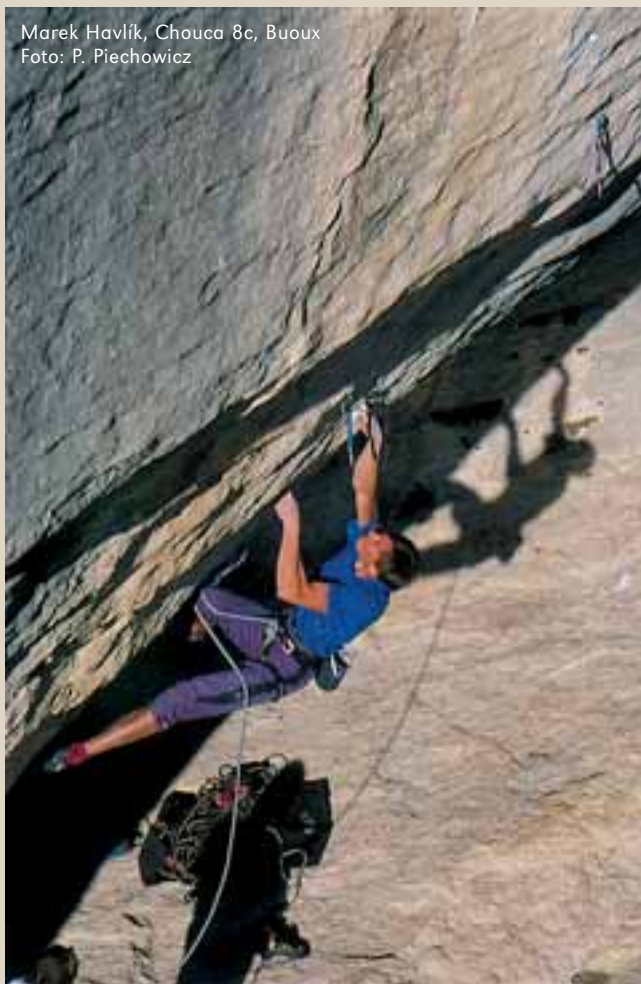
žeš si nějaký hodinky a podobně. Tu dýlku ale ten Němec nelezl. Vylezl jsem to za jeden den asi za čtyři hodiny. Choucu jsem už znal. Jednou jsem si nacvičil kroky. Dal jsem pokus a spadl jsem. Ani jsem nesundával lezečky a dal druhý pokus, zase jsem spadl. Pak jsem dal hodinu pauzu a už jsem to dal. Na dolezení

jsem vylez ještě Tabou Zizi 8b.“

Do Buoux Marek přijel s Radimem Noskem, dva dny se rozlezli a odjeli do Orgonu. Tady po dni odpočinku přešli co se dalo, Radim si vylezl 8a a vrátil se do Buoux. Po dalším dni odpočinku Marek nastoupil a vylezl narovnaní Choucy. Hezký kousek.

RT

Marek Havlík, Chouca 8c, Buoux
Foto: P. Piechowicz

Zpráva o výletu na Badil

Při výpadu do Bergelu se ve dnech 8. a 9. 9. 2000 podařilo jablonecko-vamberecké dvojici Vašek a Moták vylézt nejprve vynýtovanou a tudíž oblíbenou cestu Another day in paradise na Pic Badile (450 m, 6b). Při střídavém vedení byly všechny délky přeženy OS a následně TR s batůžkem, včetně třetí délky, toho času vydatně potečené ledovou polevou.

Druhý den potom stejným stylem i cestu Peter Pan. Jedná se o dílko dobře známého čačouna Paola Vitaliho a spol. z roku 1986. Na 400 metrech výborných žulových (geolog promíne – je to granodiorit) ploten lze nalézt ve 14 délkách tři silně korodované „nýtky“ a asi 15 dobře maskovaných skob. Obtížnost většiny délek je Vitaliho pětka místy i víc. Klíčová je pátá délka (původně 6+ A1 a traverz v laně). Čistě je asi za 7+ a mile překvapí dobré skoby pod těžkým flekem, zlepšující naději na OS. Tahle délka ve svém závěru prověří i morál druholezce a upevní vztahy v lezeckém družstvu, zvláště při vědomí chabé kvality štanda.

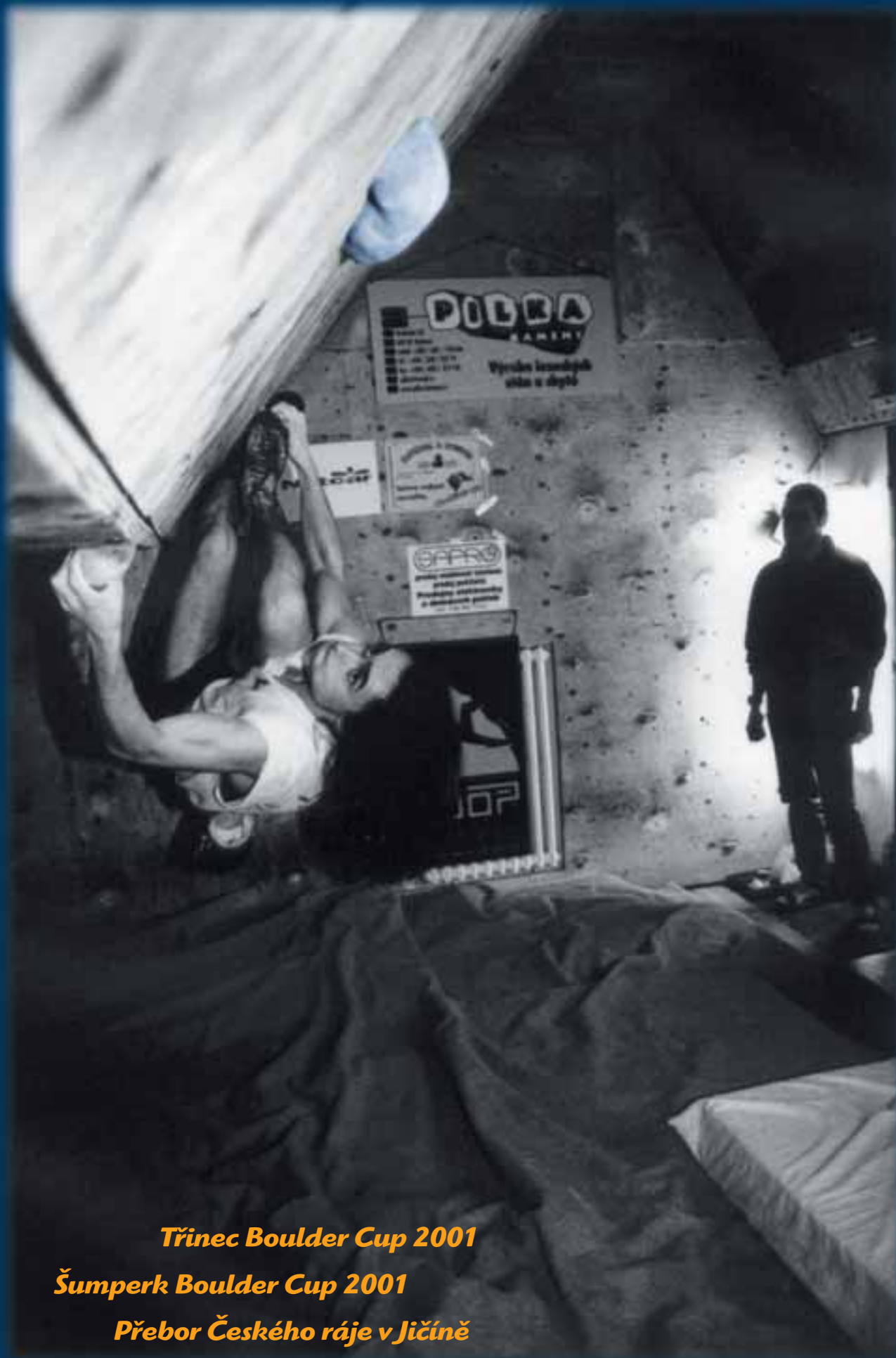
Použitý materiál: necelé dvě sady friendů, sada stoperů, několik abalaků a mikrostoperů, uzly do spár. S touhle výbavou to trvalo 9 hodin (s kladivem a několika skobami lze lézt asi i rychleji).

Jinak slušný náčrt ve všech zkoumaných průvodcích chybně směřuje 7. délku doprava: správně je mírně vlevo! Myslím, že cesta nemá mnoho čistých přežlů a hodně dvojic se asi vrací z prvních třech délek.

Zakončení zájezdu proběhlo v blízkém a u nás dobře známém Val di Mello. Při pohledu na zasněženého Cassina jsme totiž vyměkli a ujeli od Badilu za teplem. Alespoň jsme si ještě připsali skalp klasické cesty Oceano irrazionale (klas. 7) na Asteroidech (to je vlastně součást masivu u nás známějšího Qualida). Vedlejší Brutamato Ye Ye nepustilo i po překonání papírově nejtěžší délky (8+) ani AF a zas je proč se vracet.

Takže na shledanou příště v Bergelu.

Moták

Třinec Boulder Cup 2001

Šumperk Boulder Cup 2001

Přebor Českého ráje v Jičíně

Světový pohár lezení v ledu

závody

Třinec Boulder Cup 2001

- ▶ 1. kolo Českého poháru v boulderingu
- ▶ 10. – 11. 2., Masarykova ZŠ
- ▶ Kořan technikou porazil Mrázka. Věra Kotasová zastínila ostatní ženy

Pavel Kořan, 1. místo (Třinec)

Úvodní závod ČP v boulderingu podpořila skvělá účast závodníků i diváků. Mezi čtyřiceti třemi muži byla kompletní česká i slovenská špička boulderingu včetně několika Poláků. Nízká účast žen, sedm, zase tolik nepřekvapila. Dva dny boulderingu celkem zhlédly více než dvě stovky diváků. Bohatou účast zazname-

nala i barvitá večerní diashow Petra Piechowicze a Ivana Doktora Žily. Pořadatel a stavitel trati: Rostislav Tomanec a HO TJ TŽ Třinec. HLAVNÍ SPONZOŘI: MĚSTO TŘINEC, ČHS a TRIOP. Sponzoři: Singing Rock, Sam Hawkins, Kameny Pilka, Hudy Sport Ostrava, Havířov a třinecké firmy.

Třinec Boulder Cup 2001, 1.ČP:	TOPY	BODY	POKUSY
1. Pavel Kořan ELIASS/TRIOP	3T	77B	4P
2. Tomáš Mrázek ROCK PILLARS/OCÚN	2T	74B	4P
3. Andrej Chrastina A9/SOKOL ŽILINA	1T	54B	3P
4. Stáňa Novák Brno	1T	54B	5P
5. Juraj Repčík ANATOMIC	1T	47B	6P
6. Peter Doležaj CCC B.BYSTRICA		51B	4P
7. Jiří Přibíl BOULDER BAR Praha		45B	3P
8. Peter Cáder SOKOL ŽILINA		44B	4P
9. Tomáš Kačmařík Brno		44B	6P
10. Tomáš Doubravský Šumperk		40B	4P
11. Milan Benian SINGING ROCK		37B	3P
12. Marek Repčík ANATOMIC (odst. po 1.B)		17B	3P

Ženy

1. Věra Kotasová HUDY SPORT/ROCK PILLARS	1T	38B	2P
2. Míša Drlíková TRIOP		24B	3P
3. Petra Tomanová Zlaté Moravce/PETROLSERVIS		24B	5P
4. Zuzana Čintalová MKŠK Modra		23B	3P
5. Katarína Čintalová MKŠK Modra		21B	2P

Největší obavy byly z techniky, ale i ta šlapala jako hodinky. Marek Repčík dodal časomíru, takže každý mohl na monitoru sledovat čas, který mu zbýval do vypršení limitu. V kvalifikaci byl limit na boulder čtyři min. Nejprve se lezly dva zároveň. Poté dvacet pět lidí postoupilo na třetí dlouhý kvalifikační boulder, a dvanáct pak do nedělního finále. Počítaly se topy, body a pokusy. Jen Pavel Kořan (TRIOP/VAN GANSEWINKEL), Tomáš Mrázek (ROCK PILLARS/OCÚN) a překvapivě Jirka Přibíl (BOULDER BAR Praha) potřebovali na tři topy jen tři pokusy, tedy vše onsight. Ze sedmi žen postoupilo pět do finále a jen Věrka Kotasová (HUDY SPORT/ROCK PILLARS) dala oba kvalifikační bouldry pro ženy top, ačkoli ten druhý až na čtvrtý pokus.

Na první finálový boulder vlítl Andrej Chrastina (A9/SOKOL ŽI-

za dal opět napoprvé, ale už znejistěl. V třetím dlouhém bouldru se Kořan elegantně prošel a Mrázovi nesedl technický výlez. Byli stejně a rozhodovalo superfinále. Na zatíženém třetím bouldru Tomáš Mrázek znovu neuspěl a Pólo dal top a vyhrál. Diváky strhly výkony všech finalistů a bouřlivě aplaudovali každý zajímavý pokus. Zmínil bych ještě mladého Petera Doležaje (CCC B. Bystrica), který měl dvakrát blízko k topu.

Ženy nebyly tolik dramatické, neboť faktický boj proběhl až o druhé místo. Míša Drlíková (TRIOP) výbornými prvními pokusy odrazila nápor silného slovenského tria a vybojovala stříbro. Věra dala na cestě za triumfem jeden boulder top onsight, ve druhém pod vrcholem zaváhala a už ho nedala. Třetí skončila silná Petra Tomanová (HK Zlaté Moravce/PETROLSERVIS) a za ní

Věra Kotasová, 1. místo (Třinec)

LINA) jako tajfun a jeho onsajtem se posunul z dvanáctého na první místo spolu s Mrázkem, který suše také topoval OS. Klopýtl Kořan, nedal top vůbec a ztrácel. Na druhý pokus topovali Stáňa Novák z Brna a Juraj Repčík ze Žiliny (ANATOMIC). Druhý boulder zlehka onsajtl Kořan, Andrej nedal a Pólo byl znovu ve hře. Mrá-

sestry Čintalovy z Modry, nejprve Zuzana, pak Katka.

Dvanáct mužů a šest žen obdrželo bohaté věcné ceny a první tři také odměny finanční. Rádi bychom v Třinci vytvořili příjemné podmínky pro setkání boulderingových příznivců, a to pravidelně druhý víkend v únoru.

Text a foto: Rostislav Tomanec

Šumperk Boulder Cup 2001

- ▶ 2. kolo ČP v boulderingu
- ▶ 3. března, 3. ZŠ
- ▶ Tomáš Mrázek rozdrtil soupeře, ale ne bouldry. Věře Kotasové roste konkurence

Druhé kolo Českého poháru v bouldrech se odehrálo pod vedením a stavěním Tomáše Doubravského, jednoho z nejsilnějších lezců u nás, na 3. ZŠ „Hlučák“ v Šumperku. Závodilo se

podle mě na nejlepší bouldrové stěně dosud. Výška pět metrů, délka převisů asi šest metrů, šířka osm, rozměry jsou odhadem, je to prostě obrovské. Kromě Tomáše tady ovšem chybí zkušený

organizační tým, také diváků přišlo méně, takže závod měl komornější charakter. Přijelo 28 mužů a zase jenom 6 žen. SPONZORŮ: TILAK a ČHS.

Ovšem bouldry byly světové, bohužel však (pro špičku bohudík) i co se týká obtížnosti, proto jen deset lidí dalo z šesti bouldrů alespoň jednu zónu! Závod neměl potřebnou dramaticklost. Hodnocení výkonů zde bylo oproti Třinci vylepšeno o zóny a podle mého soudu vznikla nejlepší kritéria pro posuzování výkonů. Tato kritéria by mohla být pro ČP závazná. Tedy: 1. Počet TOPů. 2. Počet pokusů na dosažení topů. 3. Počet ZON. 4. Počet pokusů na dosažení zon. 5. Počet bodů za dosažené chyty.

Tomáš Mrázek (ROCK PILLARS/OCÚN) předváděl svoji ukrutnou sílu, rval se s bouldry jako drak, zatopoval nejvíce, ale pouze třikrát. Nikdo mu nekonkuroval. Byly skoky a těžký boj o každý chyt, tedy to, co mají bouldristé i diváci rádi. Dobrá průprava pro Světový pohár, ale menší plakali. Dopředu se perfektním projevem ve finále posunul Stáňa Novák z Brna, 2.m. Třetí obsadil už známý pražský bouldrista Jirka Přibíl (BOULDER BAR). Až čtvrtý skončil Pólo Kořan (TRIOP/VAN GANSEWINKEL), a teprve sedmý Andrej Chrastina (Žilina/A9), jim ale chyběly centimetry výšky. Ženám ten-

Tomáš Mrázek, 1. místo (Šumperk)

tokrát nedominovala nejlepší bouldristka Věra Kotasová (HUDY SPORT/ROCK PILLARS), neboť jí na paty šlapalo duo Lenka Trnková (SALTIC/SPOLTRADE GROUP), která vyhrála kvalifikaci i Helena Lipenská (EGGENBERG). Věra porazila Lenku na počet pokusů při dosažení jediného topu ve třech bouldrech finále. Třetí zůstala Helena. Mezi ženami se tentokrát odehrál velmi hezký souboj. Třetí kolo bude v květnu nebo červnu v Boulder Baru v Praze, ale ten ještě v době uzávěrky čísla nebyl postaven... Boduje se 30 míst jako na obtížnost, koeficient ČP je 0,8.

Rostislav Tomanec

Lenka Trnková, 2. místo (Šumperk)

Šumperk, 2. kolo ČP, bouldering

	topy	zony	body
1. Tomáš Mrázek ROCK PILLARS/OCÚN	1T1P	2Z3P	47B
2. Stanislav Novák Brno	1T2P	1Z2P	44B
3. Jiří Přibíl BOULDER BAR Praha	1T3P	1Z3P	41B
4. Pavel Kořan TRIOP/VAN GANSEWINKEL		2Z4P	36B
5. Jakub Hlaváček TRIOP		2Z5P	31B
6. Ivoš David Nikolčice u Brna		1Z1P	28B
7. Andrej Chrastina SOKOL ŽILINA/A9		1Z1P	27B
8. Ivoš Kašpárek SK Přerov		1Z3P	26B

Ženy

1. Věra Kotasová HUDY SPORT/ROCK PILLARS	1T3P	2Z2P	52B
2. Lenka Trnková SALTIC/SPOLTRADE GROUP	1T4P	1Z1P	38B
3. Helena Lipenská EGGENBERG		1Z1P	32B
4. Míša Filipčíková Jeseník			24B
5. Hana Rothová Brno			15B

ČP, bouldering po 2 kolech

1. Tomáš Mrázek	144 b
2. Pavel Kořan	122 b
3. Stáňa Novák	116 b
4. Jirka Přibíl	96 b
5. David Mazák	52 b

Ženy

1. Věra Kotasová	160 b
2.-3. Míša Drlíková	64 b
2.-3. Lenka Trnková	64 b
4.-5. Helena Lipenská	52 b
4.-5. Martina Maděrová	52 b

Přebor Českého ráje v Jičíně

Tak a je to! Nová jičínská stěna byla konečně pokřtěna prvními lezeckými závody s hrdým názvem Přebor Českého ráje ve sportovním lezení. Křest proběhl 24. února a byl to křest docela slušným ohněm. Představa komorních oddílových závodů byla rozbořena ranní prezentací, když jsem nestačil našim „hosteskám“ doplňovat listiny na „prezenčku“. Nakonec se sjelo celkem 105 lezců, kteří bojovali v deseti ka-

tegoriích v jičínských převisech, od batolat do 10 let až po „důchodce“ nad 50 let. Všechny kategorie lezly tři cesty flash, pro muže a ženy bylo připraveno i náročné finále. Nejmladší děti lezly ještě improvizovaně i čtvrtou cestu, kterou během pár minut pořadatelé vytvořili ve volné části stěny, aby se mrňata příliš nenučila a nedevastovala tělocvičnu a její okolí. Co se organizace týká, vytvořil se v průběhu závodů

Pár strohých faktů

Muži 81 lezců!

1. Marek Havlík / HO Lomnice (Alpinus, Ocún, Reebok)
2. Radim Nosek / Liberec (Alpinus)
3. Kairat Rachmetov / Mladá Boleslav (Singing Rock/Rock Pillars)
4. Michal Tichý / Liberec
5. Pavel Slouka / LK Prachov (Sagita Sport)
6. David Šlambora / HO Hoření Pasky
7. Miloslav Zedník / Mladá Boleslav
8. Vladimír Svítek / Česká Lípa

Ženy

1. Lucie Hrozová / Děčín (Saltic, Singing Rock)
2. Eliška Karešová / Liberec
3. Lucie Loudová / Liberec (Alpinus)
4. Petra Melicharová / Hejnice (Alpinus)
5. Jaroslava Melounová / Mladá Boleslav (Ocún)
6. Veronika Tučková / LK Prachov

Juniorky

1. Lucie Hrozová / Děčín (Saltic, Singing Rock)
2. Eliška Karešová / Liberec
3. Martina Gläserová / Liberec

Juniři

1. Matěj Měříčka / Český ráj
2. Libor Hroza / Děčín (Saltic, Singing Rock)
3. Zdeněk Melichar / Hejnice

Dívky do 12 let

1. Martina Gläserová / Liberec

Chlapci do 12 let

1. Vítek Lachman / LK Prachov
2. Jan Tesař / Hejnice

Dívky do 10 let

1. Aneta Hyvlová / LK Prachov

Chlapci do 10 let

1. Lukáš Tesař / Hejnice

Veteráni nad 40 let

1. Jan Kašpar / Hejnice

Veteráni nad 50 let

1. Miroslav Kareš / Liberec

perfektně sehraný tým naprosto nezkušených pořadatelů, kteří však neuvěřitelný chaos naprosto zkušeně zvládli a dokázali dokonce, ač tomu ani oni sami nevěřili, sečíst výkony všech lezců, nacpat jich pár do finále, odměnit je hodnotnými cenami a s pozvánkou na historicky první horobál Lezeckého kroužku Prachov je kolem osmé večerní vyhnat z tělocvičny.

Závěrem se sluší poděkovat sponzorům, neboť nevíme, kdy je zase budeme potřebovat, že?! Takže zde jsou naši štědrí mecenáši: LK Prachov, Sagita Sport Jičín, Singing Rock, Himalaya 8000, Městský úřad Jičín, Mamut Štáva, Hudy Sport Mladá Boleslav, Sport Relax Jičín a spousta dobrých přátel. Jo, a abych nezapomněl Trnkyč, díky za finále!

Z Jičína zdraví Houmlés

Světový pohár lezení v ledu

► Pitztal (12. - 13. ledna 2001)

Letošní série závodů světového poháru lezení v ledu se rozběhla i s českou účastí, a to hned vícenásobnou. Druhého závodu letošního poháru se zúčastnili tři naši zástupci, jedna žena Věra Holmanová a dva muži Václav Šatava ml. z Jablonce a Jan Doudlebský z Chotovin u Tábora. A o tom, že se české lezení ve světě neztratí, svědčí i výsledky. Věra postoupila v konkurenci 23 závodnic z Rakouska, Německa, Francie, Švýcarska, Slovinska a Ruska (ty podstoupily dlouhou cestu jednou Ladou Nivou a žigulíkem) v lezení na obtížnost do semifinále a v konečném pořadí obsadila 17. pozici. Vašek i Honza se shodně umístili těsně před branami semifinále a vylezená výška z prvního kola jim přisoudila 18. místo, což v ještě větší konkurenci než u žen není vůbec špatný začátek. Přijelo 70 závodníků, oproti ženám ještě přibylí Slováci.

Závody v Pitztalu jsou v pořadí prvním měřením sil v této sezóně, následují závody ve Val Daone v Itálii, Saas-Fee ve Švýcarsku, Chamonix a konečně finále v Kirově v Rusku.

V následujících řádcích se vám pokusím přiblížit průběh závodu. Leze se na umělém ledu, na asi 30 m vysoké věži, které místní neřeknou jinak než „Big Ben“. Ze středové věže jsou k zemi spuštěna ramena tvořící na své spodní straně ohromné převisy.

Tam také vede převážná část cest. Střevo věže tvoří kovová konstrukce, obalená stavební tkaninou. Na tento základ je nastříkáno několik tun vody. Led je každý večer dostříkáván a upravován ve snaze vytvořit na povrchu pevnou kompaktní vrstvu zaručující stejné podmínky pro prvního i posledního lezce. Na takto připraveném ledu jsou sprejem nastříkané hranice cesty, jakýkoliv dotek mimo vymezené území znamená okamžitou diskvalifikaci. V cestě je připravené jištění navrtané šrouby nebo ke konstrukci připevněné smyčky s karabinou. Každá cesta začíná i končí v modrém okně (modrým sprejem označené místo, kam závodník zasekne oba cepíny), ze spodního začínají všichni, horního okna dosáhnou jen ti nejlepší.

Po nezbytných formalitách s registrací se všichni kolem 10. hodiny přesouvají pod věž. Za mírných organizačních zmatků se začíná lézt. Izolace je sice psána v propozicích, leč nakonec v ní zůstávají jen naši závodníci. Nakonec to ale byla spíše výhoda, jelikož jejich startovní číslo jim přisoudilo až samotný chvost závodního pole a čekat venku na start, v poměrně dosti nevládném počasí, cca tři hodiny, by asi nebylo moc dobré. Lezci byli rozděleni na dvě poloviny, lezlo se na dvou cestách srovnatelné obtížnosti. První dvě expresky se cva-

Mezinárodní mistrovství ČR v lezení na rychlost

► Místo konání: Nový Bor Sportovní hala TJ Jiskra Nový Bor

► Datum konání: sobota 26. května 2001

► Kategorie:

– 86 a mladší

– 84 a 85

– 82 a 83

– 81 a starší

► Přihlášky: POUZE PÍSEMNĚ DO 20.5.2001!

Petr Mánek, Smetanova 521, 47301 Nový Bor

Tyto závody jsou nominační na Mistrovství světa v rychlolezení!

► Informace: Libor Hroza 0603 156 755

Slávek Hrkal: 0606 154 298

Petr Mánek: 0424/221420

Internetové Horolezecké noviny a ČHS.

kaly z čistého ledu, třetí na spodní hraně překližkové desky, která, jak se později ukázalo, velice pečlivě roztřídila závodníky. Na přibližně 2 m délky zde byly jen tři chyty, jeden navíc jen na spodák. Správné vyvážení zde většinou lezců sebralo tolik sil, že spadli v následném kroku přes malou hranku na posledním překližkovém kroku. Nejinak tomu bylo i u našich borců. Kdo však překonal toto úskalí, dostal se po dvou opět čistě ledových krocích na samý závěr převislého pilíře a čekal ho těžký překrok ve střeše do kolmé části s poslední expreskou a modrým oknem. Těžké lezení bylo navíc dosti zkomplikováno hranicemi cesty, na což někteří doplatili. Všechny nástrahy cesty překonala v pátek jen hrstka lezců. Do semifinále postupovalo 18 nejlepších.

Kvalifikační cesta žen vedla v kolmé části věže a na top toho dne mělo jen 10 závodnic.

Páteční večer byl od 21. hodiny ozdoben závody na rychlost za skvělé atmosféry asi stovky dobře se bavících diváků. Tato disciplína probíhala jako předchozí cesta žen, tedy v kolmé, do areálu diváků otevřené straně. Za mohutného povzbuzování, popíjení svařáku a plápolání dvou pyramid ohňů předváděli lezci neuvěřitelné výkony. No považte, nejlepší žena překonala vertikálu 30 metrů během 40 vteřin a nejlepší muž za neuvěřitelných 20 sekund. Frekvence úderů chvílemi připomínala spíše sekačku na trávu než lezení. Absolutní špičku lezení na rychlost představuje výprava Ruska, zejména ženská část. Neoddiskutovatelnou výhodou byly jejich háky Ice-fifi. Velmi silné zastoupení v první desíce žen měly také Italky.

V sobotu pokračují semifinálové cesty. Věra Holmanová bojovala statečně, ale trať vedoucí celá v převislé části byla nad její síly a skončila na 17. místě těsně před branami finále. V mužské kategorii už jsme bohužel neměli žádného zástupce.

Od 21 hodin probíhal večerní program opět za značného zájmu diváků. Finále žen probíhalo v jedné z kvalifikačních cest mužů ovšem s přidáním dvou chytů na překližkové části cesty. Čistý přelez nedal nikdo, vítězka Liv Sansoz z Francie vypadla při cvakání poslední expresky a jedním cepínem zabodnutým do modrého okna, jen velmi těsně následovaná dvěma německými závodnicemi.

Mužské finále vedlo na ještě nelezené části věže. Svým charakterem se podobala cestám kvalifikačním, obtížnost byla však nerosovatelná. Na začátku byl dosti těžký boulder, hned od prvních kroků jen po drobných chytech. Zde ztroskotaly naděje mnohých. Následovaly dva dlouhé přesahy, více méně jen po překližce a teprve na konci prvního převisu si lezec pořádně seknul cepín do ledu. Ještě dva lehčí kroky a druhé klíčové místo je zde. Převrat do ledové stěny za zády udělalo sice několik lezců, ovšem mnohý se dotknul mimo vymezené hranice cesty a musel dolů. Podobný osud potkal o tři kroky dál i velice dobře lezoucího, v závěrečném hodnocení druhého, Stephane Hussona. V poměrně lehkém místě si seknul cepín jen o několik centimetrů za hranici, ale bedlivým očím rozhodčích to nešlo. Jeho zklamání bylo veliké. Další část trati, jak je možno pochopit, patřila jen jednomu, Danielu Dulacovi. Deset metrů stropu v překližce kombinované s ledem bylo skutečně oříškem. Ovšem poradil si s nimi znamenitě a snad jen nervozitou či chvilkovou nepozorností udělal drobnou chybičku a vypadnul, stejně jako vítězka žen, s jedním cepínem zabodnutým do modrého okna na konci cesty.

Vyhlášení vítězů bylo malinko chaotické a vzhledem k pokročilé hodině a dosti značné zimě se ani netěšilo příliš velkému zájmu diváků. Malým povzbuzením pro případné zájemce by mohla být i vidina prémie 25 000 šilinků pro vítěze.

Pevně doufám, že si tato hrolezecká disciplína, poutavá jak pro lezce, tak i pro diváka, najde brzy své příznivce i v našich končinách a v letech příštích se budeme setkávat s českými jmény ve startovních listinách i světového poháru mnohem častěji.

Účast v Ice Climbing Worldcup 2001 umožnila firma Vertical Sport.

Jan Bouček

Konečné pořadí mužů

1. Daniel Dulac, Fr
2. Stephane Husson, Fr
3. Anthony Lamiche, Fr
18. Václav Šatava, ČR
18. Jan Doudlebský, ČR

ženy

1. Liv Sansoz, Fr
2. Ines Papert, SRN
3. Kirsten Buchmann, SRN
17. Věra Holmanová, ČR

Honza Doudlebský v akci
Foto: Jiří Čelín

Poděkování

Mezi kapkami ložského léta si takhle jednou s kamarádem Prémou šlapeme máknout na Suchou horu. Zlehka, hned zkraje. Ale na jihovýchodním rohu od dědka Crhy je nějak přelidnino. „Co se to tu děje?“ ptáme se dole stojícího pozorky. „Prosím vás, běžte si někam jinam, tady natáčíme do televize kluka, co nevidí a přitom leze...“

„Že by to byl on?“ říkám si v duchu a vzpomínám. Už v Montaně 1/99 jsme v mixu otiskli výzvu k podpoře nevidomého lezce Honzy Říhy. A vězte, že na těch Suškách to byl skutečně on. Zajímavý šot se krátce poté objevil v pořadu FAKTA na ČT 1.

Nedávno od Honzy přišla prosba o zveřejnění jeho poděkování za pomoc a výbavu firmám i jednotlivcům:

SINGING ROCK, LANEX, Jindřich Hudeček – HUDY SPORT, BUFO, WARMPEACE, ŠTÁVA, KIRKE – tisková agentura, MCDONALD'S, HENKEL, a pan Petr Waller Mladá Boleslav.

Rádi se připojujeme k díkům všem, kteří ochotně a včas pomohli!

Život jde dál a pomůcky nejsou věčné. Jste-li ochotni Honzovi pomoci překlenout další období a umožnit mu tak lezecké vyžití v nové sezóně, prosíme, spojte se přímo s ním:

Jan Říha, Olbramovice 80, 259 01 Votice
tel.: 0302 / 58 24 75
e-mail: honza.riha@worldonline.cz
Děkujeme!

Chroust

Foto: Vladimír Krapka

Honza se svým učitelem-spolezce Michalem.

hovory z montany

Globalizace se valí Evropou – aspoň soudě podle počasí. Ať si všichni zvykají! Budíž, ostrovní klima mně sice nesedí, bral bych spíš středomoří, ale pláštěnek je dost. Pod vlivem „rozsáhlé tlakové níže nad Islandem“ jsem tak pokorný, že jsem se vyrovnal i s poštovní inovací platebního styku mezi předplatiteli a redakcí. Zase se potvrdilo úsloví „každý dobrý skutek musí být po zásluze potrestán“. Přes ujišťování České pošty, že mají všechno na háku a na počítači, všechno dopadlo jako obyčejně. Právě na Montaně se v Brně vyzkoušel nový systém složenek.

A ten pošta na podzim zrovna moc „na háku“ neměla. Takže opět řada lidí, která zaplatila hned a včas, čeká na Montanu a my na jejich adresu. Z pošty už ji nedostaneme, tak je všechny prosím, ať se ozvou. „Jedničkek“ máme dost, čekali jsme to. A dobrá zpráva nakonec – už to funguje a další změna (snad) nehrozí. Přesto – pokud si chcete Montanu 2001 předplatit ještě teď, pošlete raději předplatné (250 Kč) žlutou poukážkou C na naši adresu. Je to rychlé a jisté.

A další hodně dobrá zpráva! 20. dubna t.r. bude mít v Brně (potom i v Bratislavě) kouzelné diašou legendární Jerry Moffat – Ďábel z ostrovů. Pokud to nemáte do Brna nebo Bratislavy daleko, využijte toho. Je prý to neopakovatelný zážitek. Více se dočtete na str. 24.

Také jste si asi všimli, že jsme zrušili nekřídový papír, takže se časem dočkáte i něčeho jako malého plakátu na prostřední dvoustraně. To zase bude problém – pro lezce nebo pro horolezce?

Rostá Tomanec s Mrázou se moudře sebrali a zmizeli před deštěm do jižní Francie, Pepe bojuje o pobyt v Americe a my s Tomem a Martinou tlačíme před sebou tohle číslo. Třeba se vám líbilo.

Pěkné a suché jaro vám přeje

ČASOPIS PRO HOROLEZCE
SKIALPINISTY
SKALKÁRE
VODÁKY
A PARAALPINISTY

2/01

ročník XII
(Hotej) XXXV

Vydavatelství a redakce:
Moravské náměstí 13, 602 00 Brno

Šéfredaktor a vedoucí redaktor:
tel./fax: 05-41243333

Sekretariát:
tel: 05-41321238, kl. 206

fax: 05-41211188

www.montana.cz
www.horokupectvi.cz

Redakce má připojení na Internet přes pevnou linku. Větší soubory můžete zaslat e-mailem na adresu: montana@montana.cz nebo: roubal@montana.cz

Posílejte jen obrázky naskenované profesionálními studii. V opačném případě pošlete rovnou předlohu (dia, foto).

Prosíme autory aby uvedli celé jméno i kamennou adresu

Vydavatel a šéfredaktor:
Jiří Růžička

Vedoucí redaktor:
Tomáš Roubal

Sekretariát:
Eva Výrubková

Redaktoři:
Vladimír Procházka
Vzdúšná 10, 460 01 Liberec 1
Rostislav Tomanec
739 58 Oldřichovice 522
tel.: 0659 – 348012
0608 427 639

Stájový fotograf:
Petr Piechowicz
Čáslavská 971, 735 81 Bohumín
tel.: 069 – 6011789

Jazyková korektura:
Pavel Bubla

Grafická úprava a sazba:
Martina Petrová
petrova@infos.cz
© autoři článků

Autorem nevyžádané rukopisy a fotografie nevracíme

Tisk: Moravská typografie Brno

Vychází 6x ročně
cena výtisku 40 Kč
roční předplatné 250 Kč
ISSN 1212-7957

Bankovní spojení:
ČS, a.s. č.ú. 1345370319
kód banky: 0800
název účtu: Jiří Růžička

Distribuce na Slovensku:
ABOPRESS, s.r.o.
Radlinského 27
811 07 Bratislava
tel.: 07 – 5244979, 52444980,
fax: 07 – 52444981
e-mail: abopress@napri.sk

Příští číslo vyjde 14.6.2001
Montanu Plus jaro - léto 01
očekávejte 18.5.2001

Redakční
uzávěrka
č. 3/01
je 9.5.2001